

ΠΟΙΝΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

τοῦ ἔτους 1845.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 1.

(Ἄρ.θ. βιβλ. καταγ. 425).

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Φιλίππου Κατζανδρῆ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου ,
Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου , Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη ,
Θ. Μανούση , Διομήδους Κυριακοῦ , Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων
τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ.
Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 24 Δεκεμβρ. 1842 διὰ
νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Φιλίππου Κατζανδρῆ,
παρασαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Μ. Κ. Μαρί-
νογλου, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος .

Ὁ ρηθεὶς Φίλιππος Κατζανδρῆς παρεπέμφθη διὰ βουλεύματος
τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ ἀκροατή-
ριον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν διὰ νὰ δικάσῃ ὅτι ἀποθηκάριος
ὢν τὸ 1840 τῶν δημοσίων προσόδων Θηβῶν καὶ εἰσπράττων τὸν
ἀνάλογον φόρον παρὰ τῶν φορολογουμένων ἐμέτρα αὐτὸν μὲ ται-
τον τρόπον ὥστε ἐλάμβανε περισσότερον παρὰ τὸ ἐξ ἑκάστου ὀφειλό-
μενον καὶ ἐπομένως ἐξ ἰδιοτελείας εἰσέπραξεν ὑπὲρ τὰς τρεῖς φορές,
φόρου, μὴ ὀφειλομένους νὰ πληρωθῶσιν κατὰ τὴν ληφθεῖσαν παρ'
αὐτοῦ ποσότητα. Δικασθείσης δὲ τῆς ὑποθέσεως κατὰ τὴν 28 Νο-
εμβρίου 1842 τὸ δικαστήριον ἐκήρυξε διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 2097 ἀπο-

φάσεώς του τὸν ῥηθέντα Φίλιππον Κατζανδρῆν, ἔνοχον τοῦ « ὅτι ἀποθηκάριος ὢν τῶν δημοσίων προσόδων Θεβῶν τοῦ ἔτους 1840, ἦτοι δημόσιος ὑπηρέτης καὶ εἰσπράττων ὡς τοιοῦτος τὸν ἀνάλογον φόρον παρὰ τῶν φορολογουμένων μετεχειρίζετο εἰς τὴν καταμέτρησιν τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἐλάμβανε περισσότερον παρὰ τὸ ἐξ ἐκάστου ὀφειλόμενον, καὶ ἐπομένως ἐξ ἰδιοτελείας εἰσέπραξεν ὑπὲρ τὰς τρεῖς φορές φόρους μὴ ὀφειλομένους νὰ πληροθῶσιν κατὰ τὴν ληφθεῖσαν παρ' αὐτοῦ ποσότητα, » καὶ κατεδίκασεν αὐτὸν, ἑνῶς τῶν ἄρθ. 461 §. 2 καὶ 489 τοῦ ποιν. νόμου εἰς δύο ἔτων φυλάκισιν· προσέτι δὲ τὸν ἐκήρυξε καὶ ἀνίκανον πρὸς ἀνάκτησιν ἀρχῆς ἢ ἄλλης δημοσίας ὑπηρεσίας ἐπὶ δύο ἔτη. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1) διὰ κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ 461 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, καθότι ἐθεωρήθη παρὰ τοῦ δικαστηρίου ὡς δημόσιος ὑπάλληλος, ἐνῶ δὲν ἦτον παρ' ἀπλοῦς ἀποθηκάριος διωρισμένος ἀπὸ τὸν ἐπιστάτην Γ. Σκέβαν, ἐπομένως δὲν εἶχε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ δημοσίου ὑπαρέτου μῆτε τὸν ὄρκον τῆς ὑπηρεσίας ἔδωκε· 2) διότι ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιτιολόγητος, ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ ὄρκου, τὸν ὁποῖον ὁ ἀναίρεσειών διίσχυρίσθη ὅτι δὲν ἔδωκε· 3) διότι καταπίεσις λαμβάνει χώραν, ὡς αἰς δημοσίος ὑπάλληλος εἰσπράττει φόρους μὴ ὀφειλομένους παντάπασιν ὅπερ δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἢ ὡς αἰς εἰσπράττει φόρους τοὺς ὁποίους δὲν ὄφειλε κατὰ τὴν ἀπαιτουμένην παρ' αὐτοῦ ποσότητα, διὰ δὲ τὴν ὑπαρξίν τοῦ δευτέρου τούτου ὄρου ἀπαιτεῖτο νὰ ὑπῆρχε γνωστὴ εἰς τοὺς φορολογουμένους ἢ καταζητουμένη ποσότης καὶ νὰ μὴν ὤφειλετο αὕτη, ἐνῶ δὲν προκύπτει ἐκ τῆς ἀποφάσεως, ἀπ' ἐναντίας ἐκ τῆς ἰδίας προκύπτει ὅτι οἱ φορολογούμενοι ἀπέδιδον τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον ὄφειλον, ἂν δὲ εἰς τὴν καταμέτρησιν, τὴν ὁποῖαν ἀποδέχεται τὸ δικαστήριον ὡς λαβοῦσαν χώραν παρηλλάγη τὸ μέτρον πρὸς θλάβην δὲν παρηλλάγη, ἀλλ' ὅμως τὸ μετρικὸν ποσὸν δηλ. τὸ ποσὸν τῶν κοιλῶν ὅσα ἕκαστος ὄφειλεν, εἰς τρόπον ὥστε δὲν ὑπάρχει τῆς καταπίεσεως τὸ ἐγκλημα· 4) διότι διὰ νὰ ἡδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ ἄρθ. 461 §. 2 τοῦ ποιν. νόμου ἀπαιτεῖτο ἀναγκαίως νὰ ἐπρόκειτο ὁ κηρυχθεὶς ἔνοχος νὰ τιμωρηθῇ, ἕνεκα τριῶν πράξεων τοιοῦτων συγχρόνως, ὅπερ μὴ ἀποδεχομένη ἢ ἀπόφασις ὑπάρχει προφανῶς ἐσφαλμένη ἐφαρμογὴ νόμου καὶ ἑλλειψὶς αἰτιολογίας ἂν ἤθελε θεωρηθῇ ὀρθὴ ἢ ἐφαρ-

μογή· 5) διότι εἰς τὸ διατακτικὸν τῆς κηρυξάσης αὐτὸν ἐνοχον ἀποφάσεως δὲν ὑπάρχει, οὐδ' ὁ χρόνος, οὐδ' ὁ τόπος, οὐδὲ τὰ πρόσωπα, τὰ ὅποια παρανόμως παρ' αὐτοῦ ἐφορολογήθησαν, ὥστε προφανῶς ἐφηρμόσθη ἐσφαλμένως ὁ νόμος· 6) διότι ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιτιολόγητος ὡς πρὸς τὴν ἰδιοτέλειαν τὴν ἀποδεδωμένην εἰς τὸν ἀναιρεσεῖοντα.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολιζωῖδου, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσεῖοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσεῖων Φίλιππος Κατσανδρῆς, καθὼ ἀποθηκάριος τῶν ἐν Ἀθήναις ἀποθηκῶν, διεχειρίζετο δημόσια χρήματα καὶ ὡς τοιοῦτος ἀναγνωρίζομενος καὶ μισθοδοτούμενος παρὰ τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματείας ἀν καὶ δὲν διωρίσθη παρ' αὐτῆς ἀπ' εὐθείας, ἀλλ' ἀμέσως παρὰ τοῦ ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως τῶν φόρων γενικοῦ ἐπιστάτου, ἔφερε χαρακτηῖρα δημοσίου ὑπηρετοῦ· κατὰ δὲ τὸ 489 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου, οἱ δημόσιοι ὑπηρεταὶ θεωροῦνται καὶ τιμωροῦνται, ὡςάκις πρόκειται λόγος περὶ καταπίεσεως, ἰπίσης μετὺς ἐν τῷ 461 ἄρθρῳ τοῦ αὐτοῦ νόμου ἀναφερομένους δημοσίους ὑπαλλήλους· ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, κηρυχθέντος ἐνόχου καταπίεσεως, ἦτοι παρανόμου εἰσπράξεως φόρων τοῦ ἀναιρεσεῖοντος, πάντῃ ὀρθῶς ἀπ' ἐναντίας τῆς διῦσχυρίσεως αὐτοῦ ἐφηρμόσθη εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν τὸ εἰρημένον 461 ἄρθρον·

Ἐπειδὴ ἀν καὶ ὁ ἀναιρεσεῖων δὲν ἔδωκεν, ὡς οὗτος διατείνεται, τὸν διατεταγμένον ὄρκον τῆς ὑπηρεσίας, ἢ τοιαύτη ἔλλειψις οὔτε ἀφαιρεῖ οὔτε ἀλλοιώνει τὸν χαρακτηῖρα τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας, ὅταν αὕτη ἄλλοθεν βεβαιοῦται καὶ ἐκ τῆς πραγματικῆς ἐνεργείας τῆς ἀποδεικνύεται, καὶ οὔτε ἔχει ἄλλην συνέπειαν, κατὰ τὸ 449 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, εἰμὴ τὸ νὰ δύναται μόνον νὰ τιμωρηθῇ ἐνεκα ταύτης ὁ δημόσιος ὑπαλλήλος, ὥστε ὁ προτεινόμενος λόγος τῆς μὴ ὀρκίσεως τοῦ ἀναιρεσεῖοντος, καὶ ἐπομένως τοῦ ἀναιτιολογήτου τῆς ἀποφάσεως, ὡς πρὸς τοῦτο εἶναι ἀνίσχυρος·

Ἐπειδὴ ἡ προτεινομένη κακὴ ἐκτίμησις τῆς πράξεως, δι' ἣν κατεδικάσθη ὁ ἀναιρεσεῖων, εἶναι λόγος πραγματικὸς καὶ διαφεύγει τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Ἐπειδὴ ἀναφερομένων ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει ῥητῶς

τριῶν προσώπων, κατὰ τῶν ὁποίων ἐγένετο ἡ καταπίεσις, ὑπάρχουσι τρεῖς ἐπανελημμέναι πράξεις τὰς ὁποίας προβλέπει ὁ παρά τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν ἐφαρμοσθεὶς 2 §. τοῦ 461 ἄρθ., ὥστε ἡ προτεινομένη τοῦ παραγράφου τούτου κακὴ ἐφαρμογὴ εἶναι διόλου ἀσήμερον.

Ἐπειδὴ ἂν καὶ δὲν ἀναφέρονται εἰς τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως ὁ χρόνος καὶ ὁ τόπος τῆς πράξεως, οὔτε τὰ πρόσωπα, καθ' ὧν ἐνεργήθη ἡ καταπίεσις, τὸ αἰτιολογικὸν ὅμως τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἀναπληροῖ ἀρκούντως τὴν ἔλλειψιν ταύτην.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις ῥητῶς ἀναφέρει εἰς τὴν τελευταίαν αὐτῆς αἰτιολογίαν ὅτι ὁ κατηγορούμενος εἰσέπραξε τὸ περὶ πλέον τοῦ σίτου ἐξ ἰδιοτελείας καὶ ἰδοποιήθη αὐτὸ, ἐπομένως δὲν ἔχεται ἀληθείας ὅτι ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιτιολόγητος ὡς πρὸς τὴν ὁποίαν ἀποδίδει εἰς τὸν ἀναιρεσιόντα ἰδιοτελείαν, ἄλλως δὲ ὁ λόγος οὗτος εἶναι πραγματικὸς ἀφορῶν τὴν πεποιθήσιν τοῦ δικάσαντος κατωτέρου δικαστηρίου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Φιλίππου Κατσανδρῆ, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 28 Νοεμβρίου 1842 ὑπ' ἀριθ. 2097 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ παράβολον τῶν 50 δραχ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάσσεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Ἰανουαρ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 2.

(Ἀρ. βιβλ. καταχ. 425.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωρ. Κουταλίδα κλπ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάργη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Π. Καλλιγᾶ παρέδρου, κωλυομένου τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Ι. Α. Σωμάκη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Φέσσα.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 31 Δεκεμβ. 1842 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Γεωρ. Κουταλίδου καὶ Νικολάου (Νίκου) Νούση, παρασαθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Α. Τολμίδου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος

Οἱ ῥηθέντες Γεώρ. Κουταλίδης, Ν. Νούσης καὶ ὁ Ἰω. Μετερίζης, παρεπέμφθησαν διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Μεσολογίῳ πλημμειοδικῶν, εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον, διὰ νὰ δικάσῃσιν, ὡς ὑπαίτιοι ληστείας ἠνωμένης μὲ ἀπειλὴν ζωῆς δι' ὄπλων καὶ μὲ αἰκίας. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν καὶ ἀποφανθέντων τῶν ἐνόρκων ὅτι οἱ δύο πρῶτοι εἶναι ἐνοχοὶ τῆς ῥηθείσης ληστείας, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων διὰ τῆς ἀπὸ 19 Νοεμβρ. 1842 ὑπ' ἀριθ. 75 ἀποφάσεώς του κατεδίκασεν αὐτοὺς εἰς δέκα ἐτῶν καὶ 2 μῆνῶν δεσμά. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν ἐνεκεν ἐσφαλμένης ἐρμηνείας καὶ ψευδοῦς ἐφαρμογῆς τοῦ ποιν. νόμου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλληκα, τὸν συνήγορον τῶν ἀναιρεσιόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρέσεως λόγος τῆς ἐσφαλμένης ἐρμηνείας καὶ ψευδοῦς ἐφαρμογῆς τοῦ ποιν. νόμου καθὸ ἀόριστος εἶναι ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωρ. Κουταλίδου καὶ Νικολάου (Νίκου) Νούση, κατοίκων Ἀγρινίου, ἧτις ἔγεινε κατὰ τὴν ἀπὸ 19 Νοεμβ. 1842 ὑπ' ἀριθμ. 75 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημανσεως δραχ. 18.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Ἰανουαρ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 3.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 425.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωργίου Πέτρου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀγίου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου,

Α. Πολυζωΐδου αντιπροέδρου, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακού, Σ. Πήλληκας, Η. Καλλιγὰ παρέδρου, κωλειομένου του άρειοπαγίτου Κ. Ι. Α. Σωμάκη, και παρόντων του είσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου και του γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθόν εις δημοσίαν συνεδρίασιν την 31 Δεκεμβρ. 1842 δια να δικάσῃ την εξέης αίτησιν άναίρεσεως του Γεωρ. Πέτρου, παρασταθέντος δια του πληρεξουσίου του δικηγόρου Σ. Τριανταφύλλη εξ επαγγέλματος διορισθέντος.

Ο ρηθείς Γεώρ. Πέτρου Στρατιώτης τῆς όροφυλακῆς παρεπέμθη δια βουλεύματος του συμβουλίου των έν Μεσολογγίω πλημμελειοδικων εις τό κατά την περιφέρειαν των έν Αθήναις έφετων κακουργιοδικεϊον, ως υπάιτιος ληστείας πραχθείσης δι' αναβάσεως έν καιρω νυκτός εις την έν Αίτωλικῷ οικίαν όπου κατοκει ο ίατρος Γεώργ. Πήλληκας, και συνόδευθείσης με αίκίας. Είσαχθείσης τῆς δίκης ένώπιον των έν Αθήναις κακουργιοδικων, οι ένορκοι εκήρηξαν ένοχον τον κατηγορούμενον τῆς προσαπτομένης εις αυτόν πράξεως, οι δέ συνεδροι εφαρμόσαντες τα άρθρα 371 και 374 §. 3 και 5 του ποιν. νόμου, κατεδίκασαν αυτόν δια τῆς από 2 Δεκεμβ. 1842 υπ' αριθμ. 100 αποφάσεως εις πέντε έτων και εξ μηνων είρκτην. Τῆς αποφάσεως ταύτης ο καταδικασθείς εξέτησε την άναίρεσιν· 1) δια κακήν εφαρμογήν και ψευδή έρμηγείαν νόμου· 2) διότι ο Γεώργιος Αθανασίου δικηγόρος, όστις ήτο προϊστάμενος εις την κατ' αυτού δίκην ένήργησε εις την καταδίκην του, καθότι ένῶ άνεδέχθη την υπεράσπησιν του τον παραίτησε.

Ακούσαν την έκθεσιν του άρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τον πληρεξούσιον του άνααιρεσειόντος και τον είσαγγελέα·

Σκεφθέν κατά τον νόμον.

Επειδή εκ τῆς προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι ο νόμος έφηρμόσθη όρθως, καθότι ή πράξις τῆς όποιας εκηρύχθη ένοχος ο αίτων την άναίρεσιν προνοεΐται ρητῶς από τα άρθρα 371 και 374 §. 3 και 5 του ποιν. νόμου, τα όποια και έφηρμόσθησαν επί του προκειμένου·

Επειδή ο δεύτερος άναίρεσεως λόγος είναι πραγματικός, ουδέ αναφέρεται εις κάμμίαν παραβίασιν τύπου τινος τῆς διαδικασίας.

Δια ταύτα απορρίπτει την άναίρεσεως αίτησιν του Γεωργ. Πέτρου, κατοίκου Ναυπακτίας, γενομένην κατά τῆς από 2 Δεκεμβ.

1842 ὑπ' ἀριθ. 100 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημερινῆς δόραχ. 18.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Ἰανουαρ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 4.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 425.)

Περὶ αἰτήσεως παραπομπῆς τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ ἐφέταις εἰσαγγελέως

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου:

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Αν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Η. Καλλιγᾶ παρέδρου, κωλυομένου τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Δ. Φέσα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 17 Δεκεμβρ. 1842 διὰ τὴν δικάσιν τὴν ἐξῆς περὶ παραπομπῆς αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ ἐφέταις εἰσαγγελέως.

Ὁ ῥηθεὶς εἰσαγγελεὺς διὰ τοῦ ἀπὸ 4 Δεκεμβρίου ὑπ' ἀριθμὸν 3703/1781 ἐγγράφου τοῦ πρὸς τὸν Ἀρειὸν Πάγον ἐξέθεσεν ὅτι ὁ Κωνστ. Δαλμάτζος, Πέτρος Πελαρινὸς, Ἰω. Κωνσ. Χατζῆς καὶ Δημ. Δοσαρόπουλος παρεπέμφθησαν διὰ βουλεύματος τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν ὡς ὑπαίτιοι κλοπῆς, ἐνόπιον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν κακουργιοδικείου, ὅτι ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς δίκης ταύτης ἐξαιροῦνται ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων Κ. Δ. Ἐμμανουήλ καὶ οἱ σύεδροι Α. Δημόπουλος καὶ Α. Πλατύκας, οἱ μὲν δύο πρῶτοι ὡς λαβόντες μέρος εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς ἀνακοπῆς τῶν εἰρημένων κατηγορουμένων κατὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 518 βουλεύματος τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν, ὁ δὲ Α. Πλατύκας, ὡς ἐκπληρώσας ἔργα ἀνακριτοῦ εἰς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος δίκην, ἕνεκα τούτου ἐζήτησε τὴν παραπομπὴν τῆς προκειμένης δίκης εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον.

Ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα εἰσαγαγόντα τὴν αἴτησιν ταύτην, καὶ Σχεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἐφ' οὗ ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ ἐφέταις εἰσαγγ-

γελούς ζηρίζει την παραπομπής αίτησιν, είναι ότι υπάρχουν εξαίρεσεως λόγοι κατά των νυν συγκροτούντων δικαστών τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ἀλλὰ διαλυθέντος ἤδη τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν, τὸ συμφέρον καὶ τῆς ὑπερασπίσεως καὶ τῆς κατηγορίας ἀπαιτοῦσι νὰ δικασθῶσιν οἱ ἐπὶ κλοπῇ κατηγορούμενοι Κωνσ. Δαλμάτζος, Πέτρος Πελαρινός, Ἰω. Κωνστ. Χαντζῆς καὶ Δημ. Δοσαρόπουλος μᾶλλον κατὰ τὴν προσεχῆ ἐν Πελοποννήσῳ σύνοδον τῶν κακουργιοδικῶν, παρὰ νὰ παραπεμφθῶσιν ἐκ Ναυπλίου ἐνώπιον τοῦ ἐν Σύρῳ δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν αίτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ ἐφέταις εἰσαγγελέως περὶ παραπομπῆς τῶν κατηγορουμένων Κωνσταντίνου Δαλμάτζου, Πέτρου Πελαρινοῦ, Ἰωάν. Κωνσ. Χαντζῆ καὶ Δημ. Δοσαροπούλου ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικείου, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἐξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς θάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τῆν 11 Ἰανουαρ. 1843.
Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 5.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 425.)

Περὶ ἀναίρεσεως αίτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς Πάτραις πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελέως.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμεον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Αν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσσα.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 4 Ἰανουαρ. 1842 διὰ νὰ δικάσῃ τῆτ ἐξῆς αίτησιν ἀναίρεσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελέως.

Κατ' ἐγκλησιν τοῦ οἰκονομικοῦ ἐπιτρόπου Ἡλία Ἀλεξ. Λουκοπούλου, ὁ Παναγ. Παππασαθόπουλος ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν, ὅτι τὴν 7 Ἰουλ. 1842 ἐξέβρισε δι' ἐπιβολῆς τὸν εἰρημένον οἰκονομικὸν ἐπίτροπον διὰ πράξιν ἀναγομένην εἰς τὰ δημόσια καθήκοντά του. Δικασθεὶς δὲ κατὰ τὴν 12 Αὐγ. τοῦ αὐτοῦ ἔτους καὶ κηρυχθεὶς ἐνοχος τῆς προσκφεθείσης αὐτῷ πρά-

ξείως, κατεδικάσθη δυνάμει τοῦ 21 ἄρθ. τοῦ περὶ ἐξυβρίσεων ἐν γένει καὶ περὶ τύπου νόμου εἰς δύο ἐβδομάδων φυλάκισιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν, ἐκδοθείσης τὴν 10 Αὐγ. 1842, ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τοῖς αὐτοῖς πλημμελειοδικαῖς ἔργα εἰσαγγελέως ἐκπληρῶν δικαστῆς, διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: 1) διότι διὰ νὰ θεωρηθῆ τις ὡς παραβάτης τοῦ 21 ἄρθρ. τοῦ περὶ ἐξυβρίσεων ἐν γένει καὶ περὶ τύπου νόμου καὶ τιμωρηθῆ ἐπὶ ἐξυβρίσει γενομένη ἐγγράφως, ἀπαιτεῖται ὥστε τὸ ἐξυβριστικὸν ἐγγραφον νὰ δημοσιευθῆ ὅπωςδῆποτε ἢ τοῦλάχισον νὰ γίνῃ γνωστὸν τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ εἰς τρίτον· τοιαύτη δὲ δημοσίευσις δὲν ἔλαβε χώραν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καὶ ἐπομένως δὲν ἀπληρώθη τὸ πλημμέλημα τῆς ἐξυβρίσεως· 2) διότι ἡ δι' ἐπιστολῆς ἐξύβρισις δὲν τιμωρεῖται ὑπὸ τοῦ νόμου· 3) διότι καὶ ἐπὶ τῇ ἐναντία ὑποθέσει τὸ περιεχόμενον τῆς ῥηθείσης ἐπιστολῆς δὲν ἀπαρτίζει τὸ πλημμέλημα τῆς ἐξυβρίσεως, ἀλλὰ τὸ πταῖσμα τῆς ἀπειλῆς· 4) διότι δὲν προσετέθη ὀλόκληρον τὸ 21 ἄρθ. τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως ἐν γένει καὶ περὶ τύπου νόμου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ καὶ τὸν εἰσαγγελέα, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ Παναγ. Παππασαθοπούλου·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ αἱ διατάξεις τοῦ 21 ἄρθρ. τοῦ περὶ ἐξυβρίσεων ἐν γένει καὶ περὶ τύπου νόμου, δὲν κάμνουν διάκρισιν ἂν τὸ ἐξυβριστικὸν ἐγγραφον ἐδημοσιεύθῃ ἢ ὄχι, οὐδ' ὀρίζουσι τὸ εἶδος τοῦ ἐξυβριστικοῦ ἐγγράφου, ἀλλὰ τιμωροῦσιν ἐν γένει τὸν ὅστις ἐξυβρίζει προφορικῶς ἢ ἐγγράφως ὑπάλλληλον τοῦ κράτους κτλ. ἐπομένως οἱ ἀναίρεσεως λόγοι ὅτι ἀπαιτεῖται δημοσιότης εἰς τὴν ἐγγραφον ἐξύβρισιν, καὶ ὅτι ἡ δι' ἐπιστολῆς ἐξύβρισις δὲν τιμωρεῖται εἶναι ἀνυπόστατοι·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν ἐκτιμῆσαν τὰς ἐν τῇ ἐπιστολῇ τοῦ Π. Παππασαθοπούλου περιεχομένας ἐκφράσεις, ἐθεώρησεν αὐτὰς ὡς ἐξυβριστικὰς· ὁσάκις δὲ ὁ χαρακτήρ τῆς ἐγκληματικότητος τῆς πράξεως δὲν ὀρίζεται ῥητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, εἰς μόνον τὰ δικασήρια τὰ ἐκτιμῶντα τὰς ἀποτελούσας τὴν εἰρημένην πράξιν ὑλικὰς περιστάσεις ἀνήκει ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτῆς·

Ἐπειδὴ εἰς τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν ὑπάρχει παρατεθειμέ-

νον τὸ 21 ἄρθ. τοῦ περὶ ἐξυβρίσεων ἐν γένει καὶ περὶ τύπου νόμου, καθόσον ἐφηρμόσθη ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καὶ τοῦτο πληροῦ ἀρκούντως τὴν θέλησιν τοῦ νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἰτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 10 Αὐγ. 1842 ὑπ' ἀριθ. 161 ἀποφάσεως τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἐξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Ἰανουαρ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη ἀθύμερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 6.

(Ἀριθ. ἐ.βλ. καταχ. 425.)

Περὶ ἀναίρεσιν αἰτήσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικεῖῳ Μεσολογγίου δημοσίου κατηγόρου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Δ. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Αν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσσα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 4 Ἰανουαρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτησιν ἀναίρεσιν τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικεῖῳ Μεσολογγίου δημοσίου κατηγόρου.

Ὁ Ἄνδρ. Μπακανδρέας ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ ἐν Μεσολογγίῳ πταισματοδικεῖου ὅτι ἐπεχείρησεν οἰκοδομὴν κλιβάνου ἐντὸς τῆς νεοκατασκευαζομένης οἰκοδομῆς τοῦ ἐργαστηρίου χωρὶς νὰ λάβῃ ἄδειαν ἐγκρίσεως παρὰ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς. Τὸ δὲ πταισματοδικεῖον διὰ τῆς ἀπὸ 21 Ἰουλ. 1842 ὑπ' ἀριθ. 71 ἀποφάσεως τοῦ ἐκήρυξε τὸν κατηγορηθέντα μὴ ἔνοχον τῆς εἰς αὐτὸν προσαφθείσης πράξεως. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τῷ ῥηθέντι πταισματοδικεῖῳ δημοσίος κατήγορος.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθ. 480 τῆς ποιν. δικονομίας, δύναται μὲν νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις κατὰ ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως, ἀλλὰ μόνον ὑπὸ

τοῦ παρὰ τοῖς πρωτοδίκαις ἢ ἐφέταις εἰσαγγελέως, τοῦ ἰδιώτου κατηγόρου ἢ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, οὐχὶ δὲ καὶ παρὰ τῶν δημοσίων κατηγόρων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ζητεῖται ἀναίρεσις κατ' ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικεῖῳ Μεσολογγίῳ δημοσίου κατηγόρου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικεῖῳ Μεσολογγίου δημοσίου κατηγόρου, ἣτις ἐγένεε κατὰ τῆς ἀπὸ 21 Ἰουλ. 1842 ὑπ' ἀριθ. 71 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ πταισματοδικείου, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Ἰανουαρ. 1843.
Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 7.

(Ἀριθ. βιβλ. καταγ. 425.)

Περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικεῖῳ Τήνου δημοσίου κατηγόρου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα Π. Καλλιγᾶ παρέδρου καὶ Π. Ἀργυροπούλου δικηγόρου, κωλυομένων τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Αν. Σωμάκη καὶ τοῦ ἑτέρου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα·

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 14 Ἰανουαρ. 1843 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικεῖῳ Τήνου δημοσίου κατηγόρου.

Κατ' ἐγκλησιν τῆς Μαρ. Θεοδωράκη, καὶ τῆς Εἰρήνης Ἰωάννου, ὁ δημοτικὸς ἀστυνόμος Τήνου, ἐκατηγόρησεν ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ πταισματοδικείου τὴν Μαργαρίταν Μπατίσαιναν, ὅτι κατὰ τὴν 21 Ἰουλ. 1841 προσέβαλε τὴν τιμὴν τῶν ῥηθειςῶν Μαρίας Θεοδώρου καὶ Εἰρήνης Ἰωάννου. Κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως γενομένην τὴν 29 Ἰουλ. ἐξετασθέντων τῶν μαρτύρων καὶ τῆς κατηγορουμένης ὁ ῥηθεὶς δημοσίος κατήγορος ἐζήτησε τὴν ἀθώωσιν τῆς κατηγορουμένης ὡς μὴ ἀποδειχθείσης τῆς πράξεως δι' ἣν ἐκατηγορήθη.

Τὸ δὲ πταισματοδικεῖον ἐξέδωκε τὴν ἐξῆς ἀπόφασιν , « κηρύττον παραγεγραμμένον τὸ πταῖσμα , δι' ὃ κατηγορεῖ ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου τούτου ὁ δημασυνόμος Τήνου τὴν Μαργαρίταν Μπατίσαιναν, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 247 κλήσεώς του οὐδεμίαν ποινὴν ἐπιβάλλει κατ' αὐτῆς καὶ ἂν ὑποτεθῆ ὅτι ἀπεδείχθη ἔνοχος. » Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀπὸ 29 Ἰουλίου 1842 ὑπ' ἀριθ. 29 ἐζήτησεν ὁ παρὰ τῷ ρηθέντι πταισματοδικεῖῳ δημόσιος κατήγορος τὴν ἀναίρεσιν διὰ κακὴν ἐρμηνείαν καὶ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τῶν περὶ παραγραφῆς διατάξεων τοῦ ποιν. νόμου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλλημα καὶ τὸν εἰσαγγελέα, μὴ ἐμφανισθείσης τῆς ἀναιρεσιδλήτου.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 480 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας , κατὰ ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως, δύναται νὰ ζητηθῆ ἀναίρεσις ἀλλὰ μόνον κατὰ τὰς ἐν τῷ εἰρημένῳ ἄρθρῳ ὠρισμένας περιπτώσεις, τὸ αὐτὸ δὲ ἄρθρον ἀναφέρει ρητῶς καὶ τὰ πρόσωπα εἰς τὰ ὁποῖα ἐπετράπη παρὰ τοῦ νόμου νὰ ζητῶσιν ἀναίρεσιν κατὰ ἀθωωτικῶν ἀποφάσεων, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν συμπεριλαμβάνονται οἱ δημόσιοι κατήγοροι· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐζητήθη ἀναίρεσις κατὰ ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ δημοσίου κατήγορου τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικεῖῳ Τήνου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναιρέσεως αἰτήσιν τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικεῖῳ Τήνου δημοσίου κατήγορου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 29 Ἰουλ. 1842 ὑπ' ἀριθ. 29 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ πταισματοδικείου , καὶ ἀποφασίζει τὰ ἐξοδα τῆς παρουσίας δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς ἔαρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις , τὴν 18 Ἰανουαρ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 8.

(Αριθ. βιβλ. καταχ. 425)

Περὶ αἰτήσεως κανονισμοῦ ἀρμοδιότητας τοῦ παρὰ τῷ Ἀ. διακρίῃ Στρατοδικεῖῳ Ἄντισσηγγοῦ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου , Ἰω, Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Δ. Μανούση, Διομήδου ἔ Κυρια-

κοῦ, Σ. Πήλληκα, Π. Καλλιγᾶ παρέδρου, κωλυομένου τοῦ ἀντι-
προέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ.
Α. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Α. Ρέζα·

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 11 Ἰανουαρ. 1843 διὰ
νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἴτησιν τοῦ πα-
ρὰ τῷ Ἀ. διαρκεῖ Στρατοδικεῖῳ Ἀντεισηγητοῦ!

Ἡ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Γραμματεία διὰ τοῦ ἀπὸ 7 Ὀκτω-
βρίου 1842 ἐγγράφου τῆς διέταξε τὸν εἰσηγητὴν τοῦ Ἀ. διαρκοῦς
στρατοδικεῖου νὰ καταδιώξῃ τοὺς ἐπὶ ἀποδράσει καταδίκων κατη-
γορουμένους χωροφύλακας Θεόδ. Πέτρου καὶ Δημ. Σταματίου. Ὁ
ῤῥηθεὶς εἰσηγητὴς ἐπεχείρησεν ἀνάκρισιν μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας
εἰσήγαγε τοὺς κατηγορουμένους εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Ἀ. διαρκ-
κοῦς Στρατοδικεῖου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου οἱ κατηγορούμενοι ἐπρό-
τειναν ἔνστασιν ἀναρμοδιότητος ὡς ὑπαγομένης τῆς ὑποθέσεως εἰς
τὴν δικαιοδοσίαν τῶν τακτικῶν δικαστηρίων. Τὸ Στρατοδικεῖον δι-
κάσας κατὰ τὴν 17 Νοεμβρίου ἐξέδωκε αὐθημερὸν ἀπόφασιν δι' ἧς
παραδεχθὲν τὴν ἔνστασιν τῶν κατηγορουμένων, ἐκηρύχθη ἀναρμό-
διον νὰ δικάσῃ αὐτούς. Κατὰ τὴν 10 Δεκεμβ. 1842 ὁ παρὰ τοῖς
ἐν Ναυπλίῳ ἐφέταις εἰσαγγελεὺς ἀνήγγειλεν εἰς τὸν εἰσηγητὴν ὅτι
οἱ περὶ οὗ ὁ λόγος χωροφύλακες δι' ἀναφορᾶς των ζητοῦσι τὴν πα-
ραπομπὴν τῆς ὑποθέσεώς των εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια. Κατὰ δὲ
τὴν 14 Δεκεμβ. τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πρωτο-
δικαῖς εἰσαγγελεὺς ἐξητήσατο παρὰ τοῦ εἰσηγητοῦ τὸν φάκελλον
τῆς δικογραφίας τῆς ὑποθέσεως. Ἀκολούθως ὁ Ἀντεισηγητὴς διὰ
τοῦ ἀπὸ 27 Δεκεμβ. 1842 ὑπ' ἀρ. 502 πρὸς τὸν Ἄρειον Πάγον
ἐγγράφου του ἐξητήσατο τὸν κανονισμὸν τῆς ἀρμοδιότητος, δι-
σχυριζόμενος ὅτι ἡ προκειμένη ὑπόθεσις ὑπάγεται εἰς τὸ διαρκεῖς
Στρατοδικεῖον διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: 1) διότι οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος
χωροφύλακες κατὰ τὴν συνόδουσιν τῶν ἀποδρασάντων καταδίκων,
δὲν ἐκπληροῦσαν καθήκοντα οὔτε διοικητικῆς οὔτε δικαστικῆς ἀξυ-
νομίας, ἀλλὰ καθαρὰν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, καθότι κατὰ δια-
ταγὴν τῆς στρατιωτικῆς ἀρχῆς, ἐσυνώδευσαν στρατιώτας καταδί-
κους διὰ νὰ τοὺς παραδώσουν εἰς τὴν στρατιωτικὴν ἀρχήν· 2) δι-
ότι κατὰ τὸ 2 ἄρθρ. τοῦ διοργανισμοῦ τῆς χωροφυλακῆς, τὸ σῶ-
μα τῆς χωροφυλακῆς εἶναι συμπληρωτικὸν τοῦ στρατοῦ καὶ ὑπό-
κειται εἰς τοὺς γενικοὺς κανονισμοὺς τῶν στρατιωτικῶν, ἐκτὸς τῶν

ἐξαιρέσεων καὶ τροπολογιῶν, ὅσαι ῥητῶς ἤθελον διορισθῆ δια τὸ ἴδιοφύες τῆς ὑπηρεσίας τῆς χωροφυλακῆς· 3) διότι τὴν ἀρμοδιότητα τῶν δικαστηρίων ὡς πρὸς τὴν καταδίωξιν καὶ ἐκδίκασιν τῶν στρατιωτικῶν τῆς χωροφυλακῆς, προσδιορίζει τὸ ἀρθ. 38 τῆς ποιν. δικονομίας.

Ἀκούσαν τὸν εἰσαγγελέα εἰσαγαγόντα τὴν αἴτησιν ταύτην, καὶ
Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ ἀ. διαρκὲς στρατοδικεῖον διὰ τῆς ἀπὸ 17 Νοεμβρίου 1842 ἀποράσειώς του ἀπεφάνθη ἑαυτὸ ἀναρμόδιον νὰ δικάσῃ τὴν κατὰ τοῦ Θεοδ. Πέτρου καὶ Δημ. Σταματίου ἐπὶ ἀποδράσει καταδίκων κατηγορίαν ὡς πρὸς τὴν ὁποίαν ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς νομίζει ἀρμόδια τὰ τακτικά ποινικὰ δικαστήρια, ἐπομένως οὔτε ἀμφισβητεῖται οὔτε εἶναι ἀμφίβουλος ἢ ὡς πρὸς τὴν ῥηθεῖσαν κατηγορίαν ἀρμοδιότης, πολλῶν ἐπίσης ἀρμοδιῶν καὶ μὴ ὑποκειμένων ἀλλήλοις δικαστηρίων, ἢ ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπαλλήλων, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ περιπτώσει κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος κατὰ τὸ 46 ἀρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, διότι εἶναι φανερόν ὅτι τότε ἀ. διαρκὲς στρατοδικεῖον καὶ ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς συμφώνως ἀπεφάνθησαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀρμόδια μόνον τὰ τακτικά ποινικὰ δικαστήρια, ἢ δὲ ἀξίωσις τοῦ παρὰ τῷ ῥηθέντι διαρκεῖ στρατοδικεῖῳ ἀντεισηγητοῦ ὅτι τὰ στρατιωτικὰ δικαστήρια εἶναι ἀρμόδια, τότε μόνον ἠδύνατο αὐθυπάρκτως θεωρουμένη, ὡς πρὸς τὴν ἐναντίαν ἀξίωσιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς νὰ δώσῃ χώραν εἰς κανονισμὸν ἀρμοδιότητος, ὅταν ἢ αἴτησις τοῦ εἰσαγγελεὺς ἤθελε προταθῆ διαρκούσης εἰσέτι τῆς ἀνακρίσεως, καὶ πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς δίκης εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἀ. διαρκοῦς στρατοδικεῖου, ἀλλ' ὄχι καὶ μετ' αὐτὴν, μετὰ τὴν ὁποίαν ἢ τύχῃ ὀλοκλήρου τῆς δίκης ἐξαρτάται πλέον ἀπὸ μόνον τὸ δικαστήριον μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ ὁποίου ὁ ῥηθεὶς ἀντεισηγητῆς συμμορφούμενος ὄφειλε νὰ παραπέμψῃ τὸν φάκελλον καὶ τὴν ὑπόθεσιν τῶν χωροφυλάκων Θεοδ. Πέτρου καὶ Δημ. Σταματίου εἰς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέα.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 27 Δεκεμβ. 1842 περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ ἀ. διαρκεῖ στρατοδικεῖῳ

άντεισηγητοῦ, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἐξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λο-
γισθῶσιν εἰς ἄρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Ἰανουαρ. 1843.
Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 9.

(ἀριθ. βιβλ. κατχ. 425.)

Περί ἀναίρεσως αἰτίας τοῦ Νικ. Παππαγιαννοπούλου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου,
Ἰω. Αν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίγη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυρια-
κοῦ, Σ. Πήλληκα, Η. Καλλιγᾶ παρέδρου, κωλυομένου τοῦ ἀντι-
προέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ.
Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Δ. Φέσα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 11 Ἰανουαρ. 1843 διὰ
νὰ δικάσῃ τὴν ἤξεισ αἴτησιν ἀναίρεσως τοῦ Νικ. Παππαγιαννο-
πούλου, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του δικηγόρων Μ.
Κ. Μαρίνογλου καὶ Ἰω. Τυπάλδου.

Διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελει-
οδικῶν ὁ Νικ. Παππαγιαννόπουλος, Γιάννης Ζωϊτάκης, Ἄντ. Τρου-
βατζῆς, Γεώρ. Μακρὺς, Γεώρ. Κωνσαντούλας, Ἄντ. Σωζόπουλος,
Νικ. Σταυρόπουλος, Ἄθαν. Κουτζούδας, Δημ. Ῥάπτης, Παναγ.
Ζαμπάρας, Δημ. Σφυρῆς καὶ Σωτήριος Σφυρῆς παρεπέμφθησαν
εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδι-
κεῖον, διὰ τὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι ὁ μὲν πρῶτος ὅτι διωρισμέ-
νος ὢν ὄπλοφόρος παρὰ τῷ Χρήστῳ Καλογερῇ ἐπισάτη τῆς ἀπα-
ριθμήσεως τῶν ζώων τῆς ἐπαρχίας Τρυχωνίας, καὶ ἐπιτραπέις παρ
αὐτοῦ τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν ζώων τῶν κατηγορουμένων Γιάννη Ζω-
ϊτάκη καὶ λοιπῶν ἐδωροδοκῆθη παρ' αὐτῶν διὰ νὰ παραλείψῃ ἐναν-
τίον τῶν ἰδίων αὐτοῦ καθηκόντων τὴν ἀπαρίθμησιν 570 αἰγίδο-
προβάτων καὶ πέντε ὄνων πρὸς ὄφελος αὐτοῦ καὶ πρὸς βλάβην τῆς
Ἐπικρατείας· οἱ δὲ δεύτεροι ὅτι ἔδωκαν εἰς τὸν ῥηθέντα Παππα-
γιαννόπουλον ὄρ. 91 καὶ 39 λεπ. διὰ νὰ τὸν ἀποπλανήσωσιν εἰς τὸ
νὰ παραλείψῃ ἐναντίον τῶν ἰδίων αὐτοῦ καθηκόντων ἀπὸ τὴν ἐπι-
τραπέισαν αὐτῷ ἀπαρίθμησιν 570 αἰγίδοπροβάτων καὶ πέντε ὄνους

πρὸς ὄφελος αὐτῶν καὶ βλάβην τῆς Ἐπικρατείας, καὶ ὅτι παρελείφθη τῶντι ἡ ἀπαριθμήσεις τῶν ζώων. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις κακουργιοδικῶν οἱ ἔνορχοι ἐτυμηγόρησαν ὡς ἐφεξῆς: «ναὶ ὁ κατηγορούμενος Νικ. Παππαγιαννόπουλος, εἶναι ἔνοχος ὅτι τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1841 ἔτους ἐντὸς τῆς περιφέρειας τῆς ἐπαρχίας Τρυφωσίας, διωρισμένος ὡν ὄπλοφόρος παρὰ τῷ Χρήστῳ Καλογερῇ ἐπιστάτῃ τῆς ἀπαριθμήσεως τῶν ζώων τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας καὶ ἐπιτραπεῖς παρ' αὐτοῦ τὴν ἀπαριθμῆσιν τῶν ζώων τῶν κτηνοτρόφων Γιάννη Ζωϊτάκη, Ἄντ. Τρουβατζῆ, Γεωρ. Μακρῷ, Γεωρ. Κωνσαντούλα, Ἄντ. Σωζοπούλου, Νικ. Στακοπούλου, Ἄθαν, Κατζούδη, Δημητ. Ῥάπτου, καὶ τῶν κτηνοτρόφων Παναγ. Ζαμπάρη, Δημητ. Σφυρῆ καὶ Σωτηρίου Σφυρῆ ἔλαβεν ὡς δῶρον παρὰ μὲν τῶν πρώτων δρ. 50 καὶ λεπ. 39, παρὰ δὲ τῶν δευτέρων δραχ. 41 διὰ νὰ παραλείψῃ ἐναντίον τῶν ἰδίων αὐτοῦ καθηκόντων τὴν ἀπαριθμῆσιν 400 μὲν αἰγίδοπροβάτων τῶν πρώτων, 170 δὲ καὶ πέντε ὄνων τῶν δευτέρων πρὸς ὄφελος αὐτῶν καὶ πρὸς βλάβην τῆς Ἐπικρατείας: ναὶ ὁ αὐτὸς κατηγορούμενος εἶναι ἔνοχος ὅτι παρέλειψε τῶντι νὰ ἀπαριθμῆσῃ τὰ εἰρημένα ζῶα ἐναντίον τῶν καθηκόντων του ἕνεκα τοῦ ληφθέντος δώρου: ναὶ ὁ κατηγορούμενος Γιάννης Ζωϊτάκης, ὅχι δὲ καὶ ὁ Ἄντ. Τουρβατζῆς, Γεώρ. Μακρῷ, Γεώρ. Κωνσαντούλης, Ἄντ. Σωζόπουλος, Νικὸλ. Σταυρόπουλος Ἄθανάσ. Κατζούδης καὶ Δημ. Ῥάπτῃς εἶναι ἔνοχοι ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ τόπον ἔδωκε δῶρα εἰς τὸν εἰρημένον ὄπλοφόρον Ν. Παππαγιαννόπουλον δρ. 50 καὶ λεπ. 39 διὰ νὰ τὸν ἀποπλανήσῃ ἐναντίον τῶν ἰδίων αὐτοῦ καθηκόντων ἀπὸ τὴν ἐπιτραπεῖσαν αὐτῷ ἀπαριθμῆσιν 400 αἰγίδοπροβάτων πρὸς ὄφελος αὐτῶν καὶ πρὸς βλάβην τῆς Ἐπικρατείας: ναὶ ἡ ἀπαριθμῆσις αὐτῶν παρελείφθη τῶντι ὑπὸ τοῦ δωροδοκηθέντος δημοσίου ὑπηρέτου: ναὶ ὁ κατηγορούμενος Παναγιώτ. Ζαμπάρας ἀλλ' ὅχι καὶ ὁ Σωτήριος Σφυρῆς, εἶναι ἔνοχος ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ τόπον ἔδωκεν ὡς δῶρον εἰς τὸν εἰρημένον ὄπλοφόρον Νικὸλ. Παππαγιαννόπουλον δραχ. 41 διὰ νὰ τὸν ἀποπλανήσῃ εἰς τὸ νὰ παραλείψῃ ἐναντίον τῶν ἰδίων αὐτοῦ καθηκόντων ἀπὸ τὴν ἐπιτραπεῖσαν αὐτῷ ἀπαριθμῆσιν 170 αἰγίδοπροβάτων καὶ πέντε ὄνους πρὸς ὄφελος αὐτοῦ καὶ πρὸς βλάβην τῆς Ἐπικρατείας: ναὶ ἡ ἀπαριθμῆσις τῶν ζώων αὐτῶν παρελείφθη τῶντι ὑπὸ τοῦ δωροδοκηθέντος δημοσίου ὑπηρέ-

του. » Τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην τῶν ἑνόρκων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, κατεδίκασε, δυνάμει τῶν ἀρθρ. 456, 489, καὶ 459 τοῦ ποιν. νόμου τὸν μὲν Νικ. Παππαγιανόπουλον εἰς πέντε ἐτῶν εἰρκτὴν, τοὺς δὲ Γιάννην Ζωϊτάκην καὶ Παναγιώτην Ζαμπέρην εἰς ἑνὸς ἔτους φυλάκισιν· προσέτι δὲ τὸν μὲν Γιάννην Ζωϊτάκην εἰς δρ. 170 χρηματικὴν ποινὴν, τὸν δὲ Παναγιώτην Ζαμπέρην εἰς δρ. 82. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀπὸ 20 Νοεμβρίου 1842 ὑπ' ἀρ. 80 ὁ Νικ. Παππαγιανόπουλος ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1) διότι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἂν καὶ ἔγεινε πρότασις παρὰ τοῦ ὑπερασπιστοῦ τοῦ ἀναιρεσιότου τοῦ νὰ μὴν ἐξετασθῇ ἐνόρκως ὁ μάρτυς Γεώρ. Σφυρόπουλος, ὡς καταδικασθεὶς εἰς εἰρκτὴν, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 59 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων, τὸ δικαστήριον τὸν ἐξέτασεν ἐνόρκως ἐπὶ λόγῳ ὅτι δὲν εἶχε καταδικασθῇ ὀριστικῶς καὶ οὕτως ἐρμῆνευσε καὶ ἐξήγησε κακῶς τὸ ἀρθ. 21 τοῦ ποιν. νόμου καὶ τὸ ἀρθ. 120 τῆς ποιν. δικονομίας· 2) διότι ὁ νόμος ἀπαιτεῖ τὴν ὀριστικὴν καταδίκην καὶ τοιαύτη ἐνυπάρχει ὅταν ἐκδοθῇ ἀπόφασις καταδικαστικὴ τῶν συνέδρων· 3) διότι τὸ δικαστήριον ὤφειλε νὰ αἰτιολογήσῃ τὴν ἀπόφασίν του, διὰ νὰ παραδεχθῇ τὸν ὄρκον τοῦ μάρτυρος· 4) διότι ἐνῶ ὁ ἀναιρεσιότου ἐζήτησε νὰ τεθῇ ζήτημα εἰς τοὺς ἐνόρκους ἂν οὗτος ἦτο δημόσιος ὑπάλληλος, ἢ ὄχι, τὸ δικαστήριον, διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 79 ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν πρότασιν ταύτην, ἐπὶ λόγῳ ὅτι τὸ ζήτημα ἦτο νομικὸν καὶ ἐναπόκειτο εἰς τοὺς συνέδρους νὰ τὸ ἀποφασίσωσιν, ἐνῶ τὸ ζοιχειὸν τὸ ὁποῖον ἐπὶ τῆς προκειμένης πράξεως καθιστᾷ ἐγκληματικὴν καὶ ἀξιοποinou τὴν πράξιν διὰ τὴν ὁποίαν κατηγορεῖται ὁ ἀναιρεσιότου εἶναι, ἂν ἦτο δημόσιος ὑπηρέτης καὶ μόνον οἱ ἐνορκοὶ εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ ἀποφανθῶσιν περὶ τούτου, ἐπομένως τὸ δικαστήριον ἔπραξεν ὑπέρβασιν καθηκόντων· 5) διότι ἀφοῦ κατὰ τὸ ἀρθ. 456 τοῦ ποιν. νόμου ἡ τιμωρία λαμβάνει χώραν ὡσάκις ἀπίστια πράττεται περὶ τὴν ὑπηρεσίαν παρὰ δημοσίων ὑπαλλήλων, ἐχρεώσται τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων νὰ συμπεριλάβῃ εἰς τὸ ζήτημα καὶ τὸν χαρακτήρα τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου, διὰ νὰ ἐκφρασθῶσιν οἱ ἐνορκοὶ ἂν ὁ κατηγορηθεὶς ἦτον ἢ ὄχι δημόσιος ὑπάλληλος· 6) διότι κατὰ τὸν νόμον ὁ ὄπλοφόρος δὲν εἶναι δημόσιος ὑπάλληλος, καθότι τὴν καταμέτρησιν τῶν ζῶων δὲν ἐνεργεῖ ὁ ὄπλοφόρος ἀλλ' ὁ ἐπιστάτης, αἱ

δὲ ὀδηγίαι τῆς Γραμματείας δὲν δύνανται νὰ ἔχουν ἰσχὺν νόμου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τοὺς πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσεύοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν περὶ φόρου τῶν ζώων νόμον τῆς 4 Ἰανουαρ. 1841 ἡ ἀπαρίθμησις τῶν ζώων διὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἀνετίθετο εἰς οἰκονομικοὺς ἐπιτρόπους ἢ ἰδιαιτέρους ἐπιστάτας διοριζομένους ἐπὶ τούτῳ παρὰ τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματείας, οἵτινες, καθὸ δημόσιοι ὑπάλληλοι ἦσαν ὑπεύθυνοι διὰ τὴν ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν τῶν εἰς αὐτοὺς ἐμπιστευθέντων καθηκόντων, περὶ τῶν ὄπλοφόρων δυναμένων νὰ ἐπιχειρήσωσι τὰς ἐργασίας τῆς ἀπαριθμήσεως δὲν γίνεται λόγος εἰς τὸν μνησθέντα νόμον, ἐξ ἐναντίας μάλιστα ἐκ τοῦ 2 ἄρθ. τοῦ ἀπὸ 4 Ἰανουαρ. 1841 εἰδικῶν ὀδηγιῶν μὲ τὰς ὁποίας ἡ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματεία συνοδεύει τὸν εἰρημένον νόμον, προκύπτει ὅτι εἰς τοὺς ὄπλοφόρους δὲν ἐσυγχωρεῖτο ἐπ' οὐδεμιᾷ περιστάσει νὰ κάμουν ἀπαριθμήσεις ζώων ἄνευ ἐκ τοῦ πλησίου ἐπιβλέψεως τοῦ ἐπιστάτου ὑπὸ τὸν ὁποῖον διετέλουν, ὥστε εἶναι φανερόν, ὅτι μόνον οἱ εἰς τὸν προμνημονευθέντα νόμον ἀναφερόμενοι ὑπάλληλοι ἦσαν ἐπιφορτισμένοι τὰ χρέη τῆς ἀπαριθμήσεως, οἱ δὲ ὄπλοφόροι καὶ ἄλλοι βοηθοὶ τοῦ ἐπιστάτου, δὲν εἶχον ἴδιαν εὐθύνην, οὔτε δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς δημόσια πρόσωπα, καθότι οὐδεὶς νόμος δὲν ἀναφέρει περὶ αὐτῶν τίνι τράπῳ διορίζονται καὶ ἂν ὑποβάλλονται εἰς τὸν ὄρκον τῆς ὑπηρεσίας· ἐπομένως ὁ Νικ. Παππαγιαννόπουλος, ὅστις κατὰ τὴν ἀπαρίθμησιν τοῦ 1841 ὑπῆρξεν ἀπλοῦς ὄπλοφόρος μὴν ἔχων χαρακτῆρα δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ ὑπηρέτου, δὲν ἐδύνατο νὰ καταδιωχθῆ ἐπὶ δωροδοκία· τὸ δὲ δικαστήριον τῶν συνέδρων θεωρῆσαν τὸν ἀναιρεσεύοντα δημόσιον ὑπερέτην καὶ ὑποβαλλόν αὐτὸν εἰς τοὺς ὅρισμους τῶν ἄρθρων 456 καὶ 489 τοῦ ποιν. νόμου, ἐφήρμωσε κακῶς τὸν νόμον.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 20 Νοεμβρίου 1842 ὑπ' ἀριθμὸν 80 ἀπόφασιν τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν συνέδρων καὶ ἀπολύει τὸν Νικόλαον Παππαγιαννόπουλον, κάτοικον Ἀστακοῦ τῆς Ἀκαρνανίας, τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ γραφῆ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρω-

τοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῆ διὰ τῆς ἐφημερίδος.
Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Ἰανουαρ. 1843.
Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΝΗ ἀριθ. 10.

(Ἀριθ. β.ἐλ. καταχ. 425.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Παναγῆ Μήτζου κλπ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου ,
Ἰω. Αν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυρι-
κοῦ, Σ. Πήλληκα, Π. Καλλιγᾶ, κωλυομένου τοῦ ἀντιπροέδρου Κ.
Α. Πολυζωΐδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου
καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 18 Ἰανουαρ. 1843 διὰ
νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Παναγῆ Μήτζου καὶ
Γεωρ. Μακρυγιάννη, παρασθεντῶν διὰ τῶν πληρεξουσίων των δι-
κηγῶρων Α. Μελαῖ καὶ Σ. Τριανταφύλου.

Ὁ Παναγῆς Μήτζου, Γεώργ. Μακρυγιάννης, Ζῶη σύζυγος τοῦ
Γεωργ. Μακρυγιάννη καὶ ὁ Ἄθαν. Σακελίων παρεπέμφθησαν ὑπὸ
τοῦ συμβουλίου τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν εἰς τὸ κα-
τὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου κακουργιοδικεῖον διὰ νὰ
δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι φόνου ἐκ συζάσεως, τελεσθέντος κατὰ τοῦ
Ἄνασ. Μαυρογιάννη. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως καὶ ἀποφανθέν-
των τῶν ἐνόρκων ἀθῶων τὸν Ἄθαν. Σακελίωνα καὶ τὴν Ζῶην σύ-
ζυγον τοῦ Γ. Μακρυγιάννη, ἐνόχους δὲ τοὺς λοιπούς, τὸ δικαστή-
ριον τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 103 καὶ ἀπὸ 5
Δεκεμβρ. 1842 ἀποφάσεώς του, κατεδίκασε τὸν Παναγῆ Μήτζον
καὶ Γεώργιον Μακρυγιάννην εἰς θάνατον. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης
ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους·
1) διότι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀπεφάσισε τὴν παραδοχὴν
τῶν παρὰ τοῦ Π. Βάλβη καὶ Ἰω. Κόκκου προταθέντων δικαιολο-
γημάτων, χωρὶς νὰ ἐκδώσῃ περὶ τούτου ἀπόφασιν καὶ οὕτω ἐστε-
ρήθησαν οἱ ἀναιρεσεῖοντες τοὺς φυσικούς των δικαστάς· 2) διότι
ἐπὶ τῷ ἀπλῶ ἰσχυρισμῷ τῶν ἐνόρκων περὶ τοῦ ὅτι δῆθεν ὑπάρχει
ψῆχος καὶ οὐχὶ ἐνεκα νόσου πιστοποιουμένης δι' ἀποδείξεως ἱατροῦ δὲν
6^α.

Βιέθησαν εἰς τὴν κληροτιδὰ τὰ ὀνόματα τοῦ Π. Βάλθη καὶ Ἰω. Κόκκου καὶ οὕτω παρεβιάσθησαν τὰ ἄρθ. 65 καὶ 25 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων· 3) διότι ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν προκύπτει, φαίνεται ὅτι εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων τῶν ἐνόρκων πρὸς σύνταξιν τῆς ἐτυμηγορίας 14 καὶ οὐχὶ 12 ἐνόρκοι, ὡσεὶ ὑπῆρξε κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων· 4) διὰ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου, διότι ὅταν ὁ ἐνόρκος Π. Γαίτας ἐζήτησε νὰ μὴ τεθῆ τὸ ὄνομά του εἰς τὴν κληροτιδὰ δὲν ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τοὺς κατηγορουμένους· 5) διὰ παραβίασιν τοῦ 213 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, καθότι ὁ ἔξετασθεὶς μάρτυς περὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ κατηγορουμένου Παναγ. Μήτζου δὲν ἐπροτάθη οὔτε παρ' αὐτοῦ οὔτε παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως, ἀλλὰ παρ' ἄλλου κατηγορουμένου, μετὰ τοῦ ὁποίου ὁ Μήτζος δὲν εἶχε κοινὴν τὴν ὑπεράσπισιν, καὶ οὕτω παρεβιάσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλλημα, τοὺς πληρεξουσίου τῶν ἀναιρεσιόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως τῆς 4 Δεκεμβ. 1842 τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις κακουργιοδικῶν, οἱ ἐνόρκοι Παῦλος Βάλθης καὶ Ἰάκωβος Κόκκος προβάλλοντες ὅτι « ἔνεκα τοῦ ψύχους δὲν εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ λάβωσιν μέρος εἰς τὴν συνεδρίασιν τοῦ δικαστηρίου, » ἠρνήθησαν τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων των, ἣ δὲ τοιαύτη ἄρνησις ταυτίζεται ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα μὲ τὴν ἄνευ ἀδείας ἀναχώρησιν ἐνόρκου τινος ὡς πρὸς τὴν ὁποίαν τὸ 65 ἄρθρον τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ ἐπιβάλλει εἰς τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων τὸ χρέος ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς ἰσχύος τῶν προβαλλομένων δικαιωμάτων, καὶ, ἂν δὲν εὖρη αὐτὰ εὐλογα, νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν ἐν τῷ 64 ἄρθ. τοῦ αὐτοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ ὀριζομένην ποινὴν, ἣ παράλειψις ὅμως τῆς ἀποφάσεως ταύτης, καθὼ ἀφορώσης μόνον τοὺς ἐνόρκους δὲν παρέχει εἰς τοὺς κατηγορουμένους λόγον ἀναιρέσεως κατὰ τῆς ἐπὶ τῆς δίκης των γενομένης διαδικασίας, ἐπομένως ὁ α'. καὶ β'. ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀνυπόστατοι·

Ἐπειδὴ ἐπίσης ἐκ τῶν πρακτικῶν τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων κατὰ τὸ τέλος τῆς παρ' αὐτοῦ γενομένης ἀνακεφαλαιώσεως τῆς συζητήσεως « ὑπέμνησεν εἰς

τοὺς ἐνόρκους τὰ καθήκοντά των » καὶ ἐγχειρίζων εἰς τὸν προῖσά-
μενον αὐτῶν τὰ ζητήματα, « ἀνέμνησε πάλιν εἰς αὐτοὺς τὰς δι-
ατάξεις τῶν ἄρθρ. 441 καὶ 458 §. 12 καὶ 13 τῆς ποιν. δικονο-
μίας, » μεταξύ δὲ τῶν ῥηθέντων καθηκόντων καὶ διατάξεων περι-
λαμβάνονται καὶ οἱ περὶ τῆς ψηφοφορίας τῶν ἐνόρκων ὅρισμοὶ τοῦ
νόμου, ἐπομένως τεκμαίρεται ὅτι μόνον οἱ 12 τακτικοὶ ἐνορκιοὶ
ἄνευ τῶν δύο ἀναπληρωτικῶν διεσκέφθησαν ἐν τῷ δωματίῳ καὶ
ἐψηφοφόρησαν ἐπὶ τῆς προκειμένης δίκης, ὥστε καὶ ὁ τρίτος ἀναιρέ-
σεως λόγος εἶναι ἀνίσχυρος.

Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρεσιόντες δὲν ἐζήτησαν τὸν λόγον διὰ τὸ παρὰ
τοῦ ἐνόρκου Π. Γαῖτα προβληθὲν δικαιολόγημα, ἐπομένως δὲν δύ-
νανται νὰ ἐπικαλεσθῶσιν τὸ 7 ἐδάφ. τοῦ 458 ἄρθρ. τῆς ποινικῆς
δικονομ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 365 ἄρθρον τῆς ποιν. δικονομίας ὁ πρόεδρος
ὀφείλει νὰ καταβάλη πᾶσαν σπουδὴν πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀλη-
θείας εἴτε κατὰ εἴτε ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου, μεταχειριζόμενος
πρὸς τοῦτο ὅλα τὰ παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως ἢ τοῦ κατηγορουμένου
προβαλλόμενα μέσα, ἐπομένως εἶναι ἀνίσχυρος ὁ ἀναιρέσεως λόγος
ὁ στηριζόμενος ἐπὶ τῶν ἐρωτήσεων, τὰς ὁποίας πρὸς τὸν ῥηθέντα
σκοπὸν τῆς ἀνακαλύψεως τῆς ἀληθείας ὁ πρόεδρος ἀπεύθυνε πρὸς
ἓνα τῶν μαρτύρων τῶν κατηγορουμένων.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Παναγῆ Μή-
τζου καὶ Γεωρ. Μακρυγιάννη, κατοίκων Μεγάρων, ἧτις ἔγεινε κα-
τὰ τῆς ἀπὸ 5 Δεκεμβ. 1842 ὑπ' ἀριθ. 103 ἀποφάσεως τοῦ δικα-
στηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαν-
τας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάτωνσεως
δραχμᾶς . . .

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Ἰανουαρ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ 11.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 425)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ ἐφέταις ἀντεισαγγελέως.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου,

Ἰω. Αν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακού, Σ. Πήλληκα, Π. Στρούμπου δικηγόρου, κωλυμένου τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωίδου καὶ τοῦ παρέδρου Κ. Κ. Π. Καλλιγὰ καὶ Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 21 Ἰανουαρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ ἐφέταις ἀντεισαγγελέως.

Κατὰ παραγγελίαν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ ἐφέταις ἀντεισαγγελέως ὁ παρὰ τοῖς αὐτόθι πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελεὺς διέταξε τακτικὴν ἀνάκρισιν κατὰ τοῦ δικηγόρου Π. Α. Κυπαρίσση, ὡς ἐξυβρίσαντος τὸν παρὰ τοῖς αὐτόθι πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέα Δ. Μ. Μιτζάκην, καθήμενον εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου εἰς τὴν ἔδραν, ἥτοι εἰς δημοσίαν δικαστικὴν συνεδρίασιν διὰ τὰ ἔργα τῆς ὑπηρεσίας του. Περαιωθείσης δὲ τῆς ἀνακρίσεως ὁ αὐτὸς ἀντεισαγγελεὺς, καθυπέβαλλε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν, τὸ ὁποῖον διὰ βουλεύματος ὑπ' ἀρ. 543 ἀπεφάνητο ὅτι ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατὰ τοῦ δικηγόρου Π. Α. Κυπαρίσση, ὅτι κατὰ τὴν δημοσίαν συνεδρίασιν τοῦ αὐτόθι δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν τῆς 19 Αὐγ. 1842 ἐντὸς τοῦ ἀκροατηρίου διὰ τῶν ἐξῆς ἀπειλητικῶν λέξεων τ ὤ ρ α σ ο ὕ σ π ἄ ν ω β ρ ἔ τ ὀ κ ε φ ἄ λ ι καθύβρισε τὸν εἰσαγγελέα τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν Δ. Μ. Μιτζάκην, καθήμενον εἰς τὴν ἔδραν του καὶ καθόσον ἀνάγεται ἐν γένει εἰς τὰ δημόσια καθήκοντά του, καὶ ὅτι ἡ ὕβρις ἐγένετο εἰς δημοσίαν δικαστικὴν συνεδρίασιν, πλημμελῆμα προνοούμενον καὶ τιμωρούμενον ἀπὸ τὸ ἄρθρ. 21 §. 2 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεων ἐν γένει καὶ περὶ τύπου νόμου καὶ παρέπεμψεν αὐτὸν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν διὰ νὰ δικασθῇ ἔνεκα τῆς ῥηθείσης πράξεως. Τὸ βούλευμα τοῦτο ἀνέκοψεν ὁ Π. Α. Κυπαρίσσης, τὸ δὲ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν σκεφθὲν, « ὅτι τὰ ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει διὰ βορύβου ἢ ἀντιστάσεως πραττόμενα καὶ γνωστὰ γινόμενα εἰς τὸ δικαστήριον ὅταν φέρωσι χαρακτῆρα πταιίσματος ἢ πλημμελήματος, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, βεβαιοῦται κατὰ τὸ ἄρθ. 367 τῆς ποινικ. δικονομίας συνοπτικῶς παραχρῆμα, ἐκδικάζονται αὐτόθι καὶ ἐκτελεῖται ἡ γενομένη ποιν. ἀπόφασις, ἐὰν δὲ ἡ ἐκδίκασις παραλειφθῇ

τάτε παραγράφονται, διότι τὸ διαληφθὲν ἄρθ. (ὃν συντεταγμένον οὐχὶ μὲ ὀρισμούς δυνητικούς, ὡς τὸ ἄρθ. 505 τῆς Γαλλ. ποιν. δικονομίας ἀλλὰ μὲ ἐπιτακτικούς ὡς τὸ ἄρθ. 181 τῆς αὐτῆς, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ εἰς τὴν Γενέβην ἐθεωρήθη πάντοτε ὡς ἐπιτακτικόν) ἀποδίδει ἀποκλειστικὴν ἀρμοδιότητα ἐπὶ τῶν τοιούτων πλημμελημάτων καὶ πταισμάτων εἰς τὸ δικαστήριον ἐπὶ τῆς δημοσίας συνεδριάσεως τοῦ ὁποῖου ταῦτα ἐξετελέσθησαν. Ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν μὴ θεβαιώσαν τὴν προκειμένην πράξιν, ὅταν κατὰ τὴν δημοσίαν συνεδρίασιν τῆς 19 Αὐγ. ὁ εἰσαγγελεὺς ἔσπευσε κατὰ τὰ καθήκοντά του νὰ καταγγείλῃ αὐτὴν εἰς τὸ εἰρημένον δικαστήριον, ἅμα τοῦτο ἐπανέλαβε τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου ἔδραν του, καὶ μὴ ἐκδικάσαν αὐτὴν δὲν ὑπάρχει πλέον νόμιμος ἀφορμὴ πρὸς καταδίωξιν αὐτῆς, ὡς ὁ ἀνακόπτων ὀρθῶς διὰ τῆς ἀνακοπῆς του ἐπικαλεῖται, » παραδεχθὲν τὴν ἀνακοπὴν καὶ μεταρρυθμίσαν τὸ ἀνακοπὲν βούλευμα διέταξε νὰ μὴ γίνῃ κατηγορία κατὰ τοῦ δικηγόρου Π. Κυπαρίσση περὶ τῆς ἀποδιδομένης αὐτῷ πράξεως. Τοῦ βουλεύματος τούτου ἐκδοθέντος τὴν 12 Σεπτεμ. 1842 ὑπ' ἀριθ. 178 ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ ἐφέταις ἀντεισαγγελεὺς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: 1) διότι δὲν ἐφηρμόσθησαν καταλλήλως αἱ γενικαὶ διατάξεις τοῦ κοινοῦ δικαίου περὶ παραγραφῆς παρεξηγηθεῖσαι καὶ ἐπικταθεῖσαι εἰς περιπτώσεις τὰς ὁποίας δὲν προέβλαψεν ὁ νόμος δι' ἰδιαιτέρων ὀρισμῶν ῥητῶς καὶ θετικῶς· καθότι ποτὲ εἰδικὴ παραγραφή δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ὅταν ῥητῶς ὁ νόμος δὲν τὴν διαγράφῃ ὥστε ἐπὶ τοῦ προκειμένου παρεβιάσθη τὸ ἄρθ. 120 τοῦ ποιν. νόμου, διότι παρημελήθη ἡ ἐφαρμογὴ του· 2) διότι ψευδῶς ἐρμηνεύθη τὸ ἄρθ. 367 τῆς ποιν. δικονομίας καὶ τοῦτο δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν κατὰ τὸ ἄρθ. 263 §. 3 τῆς αὐτῆς δικονομίας, τὸ ὁποῖον δὲν κάμνει διάκρισιν ἐὰν ἡ ἐρμηνεία καὶ ἡ ἐφαρμογὴ ἀφορᾷ μόνον τὸν ποιν. νόμον ἢ καὶ ἄλλους νόμους καὶ ὅπου ὁ νόμος δὲν διακρίνει δὲν δύναται ὁ δικαστὴς νὰ κάμῃ διάκρισιν τοσούτω μᾶλλον καθόσον ἡ ποιν. δικονομία περιέχει τόσοις ὀρισμούς οὐσιαστικούς ἀφορῶντας ὅχι ἀπλὰς διατυπώσεις ἀλλὰ διατάξεις τοῦ οὐσιαστικοῦ δικαίου, ἡ δὲ διάταξις αὕτη τοῦ προμνησθέντος 367 ἄρθρου ὃν τρόπον ἐφηρμόσθη ἀφορᾷ διάταξιν οὐσιαστικὴν διότι τοιαύτη εἶναι ἡ παραγραφή. Κατὰ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν ὁ ἀναιρεσιδύλητος Π. Α. Κυπαρίσσης ἐπρό-

τεινε τὸ ἀπαράδεκτον τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ ἀντεισαγγελέως, διὰ τὸν λόγον ὅτι κατὰ τὸ ἄρθ. 363 τῆς ποιν. δικονομ. αἰτήσεις ἀναιρέσεως δὲν ἐπιτρέπεται διὰ κακὴν ἐρμηνείαν τῶν διατάξεων τῆς αὐτῆς ποιν. δικονομίας, ὡς τοῦτο ἐξάγεται καὶ ἐκ τῶν ἄρθ. 458 καὶ 500 τῆς αὐτῆς δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Ι. Α. Σωμάκη, τὸν εἰσαγγελέα, τὸν ἀναιρεσίβλητον Π. Κυπαρίσσην καὶ τοὺς πληρεξουσίους αὐτοῦ Α. Μελά καὶ Η. Ἀργυρόπουλον δικηγόρους.

Σκεφθὲν κατὰ τὴν νόμον.

Ὡς πρὸς τὴν τοῦ ἀπαραδέκτου ἐνστάσιν.

Ἐπειδὴ οἱ ἀφορῶντες τὸ ἀπαράδεκτον τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως λόγοι, δὲν εἶναι ἐκ τῶν περιεχυμένων εἰς τὰ ἄρθρα 481, 485 καὶ 486 τῆς ποιν. δικονομίας ἀλλ' ἀποβλέπουσι τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως, ὡς προσβάλλοντας αὐτοὺς τοὺς ἀναιρέσεως λόγους, ἐπομένως ἢ ἐνστάσις τοῦ ἀπαραδέκτου εἶναι χωρὶς βάσιν.

Ὡς πρὸς τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν.

Ἐπειδὴ αἱ διατάξεις τοῦ 367 ἄρθρου τῆς ποιν. δικονομίας εἰς ἀφορῶσαι τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ποιν. δικαστηρίου, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ ἀκροατήριον ἤθελε πραχθῆ πλημμέλημά τι, καὶ τὸν χρόνον καθ' ὃν πρέπει νὰ ἐκδικασθῆ τοῦτο εἶναι διατάξεις συμπληρωτικαὶ τοῦ ποιν. νόμου, ἐπομένως ἢ παραβίασις τοῦ 367 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας δύναται καὶ κατὰ βουλευμάτων νὰ προταθῆ.

Ἐπειδὴ τὸ μὲν 120 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου περιέχει γενικὰς περὶ παραγραφῶν τῶν ἀξιοποίνων πράξεων διατάξεις, τὸ δὲ 367 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, τοῦ ὁποίου αἱ διατάξεις εἶναι ἐπιτακτικαὶ καὶ οὐχὶ δυνητικαὶ, προβλέπει τὴν εἰδικὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν πλημμέλημά τι ἢ πταῖσμα πράττεται μετὰ θορύβου εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν πλημμελειοδικῶν ἐπομένως εἰς τοιαύτην εἰδικὴν περίπτωσιν δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν αἱ γενικαὶ διατάξεις τοῦ 120 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, ἀλλ' αἱ εἰδικαὶ τοῦ 367 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, τὸ ὁποῖον προσδιορίζει ρητῶς καὶ τὸ δικαστήριον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ δικάσῃ καὶ τὸν χρόνον ἐντὸς τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ δικασθῶσι τὰ τοιαῦτα πλημμελήματα ἢ πταίσματα ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν παραδεχθὲν, ὅτι ἢ κατὰ τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελέως ὕβρις ἐπράχθη εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν

πλημμελειοδικῶν ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει καὶ διὰ θεοῦ καὶ ἐγένετο γνωστὴ εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ἐπομένως ἀποφανθὲν ὅτι δὲν δύναται νὰ γίνῃ πλέον κατηγορία κατὰ τοῦ δικηγόρου Π. Κυπαρίσση ἐφήρμοσεν ὀρθῶς τὰς διατάξεις τοῦ 367 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, οὐδὲ παραβίασε τὸ 120 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν τοῦ ἀπαραδέκτου ἔνστασιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Παναγ. Κυπαρίσση δικηγόρου, καὶ τὴν ἀναιρέσεως αἰτησίν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ ἐφέταις εἰσαγγελέως, ἧτις ἔγεινε κατὰ τοῦ ἀπὸ 16 Νοεμβ. 1842 ὑπ' ἀριθ. 178 βουλευμάτος τῶν αὐτῶν ἐφετῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρουσίας δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Ἰανουαρ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 12.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 425.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωρ. Φαρφαροπούλου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Π. Καλλιγᾶ παρέδρου καὶ Λ. Μελεᾶ δικηγόρου, κωλυομένου τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Ι. Α. Σωμάκη καὶ τοῦ ἑτέρου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 11 Φεβρουαρ. 1843 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν κατὰ τῆς ἀπὸ 29 Ὀκτωβ. 1842 ὑπ' ἀριθμ. 114 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Τριπόλεως αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Γεωρ. Φαρφαροπούλου, μὴ ἐμφανισθέντος.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλληκα καὶ τὸν εἰσαγγελέα, αἰτήσαντα ν' ἀπορρίφθῃ ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις ὡς ἀπαραδέκτος, διότι ὁ ἀναιρεσιῶν κλητευθεὶς δὲν ἐνεφανίσθη.

Λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὸ ἀπὸ 7 Ἰανουαρ. 1843 ἔγγραφον ἐπιδόσεως τοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Τριπόλει πρωτοδικῶν Ἰω. Α. Κουροπούλου·
Σχεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 492 ἄρθρον τῆς ποιν. δικονομίας μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ τὴν ἀναίρεσιν αἰτοῦντος ἢ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ, τὸ δικαστήριον, ἀκούσαν τὸν εἰσαγγελέα, ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν καὶ καταδικάζει τὸν ἠττηθέντα εἰς τὸ πρόσμιμον καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Γεώργ. Φαρφαρόπουλος αἰτήσας τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀπὸ 29 Ὀκτωβ. 1842 ὑπ' ἀριθμ. 114 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Τριπόλεως, δὲν ἐνεφανίσθη οὔτε αὐτοπροσώπως, οὔτε διὰ πληρεξουσίου, καὶ τοι κλητευθεὶς προσηκόντως διὰ τῆς ἀπὸ 31 Δεκεμβ. 1842 ὑπ' ἀρ. 6938/4200 κλήσεως τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ εἰσαγγελέως.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωργ. Φαρφαροπούλου, κατοίκου Τριπόλεως, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 29 Ὀκτωβρ. 1842 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Τριπόλεως, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὸ πρόσμιμον τῶν 50 δραχ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 18, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπερασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Φεβρ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 13.

(Ἀριθ. 63). κατὰ. 425.)

Περὶ ἀναιρέσεως οἰπίπτεως τοῦ Κωνσ. Κεμπάπη.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Π. Καλλιγᾶ παρέδρου καὶ Α. Μελαῖ δικηγόρου, κωλυομένου τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Ι. Α. Σωμάκη, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 11 Φεβρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Κωνσ. Κεμπάπη, παρασθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ δικηγόρου Μ. Κ. Μαρίνογλου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ Κωνσ. Κεμπάπης, ὅστις εἶχε δις πρότερον καταδικασθῆ ἐπὶ

ἀπάτη ἐκατηγορήθη αὐτῆς ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν, ὡς ὑπαίτιος τοῦ ὅτι τὴν 15 Μαΐου 1842 ἐν Ζατούνῃ, θέλων νὰ περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν ἀσυγχώρητον ὄφελος ἐπώλησεν εἰς τὸν Ἄναγν. Δημητρουλόπουλον διαφόρους ψευδεῖς λίθους ὡς ἀδάμαντας, παρασήσας εἰς αὐτὸν ἐν γνώσει ψευδῆ πράγματα, ὡς ἀληθῆ, καὶ ὠφεληθεῖς ἐκ τούτου δρ. 150, κηρυχθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν ἐνόρκων ἔνοχος τῆς πράξεως ταύτης, κατεδικάσθη διὰ τῆς ἀπὸ 9 Δεκεμβ. 1842 ὑπ' ἀριθ. 13 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων, καὶ δυνάμει τῶν ἀρθρ. 396, 397 §. 1 καὶ 399 §. 8 τοῦ ποινικ. νόμου εἰς πέντε ἐτῶν εἰρκτὴν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν συνέδρων ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς Κ. Κεμπάπης τὴν ἀναίρεσιν, διότι κηρυχθέντος αὐτοῦ ἐνόχου ἀπάτης ἄνευ τῆς συνδρομῆς ἐπιβαρυντικῆς τινος περιστάσεως, ἐκ τῶν προβλεπομένων ἀπὸ τὸ 399 ἀρθ. τοῦ ποινικ. νόμου, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων τὸν καταδίκασεν εἰς εἰρκτὴν, ἐφαρμόσαν ἐσφαλμένως τὸ μνησθὲν 399 ἀρθρον.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσεύοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σχεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων βεβαιῶ ἐν τῇ προσβαλλομένῃ αὐτοῦ ἀποφάσει, ὅτι ὁ ἀναιρεσεύων, ὅστις ἐκηρύχθη ὑπὸ τῶν ἐνόρκων ἔνοχος ἀπάτης, εἶχε δις πρότερον καταδικασθῆ ἐπὶ ἀπάτῃ εἰς φυλάκισιν, ἐπομένως καταδικάσαν αὐτὸν εἰς τὴν ποινὴν τῆς εἰρκτῆς ἐφήρμωσεν ὀρθῶς τὸν ὄγδοον ἀριθμὸν τοῦ 399 ἀρθρου τοῦ ποιν. νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Κωνσ. Κεμπάπης, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 9 Δεκεμβρίου 1842 ὑπ' ἀριθ. 13 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάτων δραχ. 18.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Φεβρουαρ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη ἀθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 14.

(Αριθ. 633 καταγ. 425.)

Περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως τοῦ Ἄθαν. Καπετάνιου κλπ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου ,
Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Αν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ.
Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα , καὶ παρόντων τοῦ
εἰσαγγελέως Κ. Α. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζων-
τανοῦ·

Συνηθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 15 Φεβρ. 1843 διὰ τὰ
δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσως τοῦ Ἄθαν. Καπετάνιου, Πα-
ναγιώτη Νταβάνη, Ἰω. Μπουτούλη, Δημ. Γ. Κόλια, Σταματίου
Π. Νταβάνη, Ἰω. Μαυρουλῆ καὶ Ἑλένης Ἰω. Μαυρουλῆ, παρα-
σταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Γεωρ. Ἀθανασίου.

Οἱ ῥηθέντες Ἄθαν. Καπετάνιος κλπ. ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον
τοῦ πταισματοδικείου Καλαυρίας ὅτι κατὰ τὴν 28 Ἀπριλ. 1842
μετὰ προμελέτης ὑπῆγον καὶ ἠπέλιθσαν τὸν Νικ. Σκούρτην εἰς τὴν
ἰδιοκτησίαν του καὶ εἰς τὴν οἰκίαν του ὅπου ἐκατοικοῦσεν, ὅτι θέ-
λουν τὸν φονεύσει καὶ καύσει μετὰ τῆς οἰκογενείας του, καὶ προς-
ἔτι τὸν ἐξύδρισαν , ἤτοι διὰ πράξεις προβλεπομένας καὶ τιμωρου-
μένας ἀπὸ τὸ ἄρθ. 557 τοῦ ποιν. νόμου, καὶ ἀπὸ τὸ Β. Διάταγ-
μα τῆς 26 Ἰουν. 1836, τροπολογοῦντος τὸ ἄρθρ. 690 τοῦ ποιν.
νόμου. Τὸ πταισματοδικεῖον δικάσαν ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 4 Ἰουλίου
1842 ὑπ' ἀριθμ. 27 ἀπόφασίν του , δι' ἧς κατεδίκασεν ἕκαστον
τῶν κατηγορουμένων εἰς 50 δραχ. πρόσμιμον καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς
δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης οἱ καταδικασθέντες ἐζήτησαν τὴν
ἀναίρεσιν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Αν. Σωμάκη ,
τὸν εἰσαγγελέα προτείναντα ν' ἀπορρίφθῃ ἡ ἀναίρεσως αἰτήσις ὡς
ἀπαράδεκτος, καθότι ἐγένετο πρὶν τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἔφε-
σιν προθεσμίας·

Ἀκοῦσαν καὶ τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀνααιρεσιόντων·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν γενικὴν ἀρχὴν τῆς δικονομίας τὸ ἐνδίκον τῆς
ἀναίρεσως μέσον, ὡς ἕκτακτον, δὲν συγχωρεῖται, εἰμὴ ἀφοῦ ἔξαν-

τληθῶσιν ὅλα τὰ τακτικά. Τὴν ἀρχὴν δὲ ταύτην καθιερώσει ῥη-
τῶς τὸ 479 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, διαλαμβάνον ὅτι ἡ ἀναι-
ρέσεως αἴτησις δύναται νὰ γίνῃ μόνον κατὰ ἀνεκκλήτου καὶ τελε-
σιδίκου ποινικῆς ἀποφάσεως, ἣτις δὲν εἶναι πλέον ἐπιδικτική, οὔτε
ἐκκλήσεως, οὔτε ἀνακοπῆς· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἢ ὑπ' ἀριθ. 27
ἀπόφασις τοῦ πταισματοδικείου Καλαυρίας καταδικάζουσα ἕκα-
σον τῶν ἤδη ἀναιρεσειόντων εἰς 50 δραχ. πρόσμιον καὶ δημοσιευ-
θεῖσα παρόντων αὐτῶν κατὰ τὴν 4 Ἰουλ. 1842 ἦτον ἐπιδικτική
ἐφέσεως μέχρι τῆς 9 τοῦ αὐτοῦ μηνός, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν
ἄρθ. 353 καὶ 355 τῆς αὐτῆς δικονομίας, ἐπομένως ἡ ἀναιρέσεως
αἴτησις γενομένη τὴν 7 τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἦτοι πρὶν ἢ ἀπόφασις
κατασταθῆ τελεσιδίκος διὰ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἔφεσιν προ-
θεσμίας, εἶναι ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναιρέσεως αἴτη-
σιν τοῦ Ἄθαν. Καπετάνιου, Παναγ. Νταβάνη, Ἰωάν. Μπότουλη,
Δημ. Γεωρ. Κόλια, Σταματίου Παναγ. Νταβάνη, Ἰω. Μαυρου-
λῆ καὶ Ἐλένης Ἰω. Μαυρουλῆ, κατόικων Δαμαλᾶ τῆς Τριζῆνος,
ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 4 Ἰουλ. 1842 ὑπ' ἀριθ. 27 ἀποφάσεως
τοῦ ἐν Καλαβρίᾳ πταισματοδικείου, καὶ καταδικάζει αὐτοὺς εἰς
τὸ κατατεθὲν παράβολον τῶν 50 δραχμ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης
δίκης τέλη τῆς σημανσεως ὄρ, 25.

Ἐκρίθη κτὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Φεβρ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 15.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 425.)

Περὶ αἰτήσεως παραπομπῆς τοῦ Βασιλείου Λινάρδου κλπ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπρο-
έδρου, κωλυομένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη. Ι. Α. Σωμάκη,
Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Π.
Καλλιγᾶ παρέδρου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σού-
τζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 1 Μαρτ. 1843 διὰ νὰ
δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν παραπομπῆς τοῦ Βασιλ. Λινάρδου, Δημ.
Μπακάλη, Γεωρ. Α. Περωτῆ, Β. Οἰκονομίδου, Π. Κωνσταντακο-

πούλου, Α. Κοτζέρη, Π. Νικολοπούλου, Δ. Λάσκαρη, Δ. Μαράκα, Π. Ντόκου Σιεμίκα, Λάμπρου Παπαδοπούλου, Δ. Τσουραπά, Κωνσ. Τσαούση και Δ. Περοπούλου, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων των δικηγόρων Δ. Μελά και Σ. Τριανταφύλλου.

Ὁ παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς προσεκάλεσε κατὰ τὴν 20 Ἰανουαρ. ε. ε. διὰ κλητηρίου θεσπίσματος τοὺς ρηθέντας Βασ. Λινάρδου και λοιποὺς νὰ ἐμφανισθῶσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν διὰ νὰ δικασθῶσιν οἱ μὲν Β. Λινάρδου, Δ. Μπακάλης και Γ. Α. Περωτῆς, ὅτι ὡς ἐπαρχιακοὶ σύμβουλοι Μεσσηνίας διὰ τῆς ἀπὸ 30 Δεκεμβ. π. ε. πράξεώς των ἀντεποιήθησαν ξένην ἐξουσίαν και ἐξύβρισαν τὸν διοικητὴν Μεσσηνίας, οἱ δὲ λοιποὶ ὅτι ὑπεσῆριξαν ἀμέσως τὴν πρᾶξιν αὐτὴν παρακινήσαντες τοὺς πρώτους με ἀπάτην, φορτικότητα και ἀπειλῶν νὰ ὑπογράψωσιν αὐτὴν, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθ. 227 τοῦ ποιν. νόμου. Κατὰ τὴν 30 Ἰανουαρ. τοῦ αὐτοῦ ἔτους οἱ Β. Λινάρδου, Δ. Μπακάλης και Γ. Α. Περωτῆς ὡς πληρεξούσιος και τῶν λοιπῶν, ἀπέβησαν πρὸς τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέα ἀναφορὰν, δι' ἧς ἐξέθεσαν ὅτι ἐπειδὴ μέλλωσι νὰ μεταχειρισθῶσι εἰς τὴν κατ' αὐτῶν ποινικὴν δίκην, ὡς μάρτυρας τοὺς δικαστὰς τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν και ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς τῶν δικαστῶν πρὸς συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου, ἐξητήσατο νὰ παραπεμφθῆ παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ προκειμένη δίκη εἰς ἄλλο ἰσόβαθμον και ὁμοειδὲς δικαστήριον. Κοινοποιηθείσης τῆς αἰτήσεως ταύτης εἰς τοὺς δικαστὰς τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν και ἐκφρασθέντων τούτων εἰσῆχθη ἡ ὑπόθεσις παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ δικαστηρίου τούτου εἰς τὸ ἀκροατήριον.

Ἀκοῦσαν τοὺς πληρεξούσιους τῶν αἰτούντων τὴν παραπομπὴν και τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ πρόεδρος Γ. Πραιτοῦνας και οἱ δικασταὶ Χρῆστος Νικολαΐδης, Ἀναστ. Καραβέλας και Δ. Βάλλης τοῦ ἐν Καλάμαις δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐκοινοποιήθη ἐπιμελεία τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ εἰσαγγελέως ἡ ἀπὸ 30 Ἰανουαρίου 1843 περὶ ἐξαίρεσεως αἰτήσις τοῦ Β. Λινάρδου, Δ. Μπακάλη και Γ. Α. Περωτῆ, διὰ τῆς ἀπὸ 13 Φεβρ. 1843 ἀπαν-

τήσεως των ἐδηλοποιήσαν ὅτι « δὲν γνωρίζουν τί ἐκ τῶν ἐν τῇ ῥηθείᾳ αἰτήσῃ σημειουμένων ἀντικειμένων, περὶ οὗ προσκαλοῦνται νὰ μαρτυρήσωσι » οἱ δὲ αἰτοῦντες τὴν ἐξαιρέσιν αὐτῶν δὲν προσήγαγον οὐδεμίαν ἐναντίαν θεβαίωσιν, ἐπομένως ἡ περὶ ἐξαιρέσεως καὶ παραπομπῆς αἴτησις εἶναι κατὰ τὸ 57 καὶ 63 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 50 ἄρθ. εἰς τὸ ὁποῖον παραπέμπει τὸ 64 τῆς ποινικ. δικονομίας, οἱ ἐξαιτούμενοι τὴν παραπομπὴν ἀποτυχόντες ὑποβάλλονται εἰς χρηματικὴν ποινὴν 50 μέχρι 200 δραχμῶν·

Ἐπειδὴ τὴν περὶ παραπομπῆς αἴτησιν ὑπέγραψαν μόνον οἱ Βασίλειος Λινάρδου, Δ. Μπακάλης καὶ Γ. Α. Περωτῆς, ἀν δὲ ὁ τελευταῖος ἐπρόσθεσε καὶ τὰς λέξεις, « ὡς πληρεξούσιος τῶν λοιπῶν » χωρὶς καὶ νὰ ὀρίσῃ ὅπωςδῆποτε τὰ πρόσωπα ὡς πληρεξούσιος τῶν ὁποίων ὑπεγράφετο, τοῦτο δὲν δύναται οὐδὲ νὰ ὠφελήσῃ οὐδὲ νὰ βλάψῃ τοὺς κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς περὶ παραπομπῆς αἰτήσεως διὰ πληρεξουσίων δικηγόρων παρασταθέντας Β. Οἰκονομιῶτην, Π. Κωνσαντακόπουλον, Α. Κοτζεράν, Π. Νικολόπουλον, Δ. Λάσκαρην, Δ. Μαράκαν, Π. Ντόκον Σεμίζα, Α. Παππαδόπουλον, Δ. Τζουραπᾶν, Κ. Τζαούσην καὶ Δ. Περόπουλον.

Διὰ ταῦτα θέτει ἐκτὸς τῆς δίκης τὸν Β. Οἰκονομιῶτην, Π. Κωνσαντακόπουλον, Α. Κοτζεράν, Π. Νικολόπουλον, Δ. Λάσκαρην, Δ. Μαράκαν, Π. Ντόκον Σεμίζαν, Α. Παππαδόπουλον, Δ. Τζουραπᾶν, Κ. Τζαούσην καὶ Δ. Περόπουλον. Ἀπορρίπτει δὲ τὴν ἀπὸ 30 Ἰανουαρ. 1843 παραπομπῆς ἕνεκα ἐξαιρέσεως αἴτησιν τοῦ Βασ. Λινάρδου, κατοικοῦ Τζεφεριμανίου, Δημ. Μπακάλῃ, κατοικοῦ Σκάλας καὶ Γεωρ. Α. Περωτῆ, κατοικοῦ Κουρτζαουσίου, καὶ καταδικάζει αὐτοὺς εἰς χρηματικὴν ποινὴν δραχ. 100 καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημανσεως δραχ. 20.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Μαρτ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 16.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 425.)

Περὶ ἀναίρέσεως αἰτήσεως τοῦ Κωνσ. Ἀγγελόπουλου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου,

Α. Πολυζωΐδου αντιπροέδρου, Ἰω. Αν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ·

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 15 καὶ 25 Φεβρ. 1843 διὰ τὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Κωνστ. Ἀγγελοπούλου, παρσαταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Α. Μπαλάνου, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 21 Νοεμβ. 1842 βουλευμάτος του, παρέπεμφεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικείου τὸν Κωνσ. Ἀγγελόπουλον δικαστικὸν κλητῆρα παρὰ τῶ ἐν Ἀθήναις πρωτοδικεῖῳ διὰ τὰ δικασθῆ ὡς ὑπέτιος ὅτι α) τὴν 21 Ὀκτωβρ. 1842 ἐν Ἀθήναις συντάξας ἐν ἐπιδοτήριον ὡς κλητῆρ ἐβεβαίωσε καὶ ἐμαρτύρησεν ἐν γνώσει μὴ ἀληθῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ, τούτέστιν ὅτι αὐτὸς ἐκοινοποίησεν εἰς τὸν Γιαννιὸν Μανώλην Μυλωνᾶν τὴν ἀπὸ 13 Ὀκτωβρίου 1842 πολιτικὴν ἀγωγὴν τοῦ Κωνσ. Βρετοῦ, περὶ ἀποζημιώσεως ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα πταισματοδικείου τῆς βορείου πλευρᾶς, τοιχοκολλήσας αὐτὴν κατὰ τὴν 20 τοῦ ἰδίου μηνὸς εἰς τὴν θύραν τῆς ἐνταῦθα οἰκίας του, ὡς ἀγραμμάτου, παρόντος τοῦ Δημ. Τζιγγάρη γείτονος αὐτοῦ· β) ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐνόθευσε τὴν διαληφθεῖσαν πολιτικὴν ἀγωγὴν τοῦ Κωνσ. Βρετοῦ, διαγράψας κατὰ τὴν περὶ ἐπιδόσεως παραγγελίαν τὸ ὄνομα τοῦ κλητῆρος Ν. Νούτζου καὶ ἀντικαταστήσας τὸ ἰδικὸν του ἐπὶ σκοπῷ ἰδίας ὠφελείας κακούργημα καὶ πλημμέλημα προβλεπόμενον ἀπὸ τὰ ἄρθ. 255 καὶ 257 τοῦ ποιν. νόμου· ὁ κατηγορούμενος ἀνέκοψε τὸ βούλευμα τοῦτο ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν. Εἰσαγαγὼν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐφετῶν ὁ παρ' αὐτοῖς εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀνακοπῆς καὶ τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ βουλευμάτος, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐκ τῆς ἀνακρίσεως ἐξάγονται ἀποχρῶσαι ἐνδείξεις πρὸς ὑποσῆριξιν κατηγορίας κατὰ τοῦ Κωνσ. Ἀγγελοπούλου, α) ὅτι ὡς δικαστικὸς κλητῆρ ἐβεβαίωσεν ἐν γνώσει μὴ ἀληθῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ, ἤτοι ὅτι εἰς τὸ ἐπιδοτήριόν του περὶ τῆς ἐπιδόσεως τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς τοῦ Κωνσ. Βρετοῦ κατὰ τοῦ Ἰω. Ἐμμανουὴλ Θεβαίου ἐβεβαίωσεν ψευδῶς ὅτι τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς ταύτης τὴν

ἐνήργησε τὴν 20 Ὀκτωβρ. διὰ τοιχοκολλήσεως εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας τοῦ Ἰω. Ἐμμανουήλ παρόντος τοῦ γείτονος Δημ. Τσιγγάρη· 6) ὅτι ἐπλαστογράφησε ἰδιωτικὸν ἔγγραφον ἤτοι τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν τοῦ Κωνσ. Βρετοῦ, διαγράψας ἐκ τῆς ἐπ' αὐτῆς παραγγελίας πρὸς τὸν κλητῆρα Ν. Νοῦτζον, περὶ ἐπιδόσεως τὸ ὄνομα τούτου καὶ ἀντικαταστάσεως τὸ ἰδικόν του, ἐπὶ σκοπῷ νὰ περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν ἀθέμιτον ὄφελος, ὅτι ἐκ τῶν πράξεων τούτων ἡ μὲν πρώτη προβλέπεται ἀπὸ τὸ 255 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου, τὸ ὁποῖον δὲν ἀπαιτεῖ εἰμὴ τὴν ἐν γνώσει ἤτοι δολίως μεταβολὴν τῆς ἀληθείας, σοιχεῖα ὑπάρχοντα ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἡ δὲ δευτέρα ἀπὸ τὸ ἄρθρον 257 τοῦ ποινικ. νόμου. Τὸ συμβούλιον τῶν ἐφετῶν, διὰ τοὺς εἰς τὴν ἐκθεσιν τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ βουλευμάτος τῶν πλημμελειοδικῶν περιεχομένους λόγους, ἀπέρριψε διὰ τοῦ ἀπὸ 23 Δεκεμβρ. 1842 βουλεύματός του τὴν ἀνακοπὴν, καὶ ἐπεκύρωσε τὸ ἀνακοπὴν βούλευμα. Τοῦ βουλεύματος τούτου ὁ Κωνσ. Ἀγγελόπουλος ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1) διότι ἐσφαλμένως ἐφηρημόσθη τὸ ἄρθρον 255 τοῦ ποιν. νόμου καθότι τοῦτο ἀπαιτεῖ παραμόρφωσιν ἐγγράφων τῶν ὁποίων ὁ παραμορφώσας χρεωστῆ τὴν σύνθεσιν ἢ φύλαξιν ἢ ὡς ἐκ τῶν καθηκόντων τοῦ ἢ ἐγγράφων τὰ ὁποῖα παραδίδονται καὶ διαπιστεύονται εἰς αὐτὸν πρὸς φύλαξιν ἕνεκα τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας του, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐπιδοτήριον παρεδόθη ἀπὸ τὸν Νοῦτζον εἰς τὸν Ἀγγελόπουλον, πρὸς σύνταξιν ὅχι ὡς κλητῆρα ἀλλ' ὡς ἰδιώτην, ἐπομένως οὗτος δὲν ἐχρεώσται τὴν σύνθεσιν αὐτοῦ, ἢ ὡς ἐκ τῶν καθηκόντων του ἢ ὡς ἐκ τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας του· 2) διότι ἐπίσης ἐσφαλμένως ἐφηρημόσθη τὸ ἄρθρ. 257 τοῦ αὐτοῦ ποιν. νόμου, καθότι τῆς πλαστογραφίας ἀναγκαῖον στοιχεῖον εἶναι ἡ ὠφέλεια ἑαυτοῦ ἢ ἡ ἑτέρου βλάβη ἐνῶ οὐδέτερον τούτων ὑπάρχει εἰς τὴν δευτέραν πρᾶξιν, δι' ἣν παρεπέμφθη ὁ ἀνχιρρεσίων, καθότι ὠφέλειαν ὡς ἐκ τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ περὶ τῆς ἐπιδόσεως σημειώσεως δὲν ἐδύνατο ποσῶς νὰ λάβῃ δηλ. τὴν δραχμὴν (τὸ ἀντίτιμον τοῦ ἐπιδοτηρίου) μὴ γενομένης γνωστῆς τῆς σημειώσεως ταύτης εἰς τὸν παραγγείλαντα τὴν ἐπίδοσιν, μήτε βλάβη προσεγένετο εἰς τὸν παραλαβόντα τὴν ἀγωγὴν, καθότι οὗτος ἔλαβε πραγματικῶς τὴν ἀγωγὴν, καὶ ἐπομένως δὲν ἠδύνατο νὰ παράξῃ νόμιμόν τινα ὠφελειαν, ὡς ἐκ τῆς μὴ ὑπογραφῆς τοῦ Ἀγγελόπουλου ἐν τῇ σγ-

μειώσει ταύτη. Κατὰ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, ὁ εἰσαγγελεὺς ἐπρότεινε τὸ ἀπαράδεκτον τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως, διὰ τὴν μὴ καταβολὴν τοῦ νομίμου παραβόλου.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσιόντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 486 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας εἶναι ἀπηλλανμένοι τῆς χρηματικῆς παρακαταθέσεως, ὅσοι κατεδικάσθησαν εἰς ποινὴν κακουργήματος μὲ τοὺς ὁποίους ἐξομοιοῦνται παρὰ τοῦ νόμου καὶ οἱ διὰ βουλεύματος ἕνεκα κακουργήματος παραπεμφθέντες, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ 485 καὶ 482 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν παρεπέμφθη νὰ δικασθῆ ἕνεκα κακουργήματος, ἐπομένως διὰ νὰ γίνῃ παραδεκτὴ ἡ ἀναιρέσεως αἰτήσις τοῦ Κωνστ. Ἀγγελοπούλου δὲν ἀπαιτεῖται προκαταβολὴ παραβόλου·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 255 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, τιμωρεῖται μὲ εἰρκτὴν ὅστις ἐπὶ τῇ ἐπισημότητι τῆς ἀρχῆς βεβαιώνει καὶ ἐπιμαρτυρεῖ ἐν γνώσει μὴ ἀληθῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν βεβαιοῖ ὅτι ἐκ τῆς ἀνακρίσεως ἐξάγονται ἀποχρῶσαι ἐνδείξεις, ὅτι ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν, ὡς δικαστικὸς κλητῆρ ἐβεβαίωσεν ἐν γνώσει μὴ ἀληθῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ, ἦτοι ὅτι εἰς τὸ ἐπίδοτήριόν του περὶ τῆς ἐπίδοσεως τῆς πολιτ. ἀγωγῆς τοῦ Κωνσ. Βρετοῦ κατὰ τοῦ Ἰω. Ἐμμ. Θηβαίου ἐβεβαίωσε ψευδῶς ὅτι τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς ταύτης τὴν ἐνήργησεν αὐτὸς τὴν 20 Ὀκτωβρ. διὰ τοιχοκολλήσεως εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας τοῦ Ἰω. Ἐμμανουήλ, παρίντος τοῦ γείτονος Ἰω. Τσίγγρη, ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι ἐφηρμόσθη ἐσφαλμένως τὸ εἰρημένον 255 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, καθότι ὁ Κωνσ. Ἀγγελόπουλος δὲν ἐνήργησεν ὡς κλητῆρ, ἀλλ' ὡς ἰδιώτης, εἶναι χωρὶς βάσιν·

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ αὐτοῦ βουλεύματος βεβαιοῦται ὅτι ὑπάρχουσι ὡσαύτως ἀποχρῶσαι ἐνδείξεις, ὅτι ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν Κωνστ. Ἀγγελόπουλος ἐπλασογράφησεν ἰδιωτικὸν ἔγγραφον, ἦτοι τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν τοῦ Κωνστ. Βρετοῦ, διαγράψας ἐκ τῆς ἐπὶ αὐτῆς παραγγελίας πρὸς τὸν κλητῆρα Ν. Νοῦτζον περὶ ἐπίδοσεως τὸ ὄνομα τούτου καὶ ἀντικαταστήσας τὸ ἰδικόν του ἐπὶ σκοπῶν νὰ περιπαίησιν εἰς ἑαυτὸν ἀθέμιτον ὄφελος, ἐπομένως ὁ λόγος, ὅτι ἐρμηνεύ-

θη κακῶς τὸ 257 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, διότι ὁ Κωνστ. Ἀγγελοπούλος οὔτε ὠφελήθη τι ἐκ τῆς πράξεως ταύτης οὔτε ἄλλον τινα ἔδωκεν εἶναι ἀνυπόστατος, καθότι τὸ συμβούλιον τῶν ἐφετῶν ἐξέτιμησε τὸ περιστατικόν τοῦτο βεβαιῶσαν τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν περὶ ἀπαράδεκτου ἔνστασιν τοῦ παρὰ τῷ ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελείως, ἀπορρίπτει δὲ καὶ τὴν ἀναιρέσει-ως αἴτησιν τοῦ Κωνσ. Ἀγγελοπούλου δικαστικοῦ κλητῆρος, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἣτις ἔγεινε κατὰ τοῦ ἀπὸ 28 Δεκεμβ. 1842 ὑπ' ἀρ. 737 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τέλη τῆς σημερινῆς δραχ. 26.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀρθ. 17.

(Ἀριθ. βιβλ. καταγ. 425)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωρ. Παππανικολάου Ἀπέργη κλπ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰ.ω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλλημα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτσου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσσα.

Συνελθόν ἐἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 4 Μαρτ. 1843 διὰ τὴν δικάσιν τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναιρέσεως τοῦ Γεωργ. Παππανικολάου καὶ Πέτρου Γεωργίου Ἀπέργηδων, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Γεωργ. Ἀθανασίου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ Γεώρ. Παππανικολάου, Πέτρος Γεωργίου καὶ Φραγκίσκος Γεωργίου Ἀπέργη, κάτοικοι τῆς νήσου Τήνου, παρεπέμφθησαν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 684 καὶ ἀπὸ 8 Σεπτεμβ. π. ε. βουλεύματος τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν αὐτῶν κακουργιοδικεῖον, διὰ τὴν δικάσιν ὡς ὑπάκτιοι φόνου. Εἰσαχθείσης τῆς δίκης εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Σύρῳ κακουργιοδικῶν, οἱ ἔνορκοι ἐτυμηγόρησαν ὡς ἐφεξῆς. «Ναὶ ὁ κατηγορούμενος Γεώργ. Παππανικολάου Ἀπέργης, Πέτρος Γεωργίου Ἀπέργης, εἶναι ἔνοχοι ὅτι ἐκ

συστάσεως κατὰ τὴν 1 Μαρτ. τοῦ ἔτους 1842 μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου εἰς τὴν κατὰ τὸ παράλιον Λάκκα τῆς θέσεως Λουσκᾶ ἐν τῇ νήσῳ Τήνῳ ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισαν καὶ ἐσκεμμένως ἤκισαν καὶ ἐτραυματίσαν μὲ σφηλιάρια τὸν Νικ. Θ. Μωραΐτην εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος καὶ ὅτι ἐκ τῶν αἰκίων ὁ παλὼν Νικόλ. Θ. Μωραΐτης ἐξερέθη τῆς ζωῆς.» Τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην τῶν ἐνόρκων λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 21 Δεκεμβ. 1842 ὑπ' ἀριθ. 17 ἀποφάσεώς του, τὸν μὲν Γεώργ. Παππανικολάου Ἀπέργην εἰς 15 ἐτῶν πρόσκαιρα δεσμά, τὸν δὲ Πέτρον Γεωργίου Ἀπέργην εἰς ἐνδεκαετῆ πρόσκαιρα δεσμά, τῆς ἀποφάσεως ταύτης οἱ καταδικασθέντες ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν 1) διὰ κακὴν ἐρμηνείαν καὶ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθ. 307 §. 1 καὶ 57 τοῦ ποιν. νόμου, καὶ 2) διότι ἐνῶ, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν ἐξάγεται ἐκλείσθησαν αἱ θύραι τοῦ ἀκροατηρίου καὶ οἱ ἔνορκοι διωσκέφθησαν περὶ τῆς ἐτυμηγορίας των, δὲν βεβαιοῦται ὅτι ἡ ἐπανάλειψις τῶν ἐργασιῶν ἐγένετο ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει καὶ παρόντος τοῦ εἰσαγγελέως.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολιζωΐδου, τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσιόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος τῆς ψευδοῦς ἐρμηνείας τῶν ἄρθρ. 307 καὶ 57 τοῦ ποιν. νόμου, προτεινόμενος ἀπλῶς ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιόντων καὶ μὴ προσδιορίζων εἰς τὴν συνίσταται ἡ ψευδὴς αὐτῶν ἐρμηνεία, εἶναι ἀπαράδεικτος· ἄλλως δὲ οὐδ' ἔχεται ἀληθείας, διότι ἡ πράξις τοῦ τραυματισμοῦ, τῆς ὁποίας ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι οἱ ἀναιρεσιόντες, προβλέπεται καὶ τιμωρεῖται ὑπὸ τῶν ἐφαρμοσθέντων ἄρθρων·

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν πρακτικῶν καὶ ἐκ τῆς τελευταίας αὐτῶν ῥητῆς βεβαιώσεως « ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ἀπήγγειλε τὴν ἀπόφασιν δημοσίως, » προκύπτει ὅτι ἡ δημοσιότης διετηρήθη κατ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς δίκης, οὐδὲ προσήχθη ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιόντων οὐδεμίᾳ ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου, ἐπομένως καὶ ὁ β' ἀναιρέσεως λόγος, ἡ μὴ τήρησις τῆς δημοσιότητος, εἶναι ἀνίσχυρος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωρ. Παππανικολάου καὶ Πέτρου Γεωργίου Ἀπέργιδων, κατοίκων Τήνου, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 21 Δεκεμβρ. 1842 ὑπ' ἀριθ. 17 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Σύρῳ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, καὶ καταδικάζει

τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημερινῆς δραχ. 18.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 18.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 447.)

Περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀντ. Γαλανίδου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀγρίου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Αν. Σωμάκη, Δ. Σκοροδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 25 Φεβρουαρ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Ἀντ. Γαλανίδου, παρασταθέντος διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος ὠκηγόρου Π. Τυπάλδου.

Δικαζομένων τὴν 9, 10 καὶ 11 Σεπτεμβ. π. ε. ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν τῶν Ἀγγελῆ Παππαδοπούλου, Γ. Τσολακοπούλου, Γ. Β. Πούλου, Π. Γ. Ζέρβα, Α. Χριστοδούλου, Θεοδοσίου Κουτανοπούλου, Ἀναγν. Οἰκονόμου, Ἐπιδυριῶν, Ἀνδριανοῦ Δελιγιάννη καὶ Ἀναγν. Λιατοπούλου Λυγουριωτῶν, κατηγορουμένων ὅτι διὰ τῆς ἀπὸ 24 Ἀπριλ. π. ε. ἀναφορᾶς των πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα τῆς Ἑλλάδος ἐσυκοφάντησαν καὶ κατεμήνυσαν ψευδῶς τὸν διοικητὴν Ἀργολίδος Γ. Κοντουμᾶν, ὅτι ἔλαβεν αὐτὸς ἀπ' εὐθείας χιλίας δραχ. καὶ ἡ σύζυγός του ἐν ἀδαμάντινον δακτυλίδιον παρὰ τοῦ Δημ. Παππαῦ Ἀθανασίου Καλούδη, διὰ νὰ διορισθῇ οὗτος δήμαρχος Ἐπιδαύρου, προσήχθησαν ὡς μάρτυρες ὑπερασπίσεως ὁ Α. Γαλανίδης, ὁ Ν. Γκίκας καὶ ὁ Κωνσ. Καψάλης, οἵτινες ἐξετασθέντες ἐνόρκως κατέθεσαν ὁ μὲν Ἀντ. Γαλανίδης, ὅτι τὴν τρίτην ἢ τὴν τετάρτην τῆς λαμπρᾶς τοῦ ἔτους 1842 ἀνέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ διοικητοῦ Γ. Κοντουμᾶ, διὰ νὰ παραπονεθῇ κατὰ τῶν ὑπαλλήλων τῆς διοικήσεως, πλησιάζας δὲ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ διοικητοῦ, ἤκουσε ὀμιλίαν, καὶ σταματίσας εἰς τὴν θύραν ἤκου-

σε τὸν διοικητὴν λέγοντα πρὸς τὸν Ροῦπαν « δὲν ἤμποροῦσε νὰ κάμη ἀλλέως εἰμὴ νὰ διορίσῃ τὸν Καλούδην δῆμαρχον, διότι τῷ ἔδωκεν ἐν δακτυλίδιον ἀδαμάντινον 400 δραχ., καὶ ὅταν ἤρχετο ἀπὸ Ἐπίδαυρον τῷ ἔδωκε 300 δραχ. » ὁ δὲ Νικ. Γκίκας, « ὅτι ἔφερε διὰ τοῦ ἵππου του τὴν μεγάλην ἐβδομάδα τὸν διοικητὴν Ἰω. Κοντουμᾶν ἐξ Ἐπιδαύρου εἰς Ναύπλιον, ὅτι ὅτε ἔφθασεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Λυγουριῦ ὁ διοικητὴς παρήγγειλε καὶ ἦλθεν ἐκεῖ ὁ δῆμαρχος Λίπης Καλούδης, καὶ ἅμα ἔφθασεν οὗτος, τὸν ἐπῆρεν ὁ διοικητὴς καὶ μετέβησαν ὁμοῦ ὀπισθεν τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἤκουσε τότε τὸν διοικητὴν εἰπόντα εἰς τὸν Καλούδην, νὰ φέρῃ χιλίας δραχ. μέσα, διὰ νὰ πάρῃ τὸ δίπλωμά του, διότι ἐπῆγαν καμπόσσα ἔξοδα εἰς Ἀθήνας διὰ νὰ τὸν ἀθώωσῃ. Καὶ ὁ Κωνστ. Καψάλης, ὅτι τὸ μέγα σάββατον τοῦ ῥηθέντος ἔτους ἦλθεν εἰς Λυγουριὸν ὁ Ἰω. Καλούδης γραφεὺς τῆς διοικήσεως Ἀργολίδος καὶ ἐξάδελφος τοῦ δημάρχου Καλούδη καὶ κατέλυσε εἰς τὴν οἰκίαν τούτου, ὅτι τότε ἔφερε καὶ δίπλωμα, δι' οὗ ὁ Καλούδης ἐδιοριζέτο δῆμαρχος Ἐπιδαυρίων, καὶ ἐγχειρίζον αὐτὸ πρὸς τὸν Καλούδην εἶπεν « ἰδοὺ τὸ δίπλωμα, καὶ νὰ μὴν εὐγῆ ἀπὸ τὸν λόγον του, νὰ ὑπάγῃ τὰς δραχμὰς ὅπου ὑπεσχέθη τοῦ διοικητοῦ » ὅτι ὁ δῆμαρχος Καλούδης τῷ ἀπεκρίθη « δὲν τὰς ἔχει », ὁ δὲ Ἰω. Καλούδης τῷ εἶπεν νὰ ὑπάγῃ ὅσας ἔχει, ὅτι ὁ δῆμαρχος Καλούδης εἶπε πρὸς τὸν Ἰω. Καλούδην, ἡ Κυρία ἔλαβε τὸ δακτυλίδιον; ὁ δὲ Ἰω. Καλούδης ἀπεκρίθη « τὸ ἔλαβεν καὶ εὐχαριστήθη. » Ὁ δὲ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς λαβὼν ὑπονοίας, ὅτι οἱ ἄνω εἰρημένοι ἔψευδομαρτύρησαν, παρήγγειλε διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 22072 τοῖς 12 Σεπτεμβρίου ἔτους 1842 ἐγγράφου του τὸν παρὰ τοῖς αὐτοῖς πλημμελειοδίκαις ἀνακριτὴν Δ. Κ. Σουτζόν, νὰ ἐνεργήσῃ ἀνάκρισιν κατ' αὐτῶν ἐνεργηθείσης ὅθεν τῆς ἀνακρίσεως καὶ ὑποβληθείσης εἰς τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν, ἐξέδωτο τοῦτο τὸ ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1842 ὑπ' ἀριθ. 650 βούλευμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἀπεφάνη το τὰ ἑξῆς « παραπέμπει τὸν Ἀντ. Γαλανίδην, ἑτῶν 30 γεννηθέντα εἰς Κωνσταντινούπολιν, διαμένοντα εἰς Ναύπλιον, ἐνοικιασὴν, εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν κακουργιοδικείου, διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος τοῦ ὅτι τὴν 10 Σεπτεμβ. 1842 ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν ἐξετασθεὶς ἐνόρκως ὡς μάρτυς, εἰς τὴν κατὰ τοῦ Ἀγγελῆ Παππαδοπού-

λου καὶ λοιπῶν Ἐπίδαυρίων καὶ Λυγουριωτῶν δίκην, ἐπὶ συκοφαν-
 τία καὶ ψευδῆ καταμηνύσει κατὰ τοῦ διοικητοῦ Ἀργολίδος Ἰωάν.
 Κοντουμᾶ, ὡμολόγησε ψευδῶς ἐν γνώσει ὑπὲρ τῶν κατηγορουμένων
 τὰ ἀκόλουθα, ὅτι τὴν τρίτην ἢ τὴν τετάρτην τοῦ πάσχα τοῦ ἔτους
 1842 ἐν Ναυπλίῳ ἤκουσε τὸν διοικητὴν ὀμιλοῦντα ἐντὸς τοῦ δω-
 ματίου του μετὰ τοῦ Εὐστρατ. Ῥούπα καὶ λέγοντα πρὸς τοῦτον τὸν
 Ῥούπαν « δὲν ἤμποροῦσε νὰ κάμη ἀλέως εἰμὴ νὰ διορίσῃ τὸν Κα-
 λούδην δῆμαρχον διότι τοῦ ἔδοκεν ἐν δακτυλίδιον ἀδαμάντινον τε-
 τρακοσίων δραχμῶν, καὶ ὅταν ἤρχετο ἀπὸ Ἐπίδαυρον τοῦ ἔδωκε
 300 δραχ. » ἤτοι ἐνεκῆ κακουργήματος προνοομένου καὶ τιμωρου-
 μένου ἀπὸ τὸ ἄρθρ. 265 ἐδάφ. β'. τοῦ ποιν. νόμου διατάσσει τὴν
 διάρκειαν τῆς φυλακίσεως αὐτοῦ, ἀποφαίνεται ὅτι δὲν ὑπάρχει
 ἀφορμὴ κατηγορίας κατὰ τοῦ Ν. Γκίκα, ἐτῶν τριάκοντα πέντε,
 γεννηθέντος καὶ κατοικοῦτος εἰς Ἐπίδαυρον, ἀγωγιάτου, καὶ τοῦ
 Κωνσταντίνου Καψάλη ἐτῶν τριάκοντα, γεννηθέντος καὶ κατοικοῦν-
 τος εἰς Λυγουριὸν, γεωργοῦ, ὅτι τὴν 10 Σεπτεμβ. 1842 ἐνώπιον
 τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν εἰς τὴν κατὰ τοῦ Ἀγγελῆ Παπ-
 παδοπούλου καὶ λοιπῶν ἐπὶ συκοφαντία καὶ ψευδῆ καταμηνύ-
 σει δίκην ὀρκισθέντες κατέθεσαν ψευδῶς ἐν γνώσει, περιστατικὰ ὑπὲρ
 τῶν κατηγορουμένων, καὶ διατάσσει τὴν ἐκ τῆς φυλακῆς ἀπόλυσιν
 αὐτῶν. » Τὸ βούλευμα τοῦτο ἀνέκοψεν ἐμπροθέσμῳ ὁ κατηγορού-
 μενος Α. Γαλανίδης, ἀλλὰ τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν,
 διὰ τοῦ ἀπὸ 2 Ἰανουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 1 βουλευμάτος του, ἐπε-
 κύρωσεν αὐτὸ ἀπορρίψαν τὴν ἀνακοπὴν. Τελευταῖον τοῦ βουλευμά-
 τος τούτου ἐζήτησεν ὁ αὐτὸς Γαλανίδης τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς
 ἑξῆς λόγους: 1) διότι ἐκ τῶν διασκέψεων τοῦ αὐτοῦ βουλευμάτος
 δὲν ἐξάγεται παντελῶς ὅτι ὁ Ἄντ. Γαλανίδης ἐν γνώσει κατέθεσε
 ψευδῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ καὶ 2) διότι τὸ ἀδίκημα τῆς ψευδο-
 μαρτυρίας ἀπαρτίζεται ἀπὸ τὴν ἐν γνώσει καὶ ἐκπροθέσεως ψευδῶν
 γεγονότων ὡς ἀληθῶν κατάθεσιν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ,
 τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀπαράδεκτος, καθότι
 δὲν ὑπάγεται εἰς κανένα ἐκ τῶν διχλαμβανομένων ἐν τῷ 263 ἄρ-
 θρῳ τῆς ποιν. δικονομίας λόγων·

Ἐπειδὴ τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Νευπλίῳ ἐφετῶν ἐπικυροῖ ἀπλῶς τὸ ὑπ' ἀρ. 650 βούλευμα τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν, τὸ ὁποῖον παραπέμπει ῥητῶς τὸν ἀναιρεσεύοντα ἐνώπιον τῶν κακουργιοδικῶν ὡς ὑπαίτιον, ὅτι ἐν γνώσει κατέθεσε ψευδῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ· ἐπομένως ἐπληρώθη ἐντελῶς ὁ σκοπὸς τοῦ 265 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου.

Ἐπειδὴ καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς λοιπὰς αἰτήσεις τοῦ ἀναιρεσεύοντος, τὰς ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἐκθέσεως τῆς ἀναίρεσεως ἀναφερομένας, αὗται ἀποτελοῦν ἀντικείμενον ξένον τῆς αἰτήσεως τῆς ἀναίρεσεως τοῦ βουλεύματος τῶν ἐφετῶν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ Ἄντ. Γαλανίδου, κατοίκου Ναυπλίου, ἣτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 2 Ἰανουαρ. 1843 ὑπ' ἀριθ. 1 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχ. 28.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Μαρτ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 19.

(Ἀριθ. βιβλ. καταγ. 447)

Περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωργ. Ρούσσου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἄν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Α. Γ. Σουτζίου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα.

Συγεθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 8 Μαρτ. 1843 διὰ τὴν δικάσιν τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Γεωρ. Ρούσσου, παρκαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ δικηγόρου Γεωργίου Ἀθανασίου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ Γεώρ. Ρούσσος παρεπέμφθη διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Μεσσολογγίῳ πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικείου διὰ τὴν δικάσιν ὡς ὑπαίτιος τοῦ ὅτι τὴν 19—20 Μαΐου 1842 εἰς θέσιν Βρωμοπέγαδον τοῦ χωρίου Λεπαινοῦς τοῦ δήμου Ἀμβρακίας ἐκ συστάσεως μετ' ἄλλων δύο ἀγνώστων καὶ ἐνόπλιος ἐπραξε ληστείαν κατὰ τῶν Φώτη Πάτση, Ἀθαν. Φ. Πάτση, Μήτρου Στεργίου καὶ

Ἐλένης Στεργίου, ὅτι ὁ αὐτὸς Γ. Ροῦσσοσ καὶ οἱ λοιποὶ δύο ἠθέ-
λησαν νὰ καταστήσωσιν ἑαυτοὺς ἀγνώστους διὰ μελανώσεωσ τοῦ
προσώπου των καὶ εἰσχωρήσαντες εἰς καιρὸν νυκτὸς εἰς τὴν κατοι-
κίαν τῶν ληξευθέντων, ἐτραυμάτισαν ἐξ αὐτῶν τὸν Μητρον Στέρ-
γιον εἰς τὴν χεῖρα καὶ τέλος ὅτι ἐβασάνισαν τοὺς αὐτοὺς ληξευθέν-
τας σωματικῶσ δέσαντες καὶ ραβδίσαντες αὐτοὺς καὶ κούσαντες
διὰ πυρὸς τὸν λαιμὸν τῆσ Ἐλένησ Στεργίου διὰ νὰ τοὺς ἀναγκά-
σωσι ν' ἀνακαλύψωσιν εἰς αὐτοὺς τὴν κεκρυμμένην περιουσίαν των.
Εἰσαχθείσης τῆσ δίκησ εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Σύρῳ κακουργι-
οδικῶν, οἱ ἐνορκοὶ ἐκήρυξαν ἐνοχον τὸν Γεώρ. Ροῦσσον τῆσ ῥηθεί-
σησ ληξείασ, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν συνέδριον διὰ τῆσ ἀπὸ 28 Ἰα-
νουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 63 ἀποφάσεωσ του κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς
θάνατον. Τῆσ ἀποφάσεωσ ταύτησ ὁ καταδικασθεὶσ ἐζήτησε τὴν ἀναί-
ρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆσ λόγουσ· 1) διότι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδριον
ἐσφαλμένωσ ἐφήρμωσε καὶ ψευδῶσ ἠρμήνευσε ἅπαντασ τοὺς ἐφαρ-
μοσθέντασ νόμουσ, καὶ 2) διότι περιώρισε τὴν ὑπεράσπισιν μὴ πα-
ραδεχθὲν τὴν ὑπὸ τοῦ συνηγόρου τοῦ ἀναιρεσειόντουσ προταθεῖσαν
ἀναβολὴν τῆσ δίκησ, διὰ νὰ οὐνηθῆ οὗτοσ νὰ προκαλέσῃ τοὺς ἐποί-
ουσ ἀνέφερε κατὰ τὴν συζήτησιν μάρτυρασ τῆσ ὑπερασπίσεωσ· προ-
σέτι δὲ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδριον ἦτον ἀναρμόδιον νὰ δικάσῃ
τὴν αἴτησιν ταύτην, ἥτισ ὡσ πραγματικὸν ἀντικείμενον ἦτον ἔργον
τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλλη, τὸν πλη-
ρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσειόντουσ καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ πράξισ τῆσ ὁποίασ ἐκήρυχθη ἐνοχοσ ὁ κατηγορούμενοσ
πραβλέπεται καὶ τιμωρεῖται ἀπὸ τὰ ἄρθ. 57, 363, § 1, 364 § 1,
365 § 4, 366 § 2, 3 καὶ 4 τοῦ ποιν. νόμου τὰ ὁποῖα κατέφηρ-
μόσθησαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐπομένωσ ὁ λόγουσ ὅτι κακῶσ ἐφηρ-
μόσθησαν καὶ ψευδῶσ ἐρμηνεύθησαν ἅπαντεσ οἱ ἐφαρμοσθέντεσ νό-
μοὶ εἶναι ἀνυπόστατοσ·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 167 ἄρθ. τῆσ ποιν. δικονομίασ, εἰς τὸ ὁποῖον
παραπέμπει τὸ 276 τῆσ αὐτῆσ, ἂν ἡ περὶ ἀναβολῆσ τῆσ συζήτη-
σεωσ αἴτησισ προσηνέχῃ κατὰ πρῶτον εἰς τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ
συνεδριάσιν, τὸ δικαστήριον ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα καὶ τοὺσ λοι-
ποὺσ παρόντασ διαδίκουσ ἀποφασίζει πρὸ τῆσ συζήτησεωσ, ἡ πρό-

τασις δὲ εἶναι ἀπαράδεκτος ἂν ἤδη ἤρχισεν ἡ συζήτησις, ὅθεν γίνεται πρόδηλον, ὅτι ἡ ψάθμισις τῶν περὶ ἀναβολῆς λόγων εἶναι ἔργον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν ἐνόρκων, τὰ καθήκοντα τῶν ὁποίων δὲν ἄρχονται εἰμὴ μετὰ τὴν ἐναρξίν τῆς συζήτησεως, ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Σύρῳ συνέδρων ψαθμίσαν τοὺς λόγους τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ προταθείσης περὶ ἀναβολῆς αἰτήσεως καὶ ἀπορρίψαν αὐτὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 67 ἀποφάσεώς του ἐνήργησεν ἐντὸς τῶν καθηκόντων του, ὁ δὲ λόγος ὅτι τὸ δικαστήριον ἐδίκασεν ἀναρμοδίως τὴν ἀναβολὴν καὶ περιόρισε τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, εἶναι ἀνυπόστατος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωρ. Ρούσου, κατοικοῦντος εἰς Κρικουῖκι, τοῦ δήμου Ἀμβρακίας, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 28 Ἰανουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀριθμ. 68 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Σύρῳ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δρ. . .

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Μαρτ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 20.

(Ἄρ. βιβλ. κατὰχ. 467.)

Περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς Τριπόλει πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Δ. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Αν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ ὑπογραμμ. Εὐς. Ζωντανοῦ·

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 18 Φεβρουαρ. ε. ε. διὰ τὴν δικάσιν τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Ὁ δήμαρχος Θυλπούσης ἀνέφερε πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέα, ὅτι κατὰ τὴν 11 Νοεμβ. 1841 ἐπληγώθη διὰ πυροβόλου ὁ Πανάγος Δήμου Κατζικονούρης, καὶ ὅτι, καθ' ἃς πληροφορίας ἔλαβε ἐκ τῆς γενομένης παρ' αὐτοῦ ἀνακρίσεως, ὁ πληγώσας αὐτὸν εἶναι ὁ Ἰω. Ἀθ. Μπράμος. Κατὰ σύμπειαν τῆς ἀναφορᾶς ταύτης ἐνεργηθείσης ἀνακρίσεως καὶ περαι-

ωθείσης εισηγάγεν ὁ εἰσαγγελεὺς τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν καὶ ἐπρότεινε νὰ παραπεμφθῆ ὁ ῥηθεις Ἰω. Μπράμος εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον ἐπὶ ἀποπειρὰ ἀναίρέσεως. Τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν «σκεφθὲν ὅτι ἡ πράξις αὕτη τοῦ Ἰω. Μπράμου δὲν ἐδύνατο νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀπόπειρα ἀναίρέσεως, ἀλλ' ὡς τραῦμα ἐπενεχθὲν εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς καὶ ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐγκλησις τοῦ παθόντος» διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 536 βουλεύματός του ἀπεφάνθη 1) ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατὰ τοῦ Ἰω. Ἀθ. Μπράμου ὡς ὑπαίτιου τοῦ ὅτι κατὰ τὴν 11 Σεπτεμβ. 1844 ἀπεπειράθη νὰ φονεύσῃ διὰ πυροβόλου τὸν Π. Δ. Κατζικονούρην ἐπὶ παραβάσει τῶν ἀρθρ. 293 § 3, 47 καὶ 49 τοῦ ποιν. νόμου, καὶ 2) ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατηγορία κατὰ τοῦ εἰρημένου Μπράμου τοῦ ὅτι κατὰ τὴν μνηθεῖσαν ἡμέραν τῆς 11 Σεπτεμβ. 1841 ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς ἐτραυμάτισε διὰ πυροβόλου τὸν Παναγ. Δ. Κατζικονούρην ἐξ οὗ προέκυψε νόσος καὶ ἀνικανότης πρὸς ἐργασίαν ὑπὲρ τὰς τρεῖς οὐχὶ δὲ καὶ ὑπὲρ τὰς 30 ἡμέρας. Κατὰ δὲ τὴν 6 Νοεμβ. 1841 ὁ αὐτὸς Ἰω. Μπράμος ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν ὅτι κατὰ τὴν 11 Σεπτεμβρίου 1841 ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς ἐτραυμάτισε διὰ πυροβόλου τὸν Πανάγον Δ. Κατζικονούρην, εἰς ὃν προέκυψε νόσος καὶ πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότης ὑπὲρ τὰς τρεῖς οὐχὶ δὲ καὶ ὑπὲρ τὰς 30 ἡμέρας. Κατὰ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν ὁ κατηγορούμενος ἐπρότεινε τὸ ἀπαράδεκτον τῆς κατηγορίας τοῦ εἰσαγγελέως, διότι περὶ τῆς πράξεως ταύτης ἐδικάσθη καὶ ἀπελύθη ὀριστικῶς διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 536 βουλεύματος τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου. Τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν παραδεχθὲν διὰ τῆς ἀπὸ 6 Νοεμβ. 1842 ὑπ' ἀριθμὸν 221 ἀποφάσεώς του τὴν περὶ τοῦ δεδικασμένου ἔνστασιν τοῦ κατηγορουμένου, ἀπέλυσεν ἐντελῶς αὐτὸν τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διότι τὸ δικαστήριον κακῶς παρεδέχθη ὅτι ἡ ἀποδιδομένη εἰς τὸν Ἰω. Μπράμον πράξις τοῦ ἀπρομελετήτου τραυματισμοῦ ἦτο δεδικασμένη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 536 βουλεύματος, ἐνῶ τὸ βούλευμα τοῦτο ἀπεφάνθη μόνον ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατηγορία διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς ἐγκλήσεως, ὑπαρχού-

σης δὲ ἤδη αὐτῆς, ἔπεται ὅτι δύναται νὰ γίνη καταδίωξις κατὰ τοῦ Ἰω. Μπράμου ἐπὶ ἀπρομελετήτῳ τραυματισμῷ.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου καὶ τὸν εἰσαγγελέα, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, προτείναντα τὸ ἀπαράδεκτον τῆς περὶ ἀνκιρέσεως αἰτήσεως ὡς γενομένης κατὰ ἀβωωτικῆς ἀποφάσεως, κατὰ τῆς ὁποίας δὲν συγχωρεῖται ἀναίρεσις κατὰ τὸ ἄρθ. 480 τῆς ποιν. δικονομίας·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ 480 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας τὸ ὁποῖον δὲν συγχωρεῖ ἀναίρεσιν κατὰ ἀβωωτικῆς ἀποφάσεως εἰμῆ, ἐὰν κατὰ λάθος, ὡς μὴ ὑπάρχοντος δῆθεν ὄρου τινος τοῦ ποιν. νόμου ἔγεινεν ἢ ἀβῶως, ἐννοεῖ τὰς ἀβωωτικὰς ἀποφάσεις, αἱ ὁποῖαι, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ῥηθέντος ἄρθρου, μὲ τὰ ἄρθ. 5, 394, 398, 426, 449 τῆς ποιν. δικονομίας, ἐκδίδονται ἀφοῦ τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον ἀποφασίζει περὶ τοῦ πραγματικοῦ μέρους τῆς κατηγορίας ἢ ἀποφανθῆ κατ' οὐσίαν περὶ τῆς δημοσίας ἀγωγῆς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὰς ζητιζομένας εἰς προδικαστικὸν ζήτημα δικαίου οἷον τὸ δεδικασμένον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ 84 καὶ 502 ἄρθ. τῆς ποινικῆς δικονομίας, δὲν συγχωρεῖ τὴν ἐκ νέου καταδίωξιν τῆς αὐτῆς πράξεως, καὶ ἀποφασίζεται ἐπομένως πρὸ πάσης ἄλλης ἐξετάσεως, διότι τότε μὴ δικαζομένης κατ' οὐσίαν τῆς δημοσίας ἀγωγῆς, κηρύττεται αὕτη ἀπλῶς ὡς πρὸς τοὺς τύπους ἀπαράδεκτος· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἡ ὑπ' ἀριθ. 221 καὶ ἀπὸ 9 Νοεμβρ. π. ε. ἀπόφασις τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν, παραδεχομένη τὴν περὶ τοῦ δεδικασμένου ἐνστάσιν τοῦ Ἀθ. Μπράμου ἀπέλυσεν αὐτὸν τῆς κατ' αὐτοῦ ἐπὶ ἀπρομελετήτῳ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς τραυματισμῷ κατηγορίας, ἐπομένως δὲν ὑπάγεται εἰς τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ 480 ἄρθρου τῆς ποιν. δικονομίας·

Ἐπειδὴ εἰς τὰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις καθ' ἃς ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ἐκ μέρους τοῦ ἀδικηθέντος ἐγκλησιν, δὲν γίνεται κατὰ τὸ 22 ἄρθρον τῆς ποιν. δικονομίας ἐξ ἐπαγγέλματος ποινικὴ καταδίωξις· ἐὰν δὲ ἔγεινεν κηρύττεται ἀπαράδεκτος, καθὼ μὴ συγχωρουμένη ἀπὸ τὸν νόμον, ἢ δὲ περὶ τοῦ ἀπαραδέκτου τούτου ἀπόφασις δὲν ἀπολύει τὸν κατηγορούμενον, διότι δὲν δικάζει κατ' οὐσίαν τὴν δημοσίαν ἀγωγὴν, ἀβῶνει δὲ μόνον ὅστις δύναται καὶ νὰ καταδικάσῃ· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Τριπόλει πλημ-

μειοδικῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 536/439 καὶ ἀπὸ 7 Δεκεμβ. 1841 βουλεύματός του χαρακτηρίσαν τὴν πράξιν ἐφ' ἣ καταδιώκετο ὁ Μπράμος ὡς πλημμέλημα προβλεπόμενον ἀπὸ τὸν § 4 τοῦ 308 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου καὶ καταδιωκόμενον μόνον κατ' ἐγκλησιν τοῦ ἀδικηθέντος κατὰ τὸ 317 ἄρθ. τοῦ αὐτοῦ νόμου, καὶ ἀποφανθὲν ὅτι, μὴ ὑπαρχούσης τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένης ἐγκλήσεως, δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατηγορία κατὰ τοῦ Ἄθ. Μπράμου ἐπὶ τῇ ῥηθείσῃ πράξει, δὲν ἀθώωσεν αὐτὸν, ἀλλὰ μόνον ἀπεφάνθη ὅτι κατὰ τὸν νόμον δὲν ἐδύνατο νὰ ἐπιληφθῇ τριαύτης κατὰ τοῦ Μπράμου κατηγορίας, ἐπομένως τοῦτο δὲν ἐμποδίζει, ὡς ἐσφαλμένως ἀπεφάσισε τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 221 ἀποφάσεώς του, τὴν ἐκ νέου καταδιώξιν τῆς αὐτῆς πράξεως, ἐὰν μετὰ ταῦτα γίνῃ ἐγκαίρως ἐκ μέρους τοῦ ἀδικηθέντος ἐγκλησις.

Διὰ ταῦτα παραδεχόμενον τὴν αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελέως, ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 6 Νοεμβίου ὑπ' ἀριθ. 221 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, διὰ νὰ δικάσῃ τὸν Ἰω. Ἄθ. Μπράμα, κατηγορούμενον ὅτι τὴν 11 Σεπτεμβ. 1841 ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς ἐτραυμάτισε διὰ πυροβόλου τὸν Παναγιῆν Δ. Κατζικονούρην, καταδικάζει τὸν Ἰω. Α. Μπράμα εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 28, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἢ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος δαπάνῃ αὐτοῦ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Μαρτ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 21.

(ἀριθ. β.β. καταχ. 447.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Δημ. Καρμηπέτζου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Αν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ

είσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ ὑπογραμματος. Εὐ. Ζωντανοῦ.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 11 Μαρτ. 1842 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Δημ. Καραμπέτζου, παρασαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Σ. Ῥωσσέτου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος

Κατὰ συνέπειαν βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν τῆς 20 Νοεμβ. 1842 ὑπ' ἀρ. 3732 ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις ἐφέταις εἰσαγγελεὺς ἐκατηγόρησεν ἐνώπιον τοῦ ἐν Σύρῳ δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν τὸν Δημ. Καραμπέτζον ἅ) ὅτι τὴν νύκτα τῆς 25-26 Σεπτεμβ. 1842 ἐν τῷ χωρίῳ Στεβενίκῳ ἐπραξε κλοπὴν δι' ἀναβάσεως ἐξώθεν εἰς κατοικημένον κτήριον διαφόρων πραγμάτων ἀνηκόντων εἰς τὸν Νικ. Δ. Σταμάτην· β) ὅτι ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισε καὶ ἰσκειμένως ἐξετέλεσε τὴν παρ' αὐτοῦ κατὰ τοῦ 26 Σεπτεμβ. 1842 πρᾶχθεῖσαν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τοῦ Λουκᾶ Ν. Χαϊντάρη. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως οἱ ἔνορκοι ἐκήρυξαν ἔνοχον τὸν κατηγορούμενον τῶν ῥηθειῶν πράξεων. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν συνέδρων, κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναιρέσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1) διὰ κληρὴν ἐφαρμογὴν καὶ ἐσφαλμένην ἑρμηνεῖαν τῶν ἐφαρμοσθέντων νόμων· 2) διότι τὸ δικαστήριον, ἀπορρίψαν τὴν περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης αἴτησιν, ἔνεκα τῆς μὴ ἐμφανίσεως τεσσάρων μαρτύρων τῆς κατηγορίας περιορίσε τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως· 3) διότι τὸ δικαστήριον παρεβίασε τὴν διάταξιν τοῦ 430 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας καὶ ἐπράξεν ὑπέρβασιν καθηκόντων δικάσαν καὶ ἀπορρίψαν τὴν αἴτησιν τοῦ νὰ τεθῆ εἰς τοὺς ἐνόρκους τὸ ζήτημα. « Ἄν ὁ κατηγορούμενος ἐξετέλεσε τὸν φόνον ἀπρομελετητῶς καὶ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς, ἐνῶ τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος τούτου ὡς πραγματικοῦ, τὸ δικαστήριον μόνον τῶν ἐνόρκων ἦτον ἀρμόδιον νὰ δώσῃ καὶ ὄχι τὸ τῶν συνέδρων.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Ι. Α. Σωμάκη, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ 430 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, τότε μόνον τίθενται εἰς τοὺς ἐνόρκους ἰδιαιτέρως ζητήματα, ὅταν κατὰ τὴν συζήτησιν ἀναφανῶσι κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἐπιβαρυντικαὶ περιστάσεις, ἢ ἐὰν ὁ ἐγκαλούμενος ἀνέφερε περὶ ἑαυτοῦ

πράγματα, τὰ ὁποῖα κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ἔχουν ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμὸν καὶ εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς βεβαιοῦται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 50 προδικαστικῆς ἀποφάσεως, καὶ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως τοῦ ἐν Σύρῳ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, ἐκ μὲν τῆς συζητήσεως δὲν προέκυψε καμμία ἐνδείξις, ὅτι ἡ ἀνθρωποκτονία τοῦ Λουκᾶ Χαϊντάρη ἐξετελέσθη ἀπρομελετητῶς καὶ εἰς θρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς, οὐδ' ὁ κατηγορούμενος ἀνέφερε τοιοῦτον τι περὶ ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας ἐπέμεινε ἀρνούμενος τὴν ἀποδιδομένην εἰς αὐτὸν ἀνθρωποκτονίαν, ἂν δὲ ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου ἐπρότεινε νὰ τεθῆ εἰς τοὺς ἐνόρκους καὶ τὸ ζήτημα ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐπραξε τὴν ἀνθρωποκτονίαν ἀπρομελετητῶς καὶ εἰς θρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς, ἡ πρότασις αὕτη δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς γενομένη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ κατηγορουμένου, καθότι ὁ αὐτὸς συνήγορος ἐπρόσθεσεν, ὅτι δὲν εἶχε πληρεξουσιότητα παρ' αὐτοῦ νὰ κάμῃ τοιαύτην πρότασιν· ἐπομένως τὸ δικαστήριον δικάσαν καὶ ἀπορρίψαν τὴν πρότασιν τοῦ συνηγόρου τοῦ κατηγορουμένου ἐνήργησε ἐντὸς τῶν καθηκόντων του·

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐννείαν τοῦ 379 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, τοῦ ὁποίου αἱ διατάξεις εἶναι δυνητικαί, ἐναπόκειται εἰς τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων νὰ παραδεχθῆ ἢ ὄχι τὴν περὶ ἀναβολῆς αἰτήσιν, ἢ δὲ ἀπόφασίς του εἶναι ἀπρόσβλητος· ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Σύρῳ συνέδρων μὴ παραδεχθὲν τὴν ὑπὸ τοῦ συνηγόρου τοῦ κατηγορουμένου προταθεῖσαν ἀναβολὴν τῆς δίκης περιώρισε τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως εἶναι ἀπαράδεκτος·

Ἐπειδὴ οἱ ἐφαρμοσθέντες ἐπὶ τῶν πράξεων τοῦ Δ. Καραμπέτζου νόμοι προβλέπουν καὶ τιμωροῦν αὐτὰς ἐκεῖνας τὰς πράξεις τῶν ὁποίων ἐκηρύχθη οὗτος ἐνοχος διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, ἐπομένως δὲν ἔλαβε χώραν, οὔτε ψευδῆς ἐρμηνεία, οὔτε κακὴ ἐφαρμογὴ νόμων.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Μήτρου Καραμπέτζου, κατοίκου Στεβενίκου τοῦ δήμου Πέτρας τῆς Βοιωτίας, ἣτις ἐγείνε κατὰ τῆς ἀπὸ 15 Ἰανουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 51 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Σύρῳ συνέδρων, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 19.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Μαρτ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 22.

(Ἀριθ. β.βλ. κατχ. 417.)

Περὶ ἀναίρεσως αἰτίσεως τοῦ Γεωρ. Ντόκου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου , Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου , Ἰω. Αν. Σωμάκη , Δ. Σκορδίλη , Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ , Σ. Πήλληλα , καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ·

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 11 Μαρτ. 1843 διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσως τοῦ Γεωρ. Ντόκου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Π. Ἀργυροπούλου.

Διὰ βουλεύματος τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν παρεπέμφθη εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, ὁ Γεώργ. Ντόκος, ἵνα δικασθῆ ὡς ὑπαίτιος ὅτι ἐρεθισθεὶς προηγουμένως ἀπὸ τὸν Σπηλιώτην Ἀθανασίου δι' ἀθεμιτῶν ὄνειδισμῶν καὶ ὕβρεων, ἤκισε καὶ ἐτραυμάτισεν αὐτὸν ἀποθανόντα ἐκ τούτου. Εἰσαχθίσας τῆς δίκης εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου, τοῦτο ἐκήρυξε τὸν Γεώρ. Ντόκον ἔνοχον ὅτι τὴν νύκτα τῆς 23—24 Ἰουλ. 1842 ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῆς Λεβαδίας, παροξυνθεὶς ἀπὸ τὸν Σπηλιώτην Ἀθανασίου δι' ἀθεμιτῶν ὄνειδισμῶν καὶ ὕβρεων ἀπρομελετητῶς ἐτραυμάτισεν αὐτὸν εἰς διάφορα τοῦ σώματος του μέρη καὶ ἰδίως εἰς τὴν κεφαλὴν, ὅστις δι' αὐτῶν τῶν αἰκιῶν καὶ τραυμάτων ἐσερήθη τῆς ζωῆς, καὶ κατεδίκασεν αὐτὸν διὰ τῆς ἀπὸ 9 Φεβρουαρ. 1843 ἀποφάσεώς του εἰς τριετῆ φυλάκισιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1) διότι τὸ πλημμελειοδικεῖον καίτοι ἀναγνωρίσας ὅτι ὑπῆρχον χαλεποὶ ὄνειδισμοὶ καὶ ὕβρεις ἐκ μέρους τοῦ ἀποθανόντος Σπηλιώτου, ἐπέβαλε μόνον τούτο ποινὴν τριῶν ἐτῶν φυλάκισιν, ἐνῶ κατὰ τὸ ἄρθρον 309 § 1 ὁ ἀνώτατος ὅρος τῆς ποινῆς, κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν εἶναι διετῆς φυλάκισις, καὶ 2) διότι ἡ ἀπόφασις δὲν εἶναι αἰτιολογημένη κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου.

Ἀκούσας τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀνααιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 309 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, ἐὰν ἐπὶ τινος ἀπρομελετήτου τραυματισμοῦ ὁ βλαφθεὶς παρώξυνε τὸν πρᾶξαντα διὰ θεμίτων ὄνειδισμῶν καὶ ὕβρεων, καταγινώσκειται τότε εἰς μὲν τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθ. 307 ἀριθ 1 φυλάκισις τούλάχιστον 2 ἐτῶν, καὶ ἐὰν ἡ ἐρέθεσις ἔγεινε διὰ χαλεπῶν ὄνειδισμῶν καὶ ὕβρεων ἢ διὰ βαρειῶν αἰκιδῶν, φυλάκισις ἐνὸς μέχρι δύο ἐτῶν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις φέρει ῥητῶς, ὅτι ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν Γεώργ. Ντόκος ἐκηρύχθη ἔνοχος ὅτι παροξυνθεὶς ἀπὸ τὸν Σπηλιώτην Ἀθανασίου δι' ἀθεμίτων ὄνειδισμῶν καὶ ὕβρεων, ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς, ἐτραυμάτισεν αὐτὸν εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος καὶ ἰδίως εἰς τὴν κεφαλὴν, ὅσας ἐκ τῶν αἰκιδῶν καὶ τῶν τραυμάτων ἐστερήθη τῆς ζωῆς· ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι ὑπῆρξαν χαλεποὶ ὄνειδισμοὶ ἐκ μέρους τοῦ παθόντος καὶ ὤφειλε νὰ ἐφαρμοσθῇ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ εἰρημένου ἄρθρου ἐλαφρότερα ποινὴ εἶναι ψευδής.

Ἐπειδὴ ὁ δεῦτερος ἀναιρέσεως λόγος, ὅτι ἡ ἀπόφασις δὲν εἶναι αἰτιολογημένη κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ νόμου, εἶναι ἐπίσης ἀνυπόστατος, καθότι ἡ ἀπόφασις εἶναι προσηκόντως αἰτιολογημένη.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τοῦ Γεωρ. Ντόκου, κατοίκου τοῦ χωρίου Ἀγίου Γεωργίου τῆς Λεβαδίας, ἣτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 9 Φεβρ. 1843 ὑπ' ἀρ. 2183 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὸ πρόσμιμον τῶν 50 δραχ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δρ. 16.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Μαρτ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 23.

(Ἀριθ. βιβλ. καταγ. 447.)

Περὶ κανονισμοῦ ἀρμεδιότατος αἰτήσεως τοῦ πρὸς τοὺς ἐν Τριπέλει πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσσα δ'.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 4 Μαρτ. 1843 διὰ τὴν δικάσιν τὴν ἐξῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Κατὰ τὸ 1841 συνέβη κλοπὴ ἐνὸς ἵππου ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ ἐν Τριπόλει δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, ὃ ὁποῖος εὔρεθεὶς μετὰ ἐν ἔτος εἰς Νεόκαστρον κατεσχέθη ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ ὑπομοιράρχου Πυλίας ὡς κλοπιμαῖος καὶ παρεδόθη πρῶτον μὲν εἰς τινὰ Ἄντ. Ψυχάρην, παρασθέντα ὡς κύριον τοῦ ἵππου τούτου, ἔπειτα δὲ εἰς τινὰ Ἡλίαν Καψούλην, ἐπίσης ἀντιποιθέντα αὐτὸν ὡς ἰδικὸν τευ· ἐκ τῶν ἀντιποιουμένων τὸν κατασχέντα ἵππον, ὃ μὲν Ἀντώνιος Ψυχάρης κατεμήνυσε τὴν πράξιν πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέα καὶ ὡς αὐτουργὸν αὐτῆς τὸν Εὐσάθιον Βοῦρλαν, κάτοικον εἰς Ὀσμάναγαν τῆς Πυλίας. Ὁ δὲ Ἡλίας Καψούλης κατεμήνυσεν ὡσαύτως τὴν πράξιν πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέα, χαρακτηρίσας ὡς ὑπόπτους τῆς κλοπῆς τοὺς Παρασκευᾶν Κεφάλαν Μπακοπούλους, Βασ. Ντούλαν καὶ Χαράλαμπον Χριστόπουλον, κατοικοῦντας εἰς Γορτυνίαν. Κατὰ συνέπειαν τούτων ἐπελήφθησαν τῆς ἀνακρίσεως οἵτε ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ ἐν Καλάμαις δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, καθὼς καὶ οἱ τοῦ ἐν Τριπόλει. Καὶ τὸ μὲν συμβούλιον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 804, 1842 βουλευματός του, ἐκήρυξαν ἀρμοδίας τὰς ἐκεῖσε ἀνακριτικὰς ἀρχάς, τὸ δὲ συμβούλιον τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 11 Φεβρ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 43 βουλευματός του, ἐκήρυξεν ἐπίσης ἀρμοδίας τὰς αὐτόθι ἀνακριτικὰς ἀρχάς· τούτων οὕτως ἐχόντων ὁ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς ἐξητήσατο παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸν κανονισμὸν τῆς ἀρμοδιότητος καὶ τὴν παραπομπὴν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως εἰς τὸ ἐν Τριπόλει δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ πράξις συνέβη εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ αὐτόθι δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, καὶ οἱ ὡς πρωταίτιοι αὐτῆς κατηγορούμενοι, κατοικοῦσιν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος.

Ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα εἰσαγαγόντα τὴν αἴτησιν ταύτην λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὰ ἄρθ. 32 καὶ 29 τῆς ποιν. δικονομίας, καὶ Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς βεβαιοῖ τὸ ἀπὸ 11 Φεβρ. 1843 ὑπ' ἀριθ. 43 βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν, ἡ κλοπὴ

τοῦ ἵππου, διὰ τὴν ὁποίαν κατηγοροῦνται ὁ Εὐστάθιος Βοῦρλας, Βασ. Τούλης καὶ Χαράλαμπος Χριστούλης, καὶ διὰ τὴν ἀνάκρισιν τῶν ὁποίων ἐπελήφθησαν, τό τε δικαστήριον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν καὶ τὸ ἐν Τριπόλει ἐπράχθη ἐντὸς τῆς περιφέρειας τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν, ὅπου κατοικοῦν καὶ οἱ ὡς πρωταίτιοι κατηγορούμενοι Βασ. Τούλης καὶ Χαράλαμπος Χριστούλης, ἐπομένως ἀρμόδιον πρὸς ἀνάκρισιν καὶ ἐκδίκασιν τῆς εἰρημένης κλοπῆς, εἶναι κατὰ τὰ ἄρθ. 32 καὶ 29 τῆς ποιν. δικονομίας, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικῶν καὶ οἱ παρ' αὐτῶ ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι· ἡ δὲ διάταξις τοῦ 31 ἄρθ. τῆς αὐτῆς δικονομίας δὲν ἰσχύει εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ 32 ἄρθ. αὐτῆς.

Διὰ ταῦτα παραδεχόμενον τὴν περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελέως, ἀποφαίνεται ἀρμόδιον ἐπὶ τῆς κατὰ τοῦ Βασίλη Τούλη, Χαράλαμπος Χρηστούλη καὶ Εὐσταθίου Βούρλου, ἐπὶ κλοπῇ ἵππου κατηγορίας, τὸ ἐν Τριπόλει δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ τοὺς κατὰ τὴν περιφέρειαν αὐτοῦ ἀνακριτικούς ὑπάλληλους, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἐξόδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρους τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Μαρτ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 24.

(Ἀριθ. βιβλ. καταγ. 447.)

Περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Διονυσίου Σουρμελῆ, κατοικοῦ Ἀθηνῶν.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Αν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Α. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Δ. Φέσσα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 29 Μαρτ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Διονυσίου Σουρμελῆ, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, ἐμφανισθέντος αὐτοπροσώπως.

Κατ' ἐγκλησιν τοῦ Διονυσίου Σουρμελῆ ἐνεργήθη ἀνάκρισις κατὰ τοῦ Ἀνδρέου Λούκου, πρώην κλητῆρος, καὶ Δημ. Καζαδίνου

κλητῆρος, ἐπὶ πλαστογραφίᾳ δημοσίων ἐγγράφων, ἦτοι, ὅτι ὁ μὲν κατὰ τὸ 1836 ἔτος συντάξας ψευδὲς ἐπιδοτήριον ἐβεβαίωσε ὅτι ἐκοινοποίησεν πρὸς τὸν Διονύσιον Σουρμελῆν ἀντίγραφον τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 63 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν καὶ τῆς ἀπὸ 29 Ὀκτωβρ. 1836 τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, ἐνῶ τοιαύτη ἀπόφασις δὲν ὑπῆρξε, ὁ δὲ ὅτι κατὰ τὸ 1836 συντάξας ἐπιδοτήριον ἐβεβαίωσε ψευδῆ πράγματα, τουτέστιν ὅτι κατέσχευεν ἀναγκαστικῶς τὰ πληρησιασθέντα πράγματα τοῦ Διονυσ. Σουρμελῆ, ἐνῶ τοιαύτη κατάσχεσις δὲν ὑπῆρξε, καὶ κατὰ τῆς Μαρίας Λογοθέτου καὶ Ἰω. Χωματιανοῦ, ὅτι ἕκαμον ἐν γνώσει χρῆσιν τῶν ἀνωτέρω πλασῶν ἐπιδοτηρίων. Ἡ ἐνεργηθεῖσα ἀνάκρισις ὑπεβλήθη εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμυλειοδικῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ ἀπὸ 21 Δεκεμβ. 1842 ὑπ' ἀριθ. 3778 βουλευμάτος του ἀπεφάνητο ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατὰ τῶν εἰρημένων τεσσάρων ἕνεκα τῶν προεκτεθεισῶν πράξεων. Τὸ βούλευμα τοῦτο ἀνέκοψεν ὁ Διον. Σουρμελῆς ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν τὸ ὁποῖον παραδεχθὲν τοὺς λόγους τοῦ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελέως προτειναντος ὅτι ὁ Σουρμελῆς δὲν εἶχε δικαίωμα ἀνακοπῆς ὡς μὴ παρασθεῖς ὡς πολιτικῶς ἐνάγων εἰς τὴν προκειμένην δίκην οὔτε ἐπέδωκεν εἰς τοὺς κατηγορουμένους τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρον 302 τῆς πολιτ. δικονομίας, ἀπεφάνθη ἀπαράδεκτον τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Δ. Σουρμελῆ. Τοῦ βουλευμάτος τούτου ἐπιδοθέντος τὴν 23 Ἰανουαρ. 1843 ὑπ' ἀριθ. 745 ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Διον. Σουρμελῆς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: 1) διότι ἡ πολιτικὴ ἀγωγὴ εἶχε κινηθῆ εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης, καὶ κατὰ συνέπειαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 2143 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν προσέβαλεν ὁ ἀναιρεσεῖων τὰ τρία ἐπιδοτήρια, τὰ ὁποῖα πρὸ τῆς συζητήσεως τῆς δίκης δὲν τὰ ἐγνώριζεν. 2) διότι διὰ τῆς ἐγκλήσεως ὁ ἀναιρεσεῖων ἐφάνερωσε τὸν σκοπὸν του, ὅστις ἦτο τοῦ νὰ ὠφεληθῆ ἀπὸ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν πλαστῶν ἐπιδοτηρίων διὰ τῆς χρήσεως τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας. 3) διότι μετὰ τὴν ἐγκλησίαν του ἐδήλωσεν εἰς τὸν ἀντίδικον ὅτι ἐπιφυλάττεται τὸ δικαίωμα νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν διαδικασίαν τῆς μεταξὺ αὐτῶν δίκης εἰς τὸ αὐτὸ ἐφετεῖον κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2143 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἅμα κηρυχθῶσι τὰ διαληφθέντα ἐπιδοτήρια πλασά.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν ἀναιρεσεῖοντα Διον. Σουρμελῆν, τὸν δικηγόρον Σ. Τριανταφύλλην πληρεξούσιον τῆς Μαρίας Λογοθέτου, Δ. Κοζαδίνου καὶ Ἰω. Χωματιανοῦ, τὸν πληρεξούσιον τοῦ Α. Λούζη, Π. Τυπάλδου καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 263 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας, συνδυαζόμενον μὲ τὸ 260 αὐτῆς, δικαίωμα ἀναιρέσεως κατὰ βουλευμάτων ἔχουν οἱ εἰσαγγελεῖς, οἱ ἰδιωτικοὶ κατήγοροι, οἱ κατηγορούμενοι καὶ οἱ πολιτικῶς ἐνάγοντες· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Διον. Σουρμελῆς, ὅστις ὡς πολιτικῶς ἐνάγων ζητεῖ τὴν ἀναίρεσιν τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 745 καὶ ἀπὸ 23 Ἰανουαρίου ε. ε. βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς τοιοῦτος, διότι δὲν ἀπέδειξεν, ὅτι συμφώνως μὲ τὸ 302 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας παρεστάθη ὡς πολιτικῶς ἐνάγων· ἐὰν δὲ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἐγκαλουμένης Μαρίας Ν. Λογοθέτου ὑπῆρξε δίκη τις πολιτικῆ, ἢ δίκη αὐτῆ πρὸ πολλοῦ ἤδη περαιωθεῖσα ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων δὲν δύναται νὰ δώσῃ εἰς τὸν Διον. Σουρμελῆν χαρακτηρισθῆ διαδίκου εἰς τὴν προκειμένην ποινικὴν δίκην.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναιρέσεως αἰτήσιν τοῦ Διον. Σουρμελῆ, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἣτις ἔγεινε κατὰ τοῦ ἀπὸ 23 Ἰανουαρ. 1843 ὑπ' ἀριθ. 745 βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ παράβολον τῶν 50 δραχμ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάτων δρ. 18, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Ἀπριλ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 25.

(ἀριθ. βιβλ. καταχ. 447.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωρ. Οἰκονόμου, κατοίκου Ἀθηνῶν.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ.

Μανούση , Διομήδους Κυριακού , Σ. Πήλληκα, και παρόντων του
 είσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου και του γραμματέως Ι. Δ. Φέσα·

Συνελθόν εις δημοσίαν συνεδρίασιν την 18 Μαρτ. ε. ε. διά να
 δικάσῃ την ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως του Γεωρ. Οἰκονόμου, κατεί-
 κου Ἀθηνῶν, παρασταθέντος αὐτοπροσώπως.

Συζητουμένης κατὰ την 9 Φεβρ. 1843 δίκης τινός ἐνώπιον του
 εἰρηνοδίκου Ἀθηνῶν τῆς βορείου πλευρᾶς, συνεδριάζοντος του πα-
 ρέδρου, δι' ἀπουσίαν του εἰρηνοδίκου Δ. Καλόπαιδος, ἐμφανισθεὶς ὁ
 Γεώρ. Δ. Οἰκονόμος ἐζήτησε να λάβῃ τὸν λόγον πρὸς ὑπεράσπισιν
 τῆς κατὰ του Ἰω. Κορωναίου ἀγωγῆς του Θεοδ. Ἀποσόλου. Γενο-
 μένης πρὸς αὐτὸν παρατηρήσεως παρὰ του παρέδρου περὶ του τό-
 που τῆς γεννήσεώς του και εἰς ποῖον δῆμον εἶναι τεταγμένος ὡς δη-
 μότης, και ὅτι ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον δὲν γνωρίζει τουτο ἀπαιτεῖ
 την βεβαίωσιν ταύτην παρ' αὐτου διὰ να φέρῃ τὸν λόγον ἐνώπιόν
 του, καθότι ὁ νόμος δὲν συγχωρεῖ εἰς τοὺς ἀλλοδαπούς, και εἰς τοὺς
 μὴ λαβόντας μέρος εἰς τὸν περὶ ἐλευθερίας ἑλληνικὸν ἀγῶνα να πα-
 ρίζανται ὡς πληρεξούσιοι ἐνώπιον τῶ δικαστηρίων· ὁ Οἰκονόμος πα-
 ρορῶν τὸ πρὸς τοὺς νόμους και τὸ δικαστήριον ὀφειλόμενον σέβας
 ἀπήντησε χλευαστικῶς διαρκούσης τῆς συνεδριάσεως, ἔτι ὁ πάρε-
 δρος φέρεται ἐμπαθῶς πρὸς αὐτὸν, και ἔτι ὅποιονδήποτε πάθος
 ἔχει δύναται να τὸ ἀποδείξῃ κατ' ἴδιαν, ἀπειλῶν τοιουτοτρόπως
 τὸ δικαστήριον. Προσκληθεὶς ὁ ῥηθεὶς Οἰκονόμος παρὰ του παρέδρου
 πρὸς ἐξήγησιν σαφεσέραν ἐπανελάβεν με πλειοτέραν ἀλαζωνίαν τὰ
 αὐτὰ, ὁ δὲ πάρεδρος ἐπὶ τούτοις θεωρήσας ὡς ἐξυβριστικὰς τὰς
 ἐκφράσεις ταύτας του εἰρημένου Οἰκονόμου, ἐξέδωκεν ἀπόφασιν
 την 9 Φεβρουαρίου 1843 ὑπ' ἀριθμὸν 52 δι' ἧς διέταξε προσω-
 πικὴν κατ' αὐτου 24 ὥρων κράτησιν, και ἀπηγόρευσε την ἐνώπιον
 του εἰρηνοδικείου ἐμφάνισίν του ὡς πληρεξουσίου και πρὸς ὑπερά-
 σπισιν ἀλλοτριῶν δικαιωμάτων ἐπὶ ἓν ἔτος. Ὁ Γ. Οἰκονόμος ἐζή-
 τησε την ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους·
 1) διότι ὁ πάρεδρος ὑπερέβη τὰ καθήκοντά του διατάξας την παῦ-
 σίν του ἀπὸ του να μετέρχεται τὸ ἔργον του πληρεξουσίου δι' ἓν
 ἔτος, ἐνῶ οὗτος δὲν εἶναι δημόσιος ὑπάλληλος και τοιουτοτρόπως
 τὸν ἐσέρησε πολιτικὸν δικαίωμα· 2) διότι ὁ πάρεδρος ἐσφαλμένως
 ἐφήρμωσε τὸ 3 ἄρθρ. του ἀπὸ 10 Νοεμβρ. 1836 Β. Διατάγματος
 συνδυάσας αὐτὸ με τὸ ἄρθρ. 132 του δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, τὸ

ὁποῖον ἀφορᾷ τοὺς δικηγόρους· 3) διότι ὁ αὐτὸς πάρεδρος ἀντεποιήθη διοικητικὰ καθήκοντα ἐξετάζων ἐξ ἐπαγγέλματος τὴν διαγωγὴν τοῦ πολίτου· 4) διότι δὲν παρετέθη τὸ ἀνήκον ἄρθρον τοῦ νόμου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τὸν ἀναιρεσεῖοντα καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 1 ἄρθ. τοῦ ἀπὸ 10 Νοεμβ. 1830 Διατάγματος, ἐκτὸς τῶν ἐν τῇ πολιτ. δικονομίᾳ ἄρθ. 91 ὠρισμένων προσώπων δύναται καὶ πᾶς Ἕλλην καταστημένος ἐν τινι δήμῳ τοῦ Βασιλείου, ὅταν ἔχη πρὸς τοῦτο τακτικὴν πληρεξουσιότητα νὰ παρίσσεται παρὰ τοῖς εἰρηνοδίκαις πρὸς ὑπεράσπισιν ἀλλοτρίων δικαιωμάτων· ἐκ δὲ τοῦ 3 ἄρθ. τοῦ αὐτοῦ Διατάγματος προκρίπτει σαφῶς, ὅτι ὁ νομοθέτης ἀκυρώσας τὰς διατάξεις τῶν ἄρθ. 133 καὶ 134 τοῦ περὶ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων νόμου, τοῦ 230 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου καὶ πᾶσαν ἄλλην προὔπαρχουσαν διάταξιν, καθόσον ἀντιβαίνουσιν εἰς τὸ εἰρημένον Διάταγμα, δὲν ἐξωμοίωσε τοὺς παρὰ τοῖς εἰρηνοδίκαις πρὸς ὑπεράσπισιν ἀλλοτρίων δικαιωμάτων, δυνάμει τοῦ εἰρημένου Διατάγματος παρισσασμένους, μὲ τοὺς δικηγόρους, ἀλλ' ἰθεώρησεν αὐτοὺς ὡς ἀπλοῦς ἐντολοδόχους τῶν διαδίκων καὶ ἐπέβαλεν αὐτοὺς ἐπομένως ῥητῶς εἰς μόνας τὰς διατάξεις τοῦ 132 ἄρθ. τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων νόμου· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Γεώρ. Δ. Οἰκονόμου παρουσιασθεὶς δυνάμει τοῦ ἀπὸ 10 Νοεμβ. 1836 Διατάγματος, ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου τῆς βορείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν δὲν ἠδύνατο, ὡς φέρει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, διὰ μὴ τήρησιν τῆς προσηκούσης σεμνότητος καὶ μετριότητος τῶν ἐκφράσεων, νὰ καθυποβληθῇ εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθ. 146-148 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, ἀφορώντων μόνον τοὺς δικηγόρους, οὐδὲ ν' ἀπαγορευθῇ εἰς αὐτὸν ἢ ἐπὶ ἐν ἔτος ἐμφάνισις ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου, ὡς πληρεξούσιος πρὸς ὑπεράσπισιν ἀλλοτρίων δικαιωμάτων, ἀλλ' ἔπρεπε μόνον νὰ ἐφαρμοσθῇ κατ' αὐτοῦ κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ 3 ἄρθρου τοῦ εἰρημένου Διατάγματος, τὸ 132 ἄρθ. τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, τουτέστι ν' ἀπαγορευθῇ εἰς αὐτὸν ἢ περαιτέρω ἀγόρευσις, οὐδὲ ἠδύνατο ὁ εἰρηνοδικὴς ν' ἀπαγγείλῃ κατ' αὐτοῦ ἐνιαύσιον παῦσιν, ὃ ἐστὶ πειθαρχικὴν ποινὴν ἐπιβαλλομένην κατὰ τὸν νόμον εἰς μόνον τοὺς δικηγόρους, καθὼ δημοσίους ὑπαλλήλους· ἐκτὸς δὲ τούτου κατὰ τὸ 293 ἄρθ. τοῦ ὀρ-

γανισμού τῶν δικαστηρίων δὲν ἐδύνατο δι' ὅλου νὰ ἐπιβληθῆ ἐνιαύσιος παῦσις, εἰμὴ μόνον τὸ πολὺ ἐξ μηνῶν, ἐπομένως ὁ πᾶρεδρος τοῦ εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν τῆς βορείου πλευρᾶς ἐπιβαλὼν ἐνιαύσιον παῦσιν εἰς τὸν Γεώρ. Δ. Οἰκονόμου μὴ ὄντα δικηγόρον, ἀλλ' ἔχοντα δυνάμει τοῦ ἀπὸ 10 Νοεμβ. 1836 Διατάγματος ἀπλῶς τὸ δικαίωμα τοῦ παρίστασθαι ἐνώπιον τῶν εἰρηνοδικείων πρὸς ὑπεράσπισιν ἀλλοτρίων δικαιωμάτων, παρεβίασε τὸ 3 ἄρθρ. τοῦ εἰρημένου Διατάγματος, ἔπραξεν ὑπέρβασιν καθηκόντων καὶ παρεγνώρισε τὰ τὰ ὅρια τῆς δικαιοδοσίας του.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 9 Φεβρουαρ. ε. ε. ὑπ' ἀριθμ. 52 ἀπόφασιν τοῦ κατὰ τὴν βορείου πλευρᾶν πταισματοδικείου Ἀθηνῶν, ἀπολύει ἐντελῶς τὸν Γεώρ. Οἰκονόμου, κάτοικον Ἀθηνῶν, τῆς κατ' αὐτοῦ ἐπιβληθείσης ἐνιαυσίου παύσεως τοῦ παρίστασθαι ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν τῆς βορείου πλευρᾶς, ἀποφασίζει τὰ ἐξοδα τῆς παρουσίας δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς ἔαρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ ἐπιστραφῆ τὸ κατατεθὲν παράβολον τῶν 50 δραχμ. εἰς τὸν εἰρημένον Γεώρ. Οἰκονόμου, νὰ γραφῆ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρευθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῆ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Ἀπριλ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 26.

(ἀριθ. βιβλ. καταχ. 447.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Νικ. Γεωργιάδου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σχορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέσα:

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 5 Ἀπριλ. ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Νικ. Γεωργιάδου, παρασαθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Λ. Μελά.

Ὁ Νικ. Γεωργιάδης, κάτοικος Φιλιατρῶν, παρεπέμφθη διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ

ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου διὰ τὴν ἀδικασίαν ὡς ὑπαίτιος ὅτι τὴν 29 Αὐγ. π. ε. ὑπερασπιζόμενος ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου Ἑράνης τὸν Παναγ. Φράγκον κατὰ τοῦ Μάρκου Κουτζογιαννοπούλου προσέβαλεν ἐν πλήρει συνεδριάσει τὸν εἰρηνοδίκην Δ. Μπενόπουλον ἕνεκα τῶν δημοσίων ἔργων του, καὶ ἐνώ ἐνήργει αὐτὰ διὰ τῶν ἐφεξῆς λέξεων καὶ ἐκφράσεων, « παρατηρῶ, Κύριε εἰρηνοδίκαι, ὅπου » εἰς ὅλας τὰς δίκας αἱ ὁποῖαι συζητοῦνται μεταξύ τοῦ Μάρκου ἢ Κουτζογιαννοπούλου καὶ τῶν ἀντιδίκων του, ὑπερασπιζόμενων παρ » ἐμοῦ, φέρεσθε μὲ τριουτον τρόπον, εἰς δὲ τὰς ἄλλας ὑποθέσεις » ὅχι, καὶ ἐγὼ δὲν ἀπαντῶ, διότι γνωρίζω τὸν σκοπὸν σας καὶ » ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ γίνῃ καὶ εἰς τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν, ὡς δυ- » συχία! » Εἰσαχθείσης τῆς δίκης εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ῥηθέντων πλημμελειοδικῶν, καὶ συζητήσεως γενομένης, τὸ ῥηθὲν δικαστήριον ἐκύρηξεν ἔνοχον τὸν κατηγορηθέντα Νικ. Γεωργιάδην, ἔνοχον τοῦ ὅτι διὰ τῶν ῥηθεισῶν ἐκφράσεων ἐξέβρισε τὸν εἰρηνοδίκην Μπενόπουλον εἰς δημοσίαν συνεδρίαν διὰ τὰ ἔργα τῆς ὑπηρεσίας του, καὶ ἐνώ ἐξετέλει ταῦτα, καὶ κατεδίκασεν αὐτὸν, δυνάμει τοῦ ἀρθ. 21 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεων ἐν γένει καὶ περὶ τύπου νόμου εἰς δύο ἐτῶν φυλάκισιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐκδοθείσης τὴν 2 Μαρτ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 91 ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: 1) διότι καὶ ἂν ὑποτεθῆ ὅτι ἐπροφέρθησαν παρ' αὐτοῦ αἱ εἰς τὴν ἀπόφασιν ἐνδιαλαμβανόμεναι λέξεις δὲν εἶναι ὑβριστικαὶ, οὐδ' ἐκ τούτων ἀποδεικνύεται, ὅτι ἀποδίδεται εἰς τὸν εἰρηνοδίκην Ἑράνης χαρακτήρ μεροληπτικὸς· 2) διότι αἱ ἐκφράσεις αὗται δύνανται εὐκόλως νὰ ἐξηγηθῶν ὑπὲρ τοῦ καταδικασθέντος, καθότι ὁ γνωριζόμενος σκοπὸς εἶναι τοῦ ὅτι ὁ εἰρηνοδίκης θέλει ἐξάξει τὴν ἀλήθειαν τῆς ὑποθέσεως καὶ θέλει ἀποδώσει τὸ δίκαιον· 3) διότι εἰς πᾶσαν παράνομον πράξιν ἀπαιτεῖται κατὰ τὸν νόμον νὰ διακρίνεται ἢ δολία προαίρεσις ἢ ἡ ἀμέλεια, ἐνταῦθα δὲ δὲν ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀποφάσεως ὁ σκοπὸς τοῦ καταδικασθέντος, στοιχείον τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖται διὰ νὰ γίνῃ ὁ καταλογισμὸς ἀκριβής· 4) διότι τὸ πλημμελειοδικεῖον δὲν ἐσάθμισεν ἀκριβῶς τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα, διότι ἄλλα λέγουν οἱ μάρτυρες, ἄλλα τὰ πρακτικὰ τοῦ εἰρηνοδίκου, καὶ ἄλλα ἡ ἔκθεσις αὐτοῦ· 5) διότι τὸ πλημμελειοδικεῖον ἤρμηνευσε κακῶς καὶ ἐφῆρμωσε ἐσφαλμένως τὸν νόμον· 6) διότι τὸ πλημμελειοδικεῖον ἐφῆρμωσε ποινὴν ἐπὶ πράξεως τῆς ὁποίας τὸ ἀξι-

όποιον είχαν ήδη παύσει, ως μη δικασθείσης ἐγκαίρως ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου συμφώνως μὲ τὸ ἄρθ. 165 τῆς πολιτ. δικονομίας, καὶ οὕτω παρεβιάσθη ἡ διάταξις τούτου, καὶ ἐφηρμόσθη ἐσφαλμένως ὁ ποινικὸς νόμος ἐπὶ τῆς προκειμένης πράξεως· 7) διότι τὸ ἐφηρμόσθην 21 ἄρθρον τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως νόμου ἀπαιτεῖ καθύβρισιν δι' ὀνειδιστικῶν λέξεων, ἡ δὲ προσβαλλομένη ἀπόφασις δὲν κηρύττει τὸν ἀναιρεσεῖοντα ἔνοχον καθύβρισεως δι' ὀνειδιστικῶν λέξεων, ὥστε ἐσφαλμένως ἐφηρμόσθη κατ' αὐτοῦ ἡ διάταξις τοῦ μνησθέντος ἄρθ. 21 μὴ ὑπαρχόντων εἰς τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως ὅλων τῶν ὄρων τοῦ ἄρθρου τούτου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσεῖοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἀφοῦ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν, τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ ὁποίου ἦτο νὰ ἐκτιμήσῃ τὰς περὶ ὧν πρόκειται λέξεις παρεδέχθη ὅτι δι' αὐτῶν ὁ κατηγορούμενος πρᾶσθελε τὴν τιμὴν τοῦ εἰρηνοδίκου Ἐράνης διὰ τὰ ἔργα τῆς ὑπηρεσίας, καὶ ἐνῶ ἐνήργει ταῦτα κατὰ τὴν δημοσίαν συνεδρίασιν δὲν εἶναι ἐκ τῶν καθηκόντων τοῦ Ἀρείου Πάγου νὰ ἐξετάσῃ ἐὰν αἱ ἀπαγγεληθεῖσαι λέξεις ἦσαν τῷ ὄντι ὑβριστικαί, καὶ ἐὰν ἠδύνατο νὰ ἐξηγηθῶσιν ὑπὲρ τοῦ καταδικασθέντος, ἐπομένως οἱ ἀναιρέσεως λόγοι πρῶτος καὶ δεύτερος εἶναι ἀνυπόστατοι·

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις φέρει ῥητῶς ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐξύβρισε τὸν εἰρηνοδίκην ἀποδόσας εἰς αὐτὸν χαρακτηριστικὸν καὶ πλαγίους σκοποὺς, ὥστε τὸ δικαστήριον ἐπέισθη περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ δολίου σκοποῦ, διὰ καὶ ἐκήρυξε τὸν κατηγορούμενον ἔνοχον, ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι ἐκ τῆς ἀποφάσεως δὲν ἐξάγεται ὁ δόλιος σκοπὸς εἶναι ἀνυπόστατος·

Ἐπειδὴ ἡ περὶ τῆς ἰσχύος τῶν ἀποδείξεων κρίσις ἀνήκει εἰς τὰ κατώτερα δικαστήρια, ἐπομένως ὁ Ἀρειὸς Πάγος δὲν δύναται νὰ ἐξετάσῃ ἂν τὸ ἐν Καλάμαις δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν ἐξάθμισεν ἀκριβῶς τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα·

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρέσεως λόγος ὁ ἀφορῶν τὴν κακὴν ἐρμηνείαν καὶ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου εἶναι ἀόριστος·

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δὲν προκύπτει ὅτι ἐγένεεν ἡ ἐξύβρισις τοῦ εἰρηνοδίκου κατὰ συνέπειαν θορύβου ἢ ἀν-

τις άσεως, μόνη περίπτωσις καθ' ήν ό ειρηνοδίκης όφείλει να θεβαι-
ώση και να εκδικάση αύτός την πράξιν, έπομένως ό λόγος ότι το
πλημμελειοδικεϊόν έπελήφθη άναρμοδίως του περι ού πρόκειται
πλημμελήματος, και παρεβίασεν ούτω το 166 άρθ. τής πολιτικής
δικονομίας είναι άνυπόστατος.

Έπειδή αν και το δικαστήριόν δέν ανέφερεν ρητώς την λέξιν
όνειδισικων αύτη έμπεριέχεται εις την άπόφασιν του δικαστη-
ρίου κηρύξαντος τον κατηγορούμενον ένοχόν έξυβρίσεως δια λόγων,
έπομένως ό περι κακής εφαρμογής του 21 άρθ. του περι έξυβρίσεων
νόμου λόγος είναι άνυπόστατος.

Δια ταυτα άπορρίπτει την άναίρεσεως αίτησιν του Νικ. Γεωρ-
γιάδου, κατοίκου Φιλιατρών, ήτις έγινε κατά τής από 2 Μαρτ.
ε. ε. υπ' αριθ. 91 άποφάσεως των έν Καλάμαις πλημμελειοδικων,
και καταδικάζει τον αίτήσαντα την άναίρεσιν εις το κατατεθέν πα-
ράβολόν των 50 δραχ. και εις τα τής παρούσης δίκης τέλη τής
σημάνσεως δραχ. 28.

Έκρίθη και άπεφασίσθη έν 'Αθήναις, την 15 'Αριλ. 1843.

Έδημοσιεύθη αύθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ αριθ. 27.

(Αριθ. βιβλ. καταχ. 447.)

Περί άναίρεσεως αίτήσεως του Γεωρ. 'Ιω. Κακάβη.

Το δικαστήριον του 'Αρ. Ιου Παγού.

Συγκείμενον υπό των δικαστων Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου,
Α. Πολυζωΐδου αντιπροέδρου, 'Ιω. Αν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ.
Μανούση, Διομήδους Κυριακού, Σ. Πήλληκα, και παρόντων του
έισαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου και του γραμματέως Ι. Δ. Φέσα.

Συνελθόν εις δημοσίαν συνεδρίασιν την 5 'Απριλ. 1843 δια να
δικάση την έξής αίτησιν άναίρεσεως του Γεωρ. 'Ιω. Κακάβη, πα-
ρασθεντός δια του πληρεξουσίου του δικηγόρου Γεωρ. 'Αθανασίου,
έξ επαγγέλματος διορισθέντος.

Ό Γεώρ. 'Ιω. Κακάβης, 'Ιω. Μωρος, 'Αντ. Κουλούρης και 'Ιω.
Φρόντας παρεπέμφθησαν δια βουλεύματος του συμβουλίου των έν
'Αθήναις έφετων εις το κατά την περιφέρειαν των αυτων έφετων

κακουργιοδικεῖον διὰ τὰ δικηθῶν ὡς ὑπάρχει 1) ὅτι ἐκ συζά-
 σεως καὶ ἐπὶ σκοπῷ ἀθεμίτου κέρδους συναπεράσταν τὴν ἀφαίρε-
 σιν μέρους τοῦ εἰς τὸ πλοῖον τοῦ Γ. Κακάβη φορτωθέντος σισαμίου,
 ἀνήκοντος εἰς τοὺς ἐμπόρους Νικ. Σούρπη καὶ ἀδελφοὺς καὶ τὴν
 προσάραξιν τοῦ πλοίου· 2) ὅτι ἐπὶ σκοπῷ ἀθεμίτου κέρδους ἐξετέ-
 λεσαν αὐτοπροσώπως καὶ ἀμέσως κατὰ τὰς ἀρχὰς Ἰανουαρ. 1842
 εἰς Κόκκινα, ἔρημον λιμένα τῆς νήσου Χίου τὴν ἀφαίρεσιν 1050
 περίπου κοιλῶν ἐκ τοῦ διαληφθέντος σισαμίου, τοῦ δ' ἀπαιθέντος
 ἢ ἀξία ὑπερέβαινε τὰς 400 δραχ· 3) ὅτι ὁ πλοίαρχος Γεώρ. Ἰω.
 Κακάβης ἐπὶ σκοπῷ ἀθεμίτου κέρδους, ἤτοι διὰ τὰ δικαιολογήσει
 τὴν προγενομένην ἀφαίρεσιν τοῦ σισαμίου ἐνήργησεν ἀμέσως καὶ
 ἐκ προθέσεως κατὰ τὸν Ἰανουάριον ἢ Φεβρουάριον τοῦ 1842 τὴν
 προσάραξιν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ διευθυνόμενου πλοίου, ἐξ ἧς προσαράξεως
 ἐπωλήθη καὶ ἐφθάρη τὸ ὑπολειπόμενον σισάμιον, καὶ ἐκ τούτου προ-
 ῆλθεν εἰς τοὺς διαληφθέντας ἐμπόρους ζήμια ὑπερβαίνουσα τὰς χι-
 λίας δραχ· 4) ὅτι οἱ Ἰω. Μῶρος, Ἄντ. Κουλούρης καὶ Ἰω. Φρόν-
 τας ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως διὰ τῆς συμπράξεώς των εἰς τὴν
 ἀφαίρεσιν τῶν 1050 περίπου κοιλῶν σισαμίου ἐχορήγησαν πρὸ τῆς
 προσαράξεως εἰς τὸν ἐκπεραιωτὴν αὐτῆς τοιαύτην βοήθειαν ἄνευ
 τῆς ὁποίας οὗτος δὲν ἠδύνατο νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν πρᾶξιν κατὰ
 τὰς προκειμένας περιστάσεις. Κατὰ συνέπειαν τοῦ δουλεύματος τού-
 του εἰσαχθείσης τῆς δίκης εἰς τὸ ἐν Σύρῳ κακουργιοδικεῖον οἱ ἔνοχοι
 ἐξέδωκαν τὴν ἐφεξῆς ἐτυμηγορίαν· « ὅχι οἱ κατηγορούμενοι Γε-
 ῶργιος Ἰω. Κακάβης πλοίαρχος, Ἄντ. Κουλούρης, Ἰω. Φρόντας
 καὶ Ἰω. Μῶρος δὲν εἶναι ἔνοχοι, ὅτι ἐκ συζάσεως ἐπὶ σκοπῷ ἀθε-
 μίτου κέρδους συναπεράσισαν νὰ ἐκτελέσωσι τὰς ἀκολουθούσας ἀξιο-
 ποίητους πράξεις, ἤτοι α) τὴν ἀφαίρεσιν μέρους ἐκ τοῦ εἰς τὸ πλοῖ-
 ον τοῦ Γεωρ. Ἰω. Κακάβη, ὀνομαζόμενον Ἀχιλλεὺς φορτωθέντος σι-
 σαμίου παρα τῶν ἐμπόρων Νικ. Σούρπη καὶ ἀδελφῶν· β) τὴν προ-
 σάραξιν (τὸ κάθισμα) τοῦ ἰδίου τούτου πλοίου· ὅχι, οἱ ἄνω μνη-
 σθέντες κατηγορούμενοι Γεώργιος Ἰωάννου Κακάβης, Ἀντώνιος
 Κουλούρης, Ἰωάννης Φρόντας καὶ Ἰωάν. Μῶρος δὲν εἶναι ἔνοχοι,
 ὅτι ἐπὶ σκοπῷ ἀθεμίτου κέρδους ἐξετέλεσαν αὐτοπροσώπως καὶ ἀμέ-
 σως κατὰ τὰς ἀρχὰς Ἰανουαρίου 1842 εἰς Κόκκινα, ἔρημον λιμέ-
 να τῆς νήσου Χίου, τὴν ἀφαίρεσιν 1050 περίπου κοιλῶν ἐκ τοῦ
 εἰς τὸ πλοῖον τοῦ Γεωργίου Ἰωάννου Κακάβη, ὀνομαζόμενον Ἀχιλ-

λεύς, φορτοθέντος σισαμίου παρά τῶν ἐμπόρων Νικ. Σούρπη καὶ ἀδελφῶν ὄχι, ἢ ἀξία τοῦ ἀφαιρεθέντος σισαμίου ὑπερβαίνει τὰς 400 δραχ. ναί, ὁ κατηγορούμενος Γεώρ. Ἰω. Κακάβης πλοίαρχος εἶναι ἔνοχος, ὅτι ἐπὶ σκοπῷ ἀθεμίτου κέρδους, ἦται διὰ τὴν δικαιο-λογίαν τὴν προγενομένην ἀφαίρεσιν τοῦ σισαμίου ἐνήργησεν ἀμέ-σως καὶ ἐκ προθέσεως κατὰ τὸν Ἰανουάρ. ἢ Φεβρουάρ. τοῦ 1842 ἔτους τὴν προσάραξιν (κάθισμα) τοῦ ὑπ' αὐτοῦ διευθυνομένου πλοί-ου, ἐξῆς προσαράξεως ἐπωλήθη καὶ ἐφθάρη τὸ ὑπολοιπόμενον σισά-μιον· ναί, ἢ ζημία ἢ προξενηθεῖσα εἰς τοὺς μνησθέντας ἐμπόρους Νικ. Σούρπη καὶ ἀδελφούς, ὡς ἐκ τῆς προσαράξεως, ἔνεκα τῆς ὁποίας προσαράξεως ἐπωλήθη καὶ ἐφθάρη τὸ ὑπολοιπόμενον σισάμιον, ὑπερέβαινε τὰς 1000 δραχμ. ὄχι, οἱ κατηγορούμενοι Ἄντ. Κου-λούρας, Ἰω. Φρόντας καὶ Ἰω. Μῶρος δὲν εἶναι ἔνοχοι ὅτι ἐν γνώ-σει καὶ ἐκ προθέσεως διὰ τῆς συμπράξεώς των εἰς τὴν ἀφαίρεσιν τῶν 1050 περίπου κοιλῶν σισαμίου ἐχορήγησεν πρὸ τῆς προσαρά-ξεως εἰς τὸν ἐκπεραιωτὴν αὐτῆς τοιαύτην βοήθειαν ἀνευ τῆς ὁποίας οὗτος δὲν ἠδύνατο νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν πράξιν κατὰ τὰς προ-κειμένας περιπτώσεις. » Τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην τῶν ἐνόρκων λα-βὼν ὑπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 11 Ἰανουαρ. 1841 ὑπ' ἀριθ. 44 ἀποφάσεώς του τὸν κηρυ-χθέντα ἔνοχον Γεώρ. Ἰω. Κακάβην εἰς ἕξ ἔτων καὶ ἕξ μηνῶν εἰρ-κτὴν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναί-ρεσιν· 1) διὰ κακὴν ἐφαρμογὴν καὶ ἐσφαλμένην ἐρμηνείαν τῶν ἐφαρμοσθέντων νόμων· 2) δι' ἀντίφασιν τῆς ἐτυμηγορίας· α) καθό-τι ἐν μὲν τῷ πρώτῳ καὶ δευτέρῳ ζητήματι ἔνθα ὁ Γ. Κακάβης συμπεριλαμβάνεται μετὰ τῶν ἄλλων κατηγορηθέντων οἱ ἐνορκοὶ ἀποφαίνονται ὅτι οὔτε συναπεφάσισεν οὔτε συνετέλεσεν ἐπὶ σκοπῷ ἀθεμίτου κέρδους τὴν ὑπεξάιρεσιν τῶν 1050 κοιλῶν σισαμίου· β) ἐν δὲ τῷ τρίτῳ ζητήματι ἔνθα ἡ κυρίως καταφασκομένη πρότα-σις εἶναι ἡ δολία προσάραξις τοῦ πλοίου, συναποφαίνονται περιλη-πτικῶς καὶ περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ πρὸς ἀθέμιτον κέρδος σκοποῦ, καὶ ἡ κατάφασις αὕτη εἶναι ἐναντία εἰς τὴν πρώτην ἀπόφασιν, ὥστε τίθησιν ἐνταῦθα τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων ὅτι ἀνωτέρω ἀναίρει· 3) διότι ἀπορηναμένων τῶν ἐνόρκων ὅτι δὲν ὑπῆρξε σκοπὸς ἀθεμίτου κέρδους ἢ ἐτυμηγορία περιέχει ἐν φοιχείῳ κατασφραπτικῶν τῆς δολειότητος τοῦ Κακάβη ὡς πρὸς τὸ κάθισμα τοῦ πλοίου, τὸ

ὁποῖον ἦτο ἰδιοκτησία αὐτοῦ, ἐπομένως ἀδίκημα δὲν ὑπάρχει· ἐκ δὲ τούτου θεμελιούται νέα ἀντίφρασις τῆς ἐτυμηγορίας καὶ ὡς πρὸς τὴν δολίαν προσάραξιν τὴν ὁποίαν περιέχει καταφατικῶς ἡ ἐτυμηγορία.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλληκα τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἴταγγελέα·

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος ἀναιρέσεως λόγος εἶναι, καθὸ ἀόριστος, ἀπαράδεκτος·

Ἐπειδὴ τὸ τρίτον κεφάλαιον τῆς ἐτυμηγορίας δὲν ἀντιφράσκει μὲ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον, διότι ταῦτα ἀρνῶνται μὲ τὸν σκοπὸν ἀθεμίτου κέρδους, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἐκ συζάσεως συμφωνίας τῶν τεσσάρων κατηγορουμένων Γεωρ. Ἰω. Κακάβη, Ἄντ. Κουλούρη, Ἰω. Φρόντα, καὶ Ἰω. Μώρου, ἐπομένως δὲν ἀντιφράσκουν μὲ τὸ τρίτον κεφάλαιον τῆς ἐτυμηγορίας, τὸ ὁποῖον βεβαιοῖ, ὅτι μόνος ὁ Γεώρ. Ἰω. Κακάβης εἶναι ἔνοχος, ὅτι ἐπὶ σκοπῷ ἀθεμίτου κέρδους ἐνήργησεν ἀμέσως καὶ ἐκ προθέσεως τὴν προσάραξιν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ διευθυνομένου πλοίου·

Ἐπειδὴ καὶ ὁ τρίτος ἀναιρέσεως λόγος σφηρίζεται ἐπὶ τῆς ρηθείσης ἀντιφράσεως τῆς ἐτυμηγορίας ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν ἀθεμίτου κέρδους, ἐπομένως εἶναι διὰ τὸν ἀνωτέρω ἤδη λόγον ἀνυπόστατος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωργίου Ἰω. Κακάβη, κατοίκου Σύρου, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 11 Ἰανουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθμ. 44 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Σύρῳ συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς 28.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Ἀπριλ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 28.

(Αριθ. βιβλ. καταχ. 447.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀναγν. Καλογερίανη.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰω, Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλλη, Δ. Μανούση, Διομήδου ἢ Κυρια-

κοῦ, Σ. Πήλληκα, Π. Καλλιγᾶ παρέδρου, κωλυμένου τοῦ ἀντι-
 πραέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ.
 Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Δ. Ρέσα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 1 Ἀπριλ. ε. ε. διὰ τὴν
 δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἵτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Ἀναγν. Καλογριάνη πα-
 ρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Γ. Ἀθανασίου.

Ὁ Ἀναγν. Καλογριάνης ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ ἐν Σύρῳ δι-
 καστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν ὅτι εἰς πολιτικὴν ὑπόθεσιν κατὰ τὴν
 ὁποίαν ἐδικάζετο ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὴν βόρειον πλευρὰν εἰρηνοδι-
 κείου Ἀθηνῶν μετὰ τῆς Μαρίας Χ. Καλογριάνη καὶ τοῦ Ἰω. Δη-
 μάσκου, ἐψευδόρηκεν ἐν γνώσει ὀρκισθεὶς ψευδῶς ἐνώπιον τοῦ εἰ-
 ρηνοδικείου κατὰ τὴν 3 Μαΐου 1842 ὡς διάδικος τὴν ἐξῆς ὄρκον,
 « ὀρκίζομαι ὅτι δὲν κατέχω δύο λέβητας χαλκίνους ὀκάδες 35
 ἀνήκοντος εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ ἀποθανόντος Χατζῆ Κόλια Κα-
 λογριάνη, οὔτε ἀφήρεσα τριούτους ζῶντος ἢ μετὰ τὴν ἀποβίωσιν
 του. » Κηρυχθεὶς δὲ ἐνοχος τῆς πράξεως ταύτης ὑπὸ τῶν ἐνόρκων
 κατεδικάσθη διὰ τῆς ἀπὸ 18 Ἰανουαρ. 1843 ὑπ' ἀριθ 52 ἀπο-
 φάσεως, καὶ δυνάμει τῶν ἄρθ. 266, 11 τοῦ ποιν. νόμου καὶ τῶν
 ἄρθρ. 82 καὶ 83 τῆς ποιν. δικονομίας εἰς πενταετῆ εἰρκτὴν. Τῆς
 ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς
 ἐξῆς λόγους: 1) διότι τὸ δικαστήριον ἐσφαλμένως ἤρμηνευσε καὶ
 ψευδῶς ἐφήρμοσε τὸν ἐφαρμοσθέντα νόμον· 2) διότι μὴ ὑπαρχού-
 σης ἐγκλήσεως ἐκ μέρους τοῦ ἀρμοδίου προσώπου δὲν ὑπῆρξε νόμι-
 μος ἢ καταδίωξις· 3) διότι ὁ ὄρκος τὸν ὁποῖον ὠρκίσθη ὁ ἀναίρε-
 σείων δὲν ἦτον ἐπακτὸς ἀλλ' ἀναπληρωτικὸς, καὶ οὗτος δὲν δύναται
 ποτε νὰ ὑπάρξῃ ἀντικείμενον ποινικῆς καταδίωξεως, κατὰ δὲ τὸ
 ἄρθ. 266 τοῦ ποιν. νόμου ὁ διάδικος τιμωρεῖται μόνον ὅταν ψευ-
 δορκῆ οἰκοθεν ὀρμόμενος καὶ ἀποδεχόμενος τὸν ἐπαγόμενον ὄρκον·
 4) διότι αἱ ἀποδείξεις ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατεδικάσθη ὁ ἀναίρεσείων
 ἦσαν μαρτυρικαί· τὸ δὲ ἀντικείμενον τοῦ ὄρκου ὑπερέβαινε τὴν
 ἀξίαν τῶν 50 δραχμ., τὸ τοιοῦτον εἶδος τῶν ἀποδείξεων κατὰ τὸ
 ἄρθ. 94 τῆς πολιτ. δικονομίας δὲν εἶναι συγχωρημένον, ὅταν ἡ βά-
 σις τοῦ ἀδικήματος ἦναι ἰδιωτικὴ τις ὑποχρέωσις· 5) διότι ἐσφαλ-
 μένως ἐρμηνεύθη τὸ ἄρθρ. 266 τοῦ ποιν. νόμου, καθότι τὸ ἄρθρον
 τοῦτο τιμωρεῖ τὸν ἐπιποροῦντα διάδικον, ὁ δὲ ἀναίρεσείων δὲν ἦτο
 διάδικος μὴ ὀφείλων μηδὲν εἰς τὴν ἐνήξασαν αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ

εἰρηνοδικεῖου γυναῖκα, ἥτις μήτε κληρονόμος μήτε κληροδόχος ἦτο τοῦ ἀποθανόντος θεοῦ αὐτοῦ, προσέτι δὲ παρεδικάσθη καὶ τὸ ἄρθ. 30 τοῦ ποιν. νόμου, καθὼ εἰς πᾶν κακούργημα ἀπαιτεῖται δόλος, ἄνευ δὲ τῆς προϋπάρξεως νομίμου ὑποχρεώσεως πρὸς τινὰ δόλος πρὸς αὐτὸν δὲν δύναται νὰ ὑποτελῆ νόμιμος.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρμοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν εἰσαγγελεῖα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος ἀναιρέσεως λόγος ὁ ἀφορῶν τὴν κακὴν ἐρμηνείαν καὶ ψευδῆ ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου μὴ ἀναπτυχθεὶς ἰδίως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ δὲν δύναται νὰ ἐννοηθῆ εἰμὴ ὡς σφριζόμενος εἰς τοὺς ἐπομένους ἀναιρέσεως λόγους, τοὺς τείναντας εἰς τὴν ἀπόδειξιν τῆς ψευδοῦς ἐφαρμογῆς.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ψευδορκίας πρᾶξις καταδικάζεται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, ἐκ περισσοῦ δὲ ἡ πρᾶξις δι' ἣν καταδικάσθη ὁ ἀναιρεσείων καταμηνύθη ὑπὸ τῆς ἀντιδίκου αὐτοῦ Μαρίας Χ. Καλογριάνη.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 266 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου εἰς μόνον τὸν ἐκτιμητικὸν ὄρκον δὲν εἶναι δεκτὴ ἡ περὶ ψευδορκίας ἀνάκρισις. Κατὰ δὲ τὰ ἄρθ. 357 καὶ 382 τῆς πολιτ. δικονομίας συνδυαζόμενα μὲ τὸ εἰρημένον ἄρθρον, ὁ ἐν γνώσει ὀρκιζόμενος ψευδῶς εἰς πολιτικὴν δίκην, εἴτε ὁ ὁμοίος ὄρκος ἐπέβλήθη πρὸς τὸ δικαστήριον, εἴτε ἐπήχθη ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ καταδικάζεται πεινικῶς.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ αὐτὸ 266 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου ἐπὶ ψευδορκίᾳ τιμωρεῖται πρὸς τὰς ἄλλας καὶ ὁ ὡς διάδικος ψευδορκήσας ἐν γνώσει ἐπὶ δικαστηρίῳ εἰς ἰδίαν αὐτοῦ πολιτικὴν διαφορὰν ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναιρεσείων, ὅστις εἶχε παρασταθῆ ὡς ἐναγόμενος ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικεῖου τῆς βορείου πλευρῆς Ἀθηνῶν, ἐκηρύχθη ὑπὸ τῶν ἐνόρκων ἑνοχος, ὅτι εἰς πολιτ. ὑπόθεσιν καθ' ἣν ἐδικάζετο, ἐνώπιον τοῦ εἰρημένου εἰρηνοδικεῖου μετὰ τῆς Μαρίας Χ. Καλογριάνη, ἐψευδόρκησεν ἐν γνώσει, ὀρκισθεὶς ψευδῶς ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικεῖου κατὰ τὴν 3 Μαΐου 1842 ὡς διάδικος ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἐπίβαλον εἰς τὸν κηρυχθέντα ἑνοχον τὴν ἐν τῷ εἰρημένῳ 266 ἄρθ. ὀριζομένην ποινὴν, ἐφάρμοσεν αὐτὸ ὀρθῶς.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι τὸ ἀντικείμενον τοῦ ὄρκου ὑπερέβαινε τὰς 50 δραχ. καὶ ἔνεκα τούτου δὲν ἐπετρέπετο ἢ διὰ μαρτύρων ἀποδείξεις, εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πά-

γου προταθείς προσέτι δὲ ἀνυπόστατος, καθὼ μὴ ἀποδειχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀναίρεσειόντος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ Ἀναγνώστου Καλογριάνου κατοίκου Μενιδίου, ἧτις ἔγεινε κατὰ τὴν ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 52 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Σύρῳ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ τῆς παρούσης δίκης τέλος τῆς σημερινῆς δραχ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Ἀπριλίου τοῦ 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 29.

(Ἀριθ. βιβλ. καταγ. 514.)

Περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Ἐμμανουὴλ ἢ Ἀναγνώστου Λιανοῦ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρον προέδρου Α. Πολυζαΐδου Ἀντιπροέδρου, Γ. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ Γραμματέως Γω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 19 Ἀπριλίου 1843, διὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἐξῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως τοῦ Ἐμμανουὴλ ἢ Ἀναγνώστου Λιανοῦ παρασταθῆτος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ δικηγόρου Α. Μελά.

Ὁ Ἐμμανουὴλ ἢ Ἀναγνώστης Λιανός, παρεπέμφθη διὰ τοῦ ἀπὸ 3 Νοεμβρίου 1842 ὑπ' ἀριθ. 175 Βουλευματος τῶν ἐν Σύρῳ πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον, διὰ τὴν ἀδικασθῆναι ὡς ὑπάιτιος, ὅτι τὴν νύκτα τῆς 7 Ἰουλίου 1842 ἐντὸς τῆς εἰς Ἀγκαριαῖς οἰκίας τῆς Μαρούσης Σίμου Κριτικοῦ, σκοπὸν ἔχων τὴν ἀναγκάσει εἰς ἀσέλγειαν αὐτὴν, μεταχειριζόμενος σωματικὴν βίαν καὶ ἀπειλὰς, ἠνωμένας μὲ ἐπικείμενον κίνδυνον σώματος καὶ τῆς ζωῆς αὐτῆς, ἐπεχείρησεν ἐξωτερικὴν πράξιν περιέχουσαν ἀρχὴν ἐκτελέσεως, ἧτις ἀπὸ ἐξωτερικὰ ἐμπόδια ἔμεινεν ἀνεκτέλεστος. Εἰσαχθείσης τῆς δίκης εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Σύρῳ κακουργιοδικῶν οἱ ἑνορκοὶ ἐτυμηγόρησαν ὡς ἐφεξῆς. «Ναὶ ὁ κατηγορούμενος Ἐμμ. Λιανός ὀνομαζόμενος καὶ Ἀναγνώστης Λιανός, εἶναι ἑνοχος ὅτι τὴν νύκτα τῆς 7 πρὸς τὴν 8 Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1842 ἐντὸς τῆς ἐν Ἀγκαριαῖς τῆς νήσου Νάξου οἰκίας τῆς Μαρούσης Σίμου Κριτικοῦ, ἔλαβε σκοπὸν τὴν ἀναγκάσει εἰς ἀσέλγειαν τὴν μνησθεῖσαν Μαρούσαν, μεταχειριζόμενος σωματικὴν βίαν καὶ ἀπειλὰς ἠνωμένας, καὶ ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτῆς, τὴν ἀγκαλίχεν τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα καὶ ἐζήτησε τὴν ῥύψιν χαμαὶ, οὐχὶ δὲ μὲ ἐπικείμενον κίνδυνον τοῦ σώματος καὶ τῆς ζωῆς, καὶ οὕτω ἐπεχείρησεν ἐξωτερικὰς πράξεις περιεχούσαι ἀρχὴν ἐκτελέσεως, ἀλλ' ἀπὸ ἐξωτερικὰ ἐμπόδια ἔμεινεν ἀνεκτέλεστος ἢ

μελετηθεῖσα πράξις ». Τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην τῶν ἐνόρκων λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 7 Ἰανουαρίου 1843 ἀποφάσεώς του, δυνάμει τῶν ἀρθρῶν 273 §. 2, 47 καὶ 49 §. 4 τοῦ ποιν. Νόμου, τὸν Ἰ.μ.μ. Λιανὸν εἰς δύο καὶ ἡμίσεως ἐτῶν φυλάκισιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1) Διότι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων εἶναι ἀσαφῆς καὶ ἀόριστος· α) διότι δὲν βεβαιοῖ ὅτι αἱ ἐπιχειρηθεῖσαι παρὰ τοῦ ἀναιρεσεῖοντος πράξεις ἐνεργήθησαν, κατὰ συνέπειαν τοῦ σκοπευθέντος βιασμοῦ ἢ ἀνεξαρτήτως τούτου καὶ β) διότι δὲν βεβαιοῖ ἂν καὶ ἐπιχειρηθεῖσαι πράξεις ἀπετέλουν ἀρχὴν ἐκτελέσεως τοῦ βιασμοῦ, ἢ ἄλλης τινὸς ἀγνώστου πράξεως, ὥστε τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἐφαρμόσαν ἐπὶ τῇ, ἐτυμηγορίας ταύτης τοὺς περὶ ἀποπείρας τοῦ βιασμοῦ ποινικοὺς ὄρους ἀνεπλήρωσεν αὐτὴν, ἐπεμβὰν εἰς τὸ πραγματικὸν τῆς ὑποθέσεως καὶ οὕτω ὑπερέβη τὰ καθήκοντά του. 2) Διότι αἱ βεβαιούμεναι διὰ τῆς ἐτυμηγορίας πράξεις ἀφορῶσαι μόνον τὴν βίαν οὐχὶ τὴν ἀσελγίαν δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν εἰμὴ ὡς προπαρασκευαστικαὶ οὐχὶ δὲ καὶ ὡς περιέχουσαι ἀρχὴν ἐκτελέσεως τοῦ βιασμοῦ, ὥστε ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων τὰς περὶ ἀποπείρας γενικὰς διατάξεις, κατὰ τὰς ὁποίας οὐδέποτε αἱ προπαρασκευαστικαὶ πράξεις δύνανται ν' ἀποτελέσουν ἀπόπειραν

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσεῖοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἀναφέρει ῥητῶς τὸν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσεῖοντος σκοπευθέντα βιασμόν ἤτοι τὴν εἰς ἀσελγίαν ἀνάγκασιν τῆς Μαρούσης Σίμου, καὶ ἀπαριθμεῖ συνάμα τὰς πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τούτου γενομένας πράξεις, ἐξ ὧν γίνεται φανερὰ ἡ ἀρχὴ ἀποπείρας πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀσελγείας αὐτῆς καὶ οὐχὶ ἄλλης τινος ἀγνώστου πράξεως, ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἐφαρμόσαν τοὺς περὶ ἀποπείρας τοῦ βιασμοῦ ποινικοὺς ὄρους δὲν ἀνεπλήρωσε παρὰ τὰ καθήκοντά του, ὡς διατείνεται ὁ ἀναιρεσεῖων, τὸ πραγματικὸν τῆς ὑποθέσεως μέρος.

Ἐπειδὴ αἱ βεβαιούμεναι ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ πράξεις ἀφορῶσι τὴν γενομένην ἀσελγείαν ἀπόπειραν διὰ βίας, ἣτις κατὰ τὴν προκειμένην περίπτωσιν ἀποτελεῖ μέρος τῆς πράξεως τοῦ βιασμοῦ ἐπομένως αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος πράξεις ἐμφαίνουσιν ἀρχὴν ἐκτελέσεως τοῦ βιασμοῦ, αὐτοῦ οὐδὲ εἶναι ὡς ὁ ἀναιρεσεῖων ἀξιοῖ ἀπλῶς προπαρασκευαστικαί· ὅθεν ὀρθῶς τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἐφήρμοσε τὰς περὶ ἀποπείρας ποινὰς διατάξεις.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἰτησιν τοῦ Ἰ.μ.μ. ἢ Ἀναγνώστου Λιανοῦ, κατοικοῦ Ναξοῦ, γενομένην κατὰ τὴν ἀπὸ 7 Ἰανουαρίου ε.ε. ὑπ' ἀριθ. 39 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Σύρῳ δικαστηρίου τῶν συνέδρων καὶ

καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 26 Ἀπριλίου 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ Ἀριθ. 30.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 514.)

Περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Παναγιώτου, Σπυριδῶνος Παλαιοπάνου καὶ Φωτίου Διαμαντοπούλου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 15 Ἀπριλίου 1843 διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναίρεσεως, τοῦ Ἰωάν. Παναγιώτου, Σπυριδῶνος Παλαιοπάνου καὶ Φωτίου Διαμαντοπούλου.

Διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Μετολογγίῳ πλημμελειοδικῶν παρεπέμφθησαν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθῆν. ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον ὁ Σπ. Λύτρας, Σπ. Παλαιοπάνος Ἰ. Παναγιώτου καὶ Φώτ. Διαμαντόπουλος διὰ τὴν δικάσθωσιν ὡς ὑπαίτιοι τοῦ ὅτι παρανόμως ἐστέρησαν τὸν Χρ. Λαχανὰν τῆς χρήσεως τῆς προσωπικῆς του ἐλευθερίας καὶ ἤκισαν αὐτὸν. Εἰσαχθείσης τῆς δίκης εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Σύρῳ Κακουργιοδικῶν οἱ ἔνοχοι ἐξέδωκαν τὴν ἐξῆς ἐτυμηγορίαν. α Ναὶ οἱ κατηγορούμενοι Ἰω. Παναγιώτου, Σπῦρος Παλαιοπάνου καὶ Φώτιος Διαμαντόπουλος εἶναι ἔνοχοι ὅτι κατὰ τὴν 20 καὶ 21 Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1842 εἰς Χαλινοπούλους, ἐστέρησαν τὸν Χρῆστον Λαχανὰν ἀκόντα τῆς χρήσεως τῆς προσωπικῆς του ἐλευθερίας δι' ἐγκαθειρέξεως καὶ συνάμα ἐπέφερον κατ' αὐτοῦ διαφοροὺς αἰκίας, ἧτοι τὸν ἔδεσαν τὰς χεῖρας μὲ σχοινίον, τὸν ἐκτύπησαν κατὰ τὸ σῶμα μὲ λίθους καὶ ξύλα καὶ τὸν ἐπλάκωσαν τὸ στήθος μὲ λίθους. Ναὶ οἱ αὐτοὶ κατοιγορούμενοι Ἰω. Παναγιώτου, Σπῦρος Παλαιοπάνου καὶ Φώτιος Διαμαντόπουλος, εἶναι ἔνοχοι ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ τόπον ἐξετέλεσαν ἐσκεμμένως κατὰ τοῦ εἰρημένου Χρήστου Λαχανὰ διαφοροὺς αἰκίας ἐξ ὧν οὗτος ὑπέπεσεν εἰς ἀνικανότητα ἐργασίας διαρκέσασαν ὑπὲρ τὰς τριάκοντα ἡμέρας. — ὅχι, αἱ ἄνω μνησθεῖσαι ἀξιόποιοι πράξεις δὲν ἐνηργήθησαν ἐκ συστάσεως. Ναὶ ὁ κατηγορούμενος Σπῦρος Λύτρας εἶναι ἔνοχος, ὅτι ἐκ προθέσεως κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ τόπον παρεκίνησεν καὶ παρήγγειλεν τοὺς Ἰω. Παναγιώτου, Σπῦρου Παλαιοπάνου καὶ Φωτίου Διαμαντόπουλου νὰ ἐνεργήσωσι τὰ ἀνωτέρω ἀθεμίτους πράξεις, τὰς ὁποίας οὗτοι ἐξετέλεσαν κατὰ τοῦ Χρήστου Λαχανὰ. Ναὶ οἱ ἄνω μνησθέντες κατηγορούμενοι Ἰω. Παναγιώτου, Σπῦρος Παλαιοπάνου

καὶ Φώτιος Διαμαντόπουλος ἐξετέλεσαν τὰς ἄνω μνησθέντας πράξεις κατὰ προσταγὴν τοῦ Σπύρου Λύτρα, ὄντος δημοσίου ὑπαλλήλου. Καὶ οἱ μνησθέντες τρεῖς στρατιῶται ἦσαν ὑποκείμενοι εἰς τὸν Σπύρου Λύτρα ὄχι ἢ αὐτῆ προσταγῇ δὲν ἐδόθη εἰς αὐτοὺς διὰ τῶν νομίμων διατυπώσεων καὶ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Σπύρου Λύτρα εἰσπράκτορος τῶν ποινητορικῶν δικαιωμάτων. Ἀκολουθῶς τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην καὶ τὰ ἄρθρα 322 § 1, 307 §. 3, 56 §. 1 καὶ 3 καὶ 109 τοῦ ποιν. νόμου, κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 28 Ἰανουαρίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 66 ἀποφάσεώς του τὸν μὲν Σπύρον Λύτραν εἰς ἐννέα ἐτῶν εἰρκτὴν, τοὺς δὲ Ἰω. Παναγιώτου, Σπ. Παλαιοπά- νου καὶ Φώτιον Διαμαντόπουλον εἰς ὀκτὼ ἐτῶν καὶ μηνῶν εἰρκτὴν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ Ἰ. Παναγιώτου Σπ. Παλαιοπάνος καὶ Φώτιος Διαμαν- τόπουλος ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1) Διότι ἐσφαλ- μένως ἐρμηνεύθησαν καὶ κακῶς ἐφηρμύσθησαν οἱ ἐφαρμοσθέντες νόμοι. 2) Διότι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων μὴ θέσαν τὸ παρά τοῦ συνηγόρου τῶν καταδικασθέντων προταθὲν ζήτημα, ἐὰν οἱ κατηγορούμενοι ἐνήργησαν μετὰ δολίας ἢ ἀνευ δολίας προαιρέσεως περιώρισε τὴν ὑπερασπίσιν καὶ ἔπραξεν ὑπέρβασιν καθηκόντων. 3) Διότι τὸ αὐτὸ δικαστήριον παρέπεμ- φεν ἀναρμοδίως τοὺς ἐνόρκους διὰ τὰ μεταβάλλον τὴν πρώτην αὐτῶν ἐτυμηγορίαν, διὰ τῆς ὁποίας ἀπεφάναντο ὅτι οἱ κατηγορούμενοι ἐνήργη- σαν ἀνευ προμελέτης, ἐνῶ διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφαίνονται ὡσαύτως ὅτι ἐξε- τέλεσαν τὴν πράξιν κατ' ἐντολὴν καὶ οὕτως ἐπέβαλλε ποινὴν εἰς ἀνθρώ- πους μὴ τιμωριτέους. 4) Διότι δι' ἄλλο ἀδίκημα ἐκατηγορήθησαν καὶ δι' ἄλλο κατεδικάσθησαν.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Α. Πολιζωΐδου τὸν δικη- γόρον Γεώργιον Ἀθανασίου, πληρεξούσιοι τῶν ἀνααιρεσιόντων ἐξ ἐπαγγέλ- ματος διορισθέντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ τῶν ἀνααιρεσιόντων προτεινομένη ἐσφαλμένη ἐρμηνεία καὶ ψευδὴ ἐφαρμογὴ τῶν νόμων καθὼ ἀόριστος εἶναι ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ εἰς τὸ παρά τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων τεθὲν ζήτημα ἂν οἱ κατηγορούμενοι στρατιῶται τοῦ ἀνααιρεσιόντος εἶναι ἔνοχοι ὅτι ἔπραξαν παράνομον κατακράτησιν οἱ ἐνόρκοι ἀπήντησαν καταφατικῶς, ἢ δὲ ἀπαν- τησὶς τῶν αὐτῆ περιλαμβάνει ἀναγκαιῶς καὶ τὸν δόλιον σκοπὸν τῶν κατηγορουμένων, ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι οἱ συνέδροι μὴ θέσαντες χωριστὰ περὶ δολίας προαιρέσεως ζήτημα περιώρισαν τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπί- σεως εἶναι παντάπασιν ἀνίσχυρος.

Ἐπειδὴ οἱ ἐνόρκοι διὰ τῆς πρώτης ἐτυμηγορίας τῶν εἰς μὲν τὸ δεύ- τερον τῶν τεθέντων ζητημάτων ἀπήντησαν ὅτι εἶναι μὲν οἱ κατηγορού- μενοι στρατιῶται ἔνοχοι τοῦ ὅτι ἐπήνεγκαν αἰκίας κατὰ τοῦ Χρήστου Μαχαῆ, ἀλλ' ὄχι καὶ ἐσκεμμένως καὶ ἐκπρομελέτης εἰς δὲ τὰ

ἐφεξῆς ζητήματα ἀπεφάνθησαν ὅτι οἱ αὐτοὶ στρατιῶται ἐνήργησαν κατὰ προσταγὴν τοῦ δημοσίου εἰσπράκτορος Σπ. Δύτρα, οὕτω δὲ περιέπεσαν εἰς προφανῆ ἀντίφασιν, καθόσον ἡ βεβαίωσις τοῦ ὅτι ἡ κατηγορηθεῖσα παράνομος πράξις ἐξετελέσθη κατὰ προηγουμένην προσταγὴν εἶναι ἀσυμβίβαστος διόλου μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ πράξις ἐκείνη ἐγένετο ἀσκέπτως καὶ ἀπρομελετήτως τούτέστιν εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς ἢ ἐξ ἀμελείας ὅθεν πάντῃ ὀρθῶς καὶ ἐντὸς τῆς ἀρμοδιότητός του τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀπ' ἐναντίας τῆς ἀξιώσεως τῶν ἀναιρεσειόντων, παρέπεμψε τοὺς ἐνόρκους διὰ νὰ διορθώσωσι τὴν ἀντιφατικὴν ἐτυμηγορίαν των οὐδ' ἐπέβαλεν ὡς αὐτοὶ διῆσχυρίζονται ποιῆ εἰς ἀνθρώπους μὴ τιμωρητέους, ἀφοῦ κατὰ νόμον κατηγορήθη καὶ ἀπαγγέλθη ἡ δευτέρα ἐτυμηγορία.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι οἱ ἀναιρεσειόντες δι' ἄλλο ἀδίκημα κατηγορήθησαν καὶ δι' ἄλλο κατεδικάσθησαν ἐξελέγχεται ὅλως ἀνυπόστατος ἐκ τε τοῦ βουλευμάτος καὶ τοῦ ἐγκλητηρίου ἐγγράφου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἴτησιν τοῦ Ἰω. Παναγιώτου, κατοικοῦντος εἰς Βόνιτζαν, Σπ. Παλιχοπάνου, κατοικοῦντος εἰς Θεριακσίας τοῦ Βάλτου καὶ Φωτίου Διαμαντοπούλου, κατοικοῦντος εἰς Κρικουκί, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 28 Ἰανουαρίου καὶ ὑπ' ἀριθ. 66 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Σύρῳ δικαστηρίου τῆς συνέδρων καὶ καταδίξει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημερινῆς δραχ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 26 Ἀπριλίου 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 31.

(Ἀριθ. βιβλ. κατ. 514).

Περὶ ἀναίρεσιν αἰτήσεως τοῦ Ἀγγελῆ Σφροντούρη.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωῆδου ἀντιπροέδρου, Γ. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πίλλικα καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Α. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 15 Ἀπριλίου 1843 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσιν τοῦ Ἀγγελῆ Σφροντούρη, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Ἐμμ. Κοκκίνου.

Ὁ οἰκονομικὸς ἐπίτροπος Φωκίδος καταμίνυσε κατὰ τὴν 27 Ἀπριλίου 1842 πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Λαμῖα πλημμελσιοδικαῖς εἰσαγγελέα διάφορα πρόσωπα ὡς ἀποκρύφοντα τὸν ἀληθῆ ἀριθμὸν τῶν κατὰ τὴν Παρνασσίδα ποιμνίων των κατὰ τὴν καταμέτρησιν. Γενομένης ἀνακρίσεως καὶ ὑποβληθείσης εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Λαμῖα πλημμελσιοδικῶν τοῦτο διὰ τοῦ ἀπὸ 2 Ἰουλίου 1842 ὑπ' ἀριθ. 199 βουλευμάτος του παρέπεμ-

Ψεν ἐνώπιον τῶν ἐν Λαμία πλημμελειοδικῶν μετὰ τινων ἄλλων καὶ τὸν
 Ἀγγ. Σφουντούρη, ἵνα δικασθῆ ὅτι ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἐπὶ τῶν
 ζώων φορολογίαν καὶ ζημιώσῃ δ' ἀπάτης τὸ δημόσιον ἀπέσπασε καὶ δὲν
 ἐφανερώσεν εἰς τοὺς ἀπαριθμητὰς ὑπαλλήλους, ἐρωτηθεὶς παρ' αὐτῶν, 586
 αἰγυδοπρόβατα καὶ ὅλας τὰς θέσεις ὅπου τὰ εἰρημένα ζῶα εὕρισκοντο.
 Εἰσαχθείσης τῆς δίκης εἰς τὸ ἀκροατήριον τὸ εἰρημένο, δικαστήριον ἐκή-
 ρυξε τὸν Ἀγγελῆ Σφοντούρον ἔνοχον ὅτι ἀπέκρυψε αἶγας 300· τὸ 1840
 ἐπὶ σκοπῷ τοῦ ν' ἀποφύγῃ τὴν πληρωμὴν τῶν φόρων πρὸς τὸ δημόσιον
 καὶ οὕτω νὰ ζημιώσῃ αὐτό· ἐκήρυξε δὲ προσέτι ἐπίχους καὶ τοὺς λοιποὺς
 παραπεμφθέντας εἰς δίκην, καὶ καταδίκασεν τὸν ῥηθέντα Ἀγγελῆ Σφον-
 τούρον διὰ τῆς ἀπὸ 26 Φεβρουαρίου 1843 ὑπ' ἀριθ 22 ἀποφάσεώς του
 εἰς 421 δραχμῶν χρηματικὴν ποινὴν καὶ ἀλληλεγγύως αὐτὸν μετὰ τῶν
 λοιπῶν συγκατηγορουμένων εἰς τὰ ἐξόδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως
 ταύτης ὁ Ἀγγελῆς Σφοντούρης ἐζήτησεν τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς
 λόγους. 1) Διότι δὲν ἐκοινοποιήθη εἰς αὐτὸν τὸ βούλευμα τὸ παραπέμ-
 ψαν αὐτὸν εἰς δίκην. 2) Διότι συνεδικάσθη μὲ ἄλλους μὲ τοὺς ὁποίους
 δὲν ἦτον ὁμόδικος μῆτε ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς πράξεως μῆτε ὡς πρὸς
 τὴν πράξιν αὐτὴν, καθότι οἱ μὲν ἄλλοι κατηγοροῦντο ὅτι ἀπέκρυψαν
 τὸ 1842 ἔτος, αὐτὸς δὲ τὸ 1840, καὶ ὁ νόμος δὲν συγχωρεῖ εἰμὴ μόνον
 συναφῆ πλημμελήματα, πραττόμενα ἀπὸ ἑνα καὶ τὸν αὐτὸν, διότι ἄλλως
 ἤθελεν ὑποκύβει ὁ εἰς κατηγορούμενος διὰ τοῦ ἄλλου τὰ ἐξόδα. 3) Διότι
 τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Λαμία πλημμελειοδικῶν ἦτον ἀναρμόδιον, καθότι
 ἡ καταμέτρησις τοῦ 1841 διὰ τὸ 1840 ἐγένετο εἰς Βοιωτίαν ἀπὸ τὸν
 οἰκονομικὸν ἐπίτροπον αὐτῆς. 4) Διότι ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀνατιτολόγητος
 καθότι δὲν ἐκθέτει τοὺς λόγους τῆς πεποιθήσεώς της ἀλλ' ἐξιστορεῖ
 μόνον τὰ διατρέξαντα. 5) Διότι ὑπάρχει ἀντίφασις μεταξὺ τοῦ διασκε-
 πτικοῦ καὶ διατακτικοῦ μέρους τῆς ἀποφάσεως, καθότι τὸ δικαστήριον
 εἰς τὰς σκέψεις του ἀποφαίνεται ὅτι ὁ ἀναίρεσίων ἀπέκρυψε τοῦλάχιστον
 300 αἶγας. 6) Διότι τὸ δικαστήριον δὲν αἰτιολογεῖ μῆτε ἐλαβε
 ὑπ' ὄψιν παντάπασιν τοὺς μάρτυρας τῆς ὑπερασπίσεως Νικόλαον Γεωργίου
 Ῥάφτην καὶ Παναγιώτην Θεοχάρην. 7) Διότι ἡ πράξις κατεμνηνύθη ὡς
 γενομένη εἰς Βοιωτίαν, ἐπιμένως ἐδικάσθη διὰ πράξιν μὴ κατηγορηθεῖ-
 σαν. 8) Διότι κατηγορήθη ὅτι ἀπέκρυψεν αἶγας κατὰ τὴν ἀπαριθμῆσιν
 τοῦ 1840 καὶ καταδικάσθη διὰ πράξιν τοῦ 1841 ἐνῶ ἡ ἀπαριθμῆσις
 τοῦ 1840 ἀπέβλεπε τὸν φόρον τοῦ 1839, ὅτε δὲν ὑπῆρχε νόμος τιμω-
 ρῶν τὴν κατὰ τὴν ἀπαριθμῆσιν ἀπόκρυψιν τῶν ζώων. 9) Διότι τὸ δικα-
 στήριον ἐνῶ ἐφαρμόζει τὸ ἀρθρ. 7 τοῦ ἐπὶ τῶν ζώων φόρου νόμου τοῦ
 1841 δὲν ἀναφέρει παντάπασιν ἂν παρέβη τοὺς ὅρους αὐτοῦ τοῦ ἀρθρου,
 χωρὶς τῶν ὁποίων δὲν ἐδύνατο ν' ἀπαρτισθῆ ἡ ἀξιοτιμώρητος πράξις. 10)
 Διότι δὲν ἀπεδείχθη οὔτε βεβαιουῖται ἐν τῇ ἀποφάσει ὅτι προῆλθεν οἰα-
 δήποτε ζημία εἰς τὸ δημόσιον, ἢ δὲν ἐπληρώθη ἄλλως ὁ φόρος τῶν 300

αίγων εἰς αὐτό, ἀνευ δὲ τῆς θεβαιώσεως τοῦ ἀξιοποίνου τούτου ἀποτε-
 λήσματος ἐκλείπει ὁ οὐσιώδης λόγος πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν κοιν. διατάξεων
 τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ἐπὶ τῶν ζῶων φόρου νόμου. 11) Διότι ἐκ τῶν πρακτι-
 κῶν δὲν θεβαιούται ὅτι οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας ὠρίσθησαν. 12)
 Διότι παρεβιάσθη τὸ δικαίωμα τῆς υπερασπίσεως, καθότι τὸ δικαστήριον
 ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰς ἐκθέσεις καὶ τὰς ἀνακρίσεις τοῦ οἰκονομ. ἐπιτρόπου
 Φωκίδος, χωρὶς νὰ προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν, ὅτι τὰ ἔγγραφα ταῦτα
 καὶ τοὶ ἄλλως ἄκυρα, ἀνεγνώσθησαν καὶ ἐπὶ ἀκροατηρίου διὰ νὰ λάβῃ
 γνῶσιν αὐτῶν ὁ κατηγορούμενος. 13) Διότι τὰ ρηθέντα ἔγγραφα ἄκυρα
 ὄντα ὡς ἀνακριτικὰ ἔγγραφα δὲν ἐδύναντο νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν παρὰ τοῦ
 δικαστηρίου. 14) Διότι τὸ δικαστήριον σιεπτόμενον ἀδικαίωτος ἐντὸς τῶν
 αἰτιολογιῶν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν ἀνάκρισιν λεχθέντων, καὶ σχηματί-
 ζων κυρίως ἐπὶ τούτων τὴν πεποίθησίν του, ἐπροτίμησε προφανῶς καὶ
 κατὰ παράβασιν τῶν διατάξεων τῆς ποιν. Νομοθεσίας τὴν μουσικὴν τῆς
 προανακρίσεως διαδικασίαν, ἀπὸ τὴν ἀκροαματικὴν τῆς συζητήσεως. 15)
 Διότι ἐξετάσθησαν ἐκ νέου οἱ μάρτυρες Δ. Βαϊδάνης καὶ Ἀρβανιτογιάννης
 μετὰ τὴν πρώτην ἀγόρευσιν τοῦ εἰσαγγελέως, χωρὶς νὰ προκύπτῃ κατ'
 αἴτησιν τίνος ἔγινεν ἡ ἐξέτασις, ἡ δυνάμει τῆς ἐξουσίας τοῦ προέδρου. 16)
 Διότι ἐκτὸς τῆς ἀποφάσεως δὲν προσδιορίζεται τὸ ποσὸν τῆς εἰς τὸ δη-
 μόσιον προσγενομένης φορολογικῆς ζημίας διὰ νὰ ἐφαρμοσθῇ κατὰ τοῦ
 κατηγορουμένου ὡς χρηματικὴ ποινὴ νομίμως τὸ τετραπλοῦν τῆς ζημίας,
 ταύτης, ἡ ἔλλειψις δὲ αὕτη ἀποδεικνύει ἔλλειπῆ καὶ ἀναιτιολόγητον τὴν
 ἀπόφασιν κατὰ τὸ ποσὸν τῆς καταδίκης. 17) Διότι κακῶς κατεδικάσθη-
 σαν ὅλοι οἱ κατηγορούμενοι καὶ μετ' αὐτῶν δὲ καὶ ὁ ἀναιρεσίων ἀλλη-
 λεγγῶς εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης καὶ τὰ τέλη τῆς σημάνσεως, κατὰ πα-
 ράβασιν τοῦ ἄρθρ. 30 τοῦ ποιν. Νόμου, τὸ ὁποῖον ἐπιτρέπει τὴν ἀλληλέγ-
 γων καταδίικην, καθ' ἣν μόνον περίστασιν μία καὶ ἡ αὐτὴ ἀξιοποίνος
 πράξις ἤθελεν εἶσθαι ἐπίκοινος εἰς πολλοὺς, εἴτε ὡς αὐτουργοὺς εἴτε ὡς
 συμμετόχους. 18) Διότι παρεβιάσθησαν τὰ ἄρθρ. 116 καὶ 120 τοῦ ποιν.
 Νόμου, καθότι ἡ προκειμένη πράξις παρεγράφη, ἐπειδὴ ἡ μὲν πράξις ἔλαβε
 χώραν κατὰ τὸ 1840 ἡ δὲ καταδίωξις ἐγένετο κατὰ τὸ 1842.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Α. Μανούση, τὸν πληρε-
 ξούσιον τοῦ ἀνααιρεσιόντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον:

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 407 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας ἡ μὴ ἐπίδοσις τοῦ
 βουλευματος δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως, ὁ δὲ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν,
 ἐὰν διῦσχυρίζεται ὅτι δὲν τοῦ ἐπεδόθη τὸ Βούλευμα καὶ ἐφρῶνει ἀναγκαῖον
 τοῦτο πρὸς υπεράσπισιν αὐτοῦ, ἐδύνατο νὰ προτείνῃ ἐνώπιον τοῦ δικα-
 στηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν τὴν ἔλλειψιν ταύτην καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν
 ἀναβολὴν τῆς δίκης, ἄλλως ἐμφανισθεὶς κατὰ τὴν δίκην, καθίσταται
 κατὰ τὸ 164 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ ἂν καὶ πᾶσα μὴ συναφῆς ἐγκληματικὴ πράξις δικάζεται συνήθως καθ' ἑαυτὴν, ἀλλ' ὅμως ὁσάκις εἰς τι δικαστήριον ὑποβληθῶσι πρὸς δίκην πλείονες τῆς αὐτῆς φύσεως πράξεις ἔχουσαι κοινὰ καὶ τὰ πρὸς κατηγορίαν καὶ τὰ πρὸς υπερασπίσιν μέσα καὶ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπον εἰς τὰς γενικὰς τῆς δικονομίας ἀρχὰς τὴν γοργότητα τῆς διαδικασίας καὶ τὴν οἰκονομίαν τῶν ἐξόδων δικάσῃ διὰ μιᾶς ἀποφάσεως πλείονας κατηγορουμένας πράξεις, δὲν δύνται ἐκ τούτου νὰ προέλθῃ περιορισμὸς τις τοῦ δικαιώματος τῆς υπερασπίσεως τῶν κατηγορουμένων, οἱ ὅποιοι ἂν δὲν συναινῶσι νὰ δικασθῶσι κοινῶς δύναται νὰ προτείνωσι τοῦτο ἐνώπιον τῶν κατωτέρω δικαστηρίων καὶ ζητήσωσι νὰ δικασθῶσιν ἕκαστος καθ' ἑαυτόν. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν δὲν ἐπρότεινε τοιοῦτον τι, οὔτε ἀπέδειξε ὅτι ἔλαβε χώραν καθ' ὅποιονδήποτε τρόπον περιορισμὸς τις τοῦ δικαιώματος τῆς υπερασπίσεως.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως θεβαιούται ὅτι ἡ κατηγορουμένη πράξις ἐπράχθη κατὰ τὰ ἐν Φωκίδι Ἀσπρασπήτια καὶ τὸ ἐν Βοιωτίᾳ Δίστομον, ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν Λαμίας πλημμελειοδικῶν ἦτον ἀναρμόδιον εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις φέρει ἀποχρώσας αἰτιολογίας ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι δὲν περιέχει τοὺς λόγους τῆς πεποιθήσεως τοῦ δικαστηρίου εἶναι ὡσαύτως ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις φέρει ῥητῶς ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἀπέκρυψε τοὐλάχιστον 300 αἶγας κατὰ τὴν ἀπαριθμῆσιν διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν πληρωμὴν τοῦ φόρου ἐπομένως δὲν ὑπάρχει οὐδεμίᾳ ἀμφιβολίᾳ περὶ τοῦ ἀποκρυφθέντος ποσοῦ οὐδὲ ἀντίφασις μεταξὺ τοῦ διασκευπτικοῦ καὶ τοῦ διατακτικοῦ μέρους τῆς ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ἐκ τῆς ἀποφάσεως δὲν προκύπτει ὅτι τὸ δικαστήριον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν μάρτυρας τινὰς τῆς υπερασπίσεως, εἶναι διόλου ἀνύσχυρος, καθότι τὰ δικαστήρια δὲν εἶναι ὑπόχρεα νὰ ἀναφέρωσιν εἰς τὴν ἀπόφασιν ὅλα τὰ παρὰ τῶν μαρτύρων λεχθέντα, ἀλλ' ὅ,τι συντείνει πρὸς ἀπόδειξιν τῆς κατηγορίας ἢ πρὸς ἀθώωσιν τοῦ κατηγορουμένου.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι τὸ δικαστήριον παρεδέχθη ὅτι ἡ πράξις ἔγεινεν εἰς Βοιωτίαν, ἐνῶ ἡ καταμήνυσις ἀπέβλεπεν πρᾶξιν γενομένην εἰς Φωκίδα εἶναι ψευδῆς καθότι τὸ δικαστήριον λέγει ῥητῶς ὅτι ἡ πράξις ἔγινε κατὰ τὴν Φωκίδα καὶ Βοιωτίαν.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀποφάσεως θεβαιούται ῥητῶς ὅτι ἡ καταμέτρησις τῶν ζώων τοῦ ἀναιρεσιόντος ἔγινε κατὰ τὸ ἔτος 1841 καὶ 1842, κατὰ μὲν τὸ πρῶτον διὰ τὸν φόρον τοῦ ἔτους 1840, κατὰ δὲ τὸ δεύτερον διὰ τοῦ 1841, ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι ἡ ἀπαριθμῆσις ἀπέβλεπε τὸ ἔτος 1839 ὅτε δὲν ὑπῆρχε νόμος τιμωρῶν τὴν κατὰ τὴν ἀπαριθμῆσιν ἀπόκρυψιν τῶν ζώων δὲν ἔχεται ἀληθείας.

Ἐπειδὴ τὸ 7 ἄρθρ. τοῦ ἐπὶ τῶν ζώων φόρου τοῦ 1841 καὶ 1842 νόμου φέρει ὅστις ἤθελεν ἀποσπάσει τὰ ἰδιά του ἢ τὰ ὅποια αὐτὸς θέλει ζῶα ἀπὸ τὴν ἀπαριθμησιν, ἢ δὲν ἤθελε φανερώσει εἰς τὸν ἐπιφορτισμένον τὴν ἀπαριθμησιν ὑπαλληλον ἐρωτηθεὶς παρ' αὐτοῦ, ὅλας τὰς θέσεις, ὅπου εὕρισκονται τὰ ρηθέντα ἰδιά του ἢ παρ' αὐτοῦ βοσκόμενα ζῶα, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ ν' ἀποφύγη τὴν φορολογίαν. καθὼς καὶ ὅστις κατ' ὅποιονδήποτε ἄλλον τρόπον δι' ἀπάτης ζημιῶσι τὸ δημόσιον κατὰ τοὺς εἰς αὐτὸν ὀφειλομένους ἐπὶ τῶν ζώων φόρους ὑποβάλλεται κτλ. ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν ἐκήρυχθη ἔνοχος ὅτι ἀπέκρυψε τὰ ζῶα του ἐπὶ σκοπῷ τοῦ ν' ἀποφύγη τὴν πληρωμὴν τῶν φόρων των πρὸς τὸ δημόσιον καὶ οὕτω νὰ ζημιώσῃ αὐτό· ἐπομένως ὁ λόγος ἔτι τὸ δικαστήριον δὲν ἀνέφερεν εἰς τὴν ἀπόφασίν του τοὺς παραβιασθέντας ὅρους τοῦ νόμου εἶναι ἀνυπόστατοι.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις βεβαῖοι ὅτι ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν ἐζημιώσῃ τὸ δημόσιον τῶν φόρων 300 αἰγῶν, ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι ἐκ τῆς ἀποφάσεως δὲν προκύπτει ἡ προσελθοῦσα ζημία εἰς τὸ δημόσιον εἶναι χωρὶς βάσιν.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως βεβαιοῦται ὅτι οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας Ν. Δ. Βαϊδάνης, Νικόλαος Σολδάτος, Ἀρβανιτόγιαννης, Κωνστ. Μπρόφος, Φώτιος Ἰωάννου, καὶ Εὐθύμιος Πανουργιάς ὠρκίσθησαν κατὰ τὸν Νόμον, καθότι ἂν καὶ περὶ τοῦ Βαϊδάνη τὰ πρακτικὰ φέρουσιν ἀπλῶς, ὅτι ὠρκίσθη προκύπτει ὅμως ἐκ τῶν προηγουμένων ὅτι τοῦτο ἐγένεον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου.

Ἐπειδὴ ὁ νόμος δὲν διατάττει τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου ἀνάγνωσιν ὅλων τῶν ἐκθέσεων, ὁ δὲ κατηγορούμενος εἰς ἤθελε νὰ παρατηρήσῃ τι κατ' αὐτῶν ἐδύνατο νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνάγνωσιν παρὰ τοῦ δικαστηρίου τὸ ὅποιον δὲν ἐπραξεν.

Ἐπειδὴ ὁ κατηγορούμενος δὲν ἐπρότεινεν ἐνώπιον τῶν πλημμελειοδικῶν τὸ ἄκυρον τῶν ἐγγράφων τῆς προανακρίσεως ἐπομένως, δὲν δύναται ἤδη νὰ παράξῃ ἐκ τούτου λόγον ἀναίρεσεως.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Λαμῖα πλημμελειοδικῶν δὲν στηρίζει τὴν ἀπόφασίν του εἰς μόνον τὰ ἐγγράφα τῆς προανακρίσεως, ἀλλ' ἀναφέρει μόνον κατ' ἀντιπαράθεσιν τὸ περιεχόμενον τῶν ἐγγράφων τῆς ἀνακρίσεως, ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι τὸ δικαστήριον ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησίν του ἐκ τῶν ἐγγράφων τῆς προανακρίσεως καὶ παρεβίασε τὰς περὶ δημοσίου συζητήσεως διατάξεις εἶναι ψευδής.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 392 ἄρθρον τῆς ποιν. δικονομίας οἱ μάρτυρες δύνανται νὰ ἐξετασθῶσιν ἐκ νέου κατ' αἰτησίαν τινος τῶν διαδικῶν ἢ αὐτεπαγγέλτως παρὰ τοῦ προέδρου, ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι ἐξετάσθησαν ἐκ δευτέρου οἱ μάρτυρες Ν. Βαϊδάνης καὶ Ἀρβανιτόγιαννης χωρὶς νὰ προκύπτῃ κατ' αἴτησιν τινος ἐγένεον ἡ ἐξέτασις εἶναι ἀνίσχυρος, καθότι ἅμα ὁ νόμος συγ-

χωρεῖ τὴν ἐκ νέου ἐξέτασιν εἶναι ἀδιάφορον κατ' αἰτήσιν τίνος ἔγινεν ἡ δευτέρα ἐξέτασις.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον προσδιόρισαν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποκρυφθεισῶν αἰγῶν, ἐπροσδιώρισεν ἐν ταυτῷ καὶ τὸ ποσὸν τῆς εἰς τὸ δημόσιον γενομένης ζημίας, καθὼ προκύπτει ἐξ αὐτοῦ τοῦ Νόμου, ἐπομένως ἡ ἀπόφασις ὡς πρὸς τοῦτο εἶναι ἀποχρόντως αἰτιολογημένη.

Ἐπειδὴ ἡ πράξις, δι' ἣν ἐκατηγορήθη ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι δικάζονται κατ' ἐγκλησιν, ἀλλ' ἐκ τῶν αὐτεπαγγέλτως καταδιωκομένων.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 30 ἄρθρ. τοῦ ποιν. Νόμου ἀλληλεγγύως ἐνέχονται εἰς τὰς ἐνδεχομένας ἀποδόσεις εἰς τὴν προκειμένην ἀποζημίωσιν καὶ εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα, μόνον ὅσοι κατεδικάσθησαν δι' ἐν καὶ αὐτὸ κακούργημα πλημμέλημα ἢ πταῖσμα, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἂν καὶ ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν ἐδικάσθη διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὁμοῦ μὲ ἄλλους κατηγορηθέντας δι' ὅμοιον μὲν, ἀλλ' ὄχι δι' ἐν καὶ αὐτὸ ἐγκλημα, μετὰξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ αἰτοῦντος τὴν ἀναίρεσιν Ἀγγελῆ Σφοντούρη δὲν ὑπάρχει κανεὶς δεσμὸς αὐτουργίας ἢ συνενοχῆς τοῦ ἐγκλήματος, ἐπομένως τὸ δικαστήριον, καταδικάσαν τὸν αἰτοῦντα τὴν ἀναίρεσιν Ἀγγελῆ Σφοντούρη ἀλλυλεγγύως εἰς τὰ ἐξόδα τῆς δίκης μετὰ τῶν λοιπῶν συνδικασθέντων διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἠρμήνευσεν ἐσφαλμένως τὸ ῥηθὲν 30 ἄρθρ. τοῦ ποιν. Νόμου.

Ἐπειδὴ ἂν καὶ ἐκ τῆς ἀποφάσεως ἐξάγεται ὅτι τὸ δικαστήριον διήρσε τὰ δικαστικὰ ἐξόδα ὡς πρὸς τοὺς μάρτυρας, ἀλλ' ὅμως ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ τῆς διαδικασίας ἐξόδα, ταῦτα καταψηφίσθησαν ἀλληλεγγύως ἐπὶ τῶν κατηγορουμένων.

Ἐπειδὴ ἡ παρὰ τοῦ 82 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας διαταπτομένη ἐκκαθάρσις τῶν ἐξόδων δὲν ἔγινεν ἐν τῇ αὐτῇ ἀπόφασί, ἐπομένως μὴ ἐξαντληθείσης τῆς ὑποθέσεως ὁ Ἄρειος Πάγιος δὲν δύναται νὰ ἐπιληφθῇ.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τοὺς ἀναιρέσεως λόγους τοῦ Ἀγγελῆ Σφοντούρα, ἐκτὸς τοῦ ἀφορῶντος τὴν ἀλληλέγγυον καταδίκην εἰς τὰ ἐξόδα τῆς δίκης καὶ παραδεχόμενον τὸν λόγον τοῦτον, ἀναιρεῖ ὑπὲρ τοῦ αἰτοῦντος τὴν ἀναίρεσιν Ἀγγελῆ Σφοντούρα τὴν ἀπὸ 26 Φεβρουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 22 ἀπόφασιν τῶν ἐν Λαμία πλημμελειοδικῶν, μόνον ὡς πρὸς τὴν ἀλλυλεγγύον καταψήφισιν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων, παραπέμπει τὸ μέρος τοῦτο τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως πρὸς ἐκκαθάρσιν τῶν εἰς τὸν Ἀγγελῆ Σφοντούρα ἀναλογούντων δικαστικῶν ἐξόδων εἰς τὸ ἐν Χαλκίδι δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν, διατάττει τὰ ἐξόδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς ἔαρος τοῦ δημοσίου νὰ ἐπιστραφῇ εἰς τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν τὸ καταβληθὲν παράβολον, νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς

τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ δημοσιευθῆ διὰ τῆς ἔφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 29 Ἀπριλίου 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 32.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 514.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Λορέντζου Βουσσετῆλ καὶ Φραγγίσκου Καρουάνα.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἄρειου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζώτου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 16 Ἀπριλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Λορέντζου Βουσσετῆλ καὶ Φραγγίσκου Καρουάνα, μὴ ἐμφανισθέντων, καὶ τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ Κακουργιοδικαῖς εἰσαγγελέως.

Διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τοῦ ἐν Σύρῳ πλημμελειοδικῶν, παρεπέμφθησαν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν Κακουργιοδικεῖον, οἱ ῥηθέντες Λορέντζος Βουσσετῆλ καὶ Φραγγίσκος Καρουάνας διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι δολίας καὶ ἀπλῆς χρεωκοπίαςπραχθείσης ἐν Σύρῳ κατὰ τὸν Μάϊον τ. ε. Εἰσαχθείσης τῆς δίκης εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν Σύρῳ Κακουργιοδικῶν, οἱ ἑνορκοὶ ἐξέδωκαν τὴν ἐφεξῆς ἐτυμηγορίαν « Ναι οἱ κατηγορούμενοι Λορέντζος Βουσσετῆλ καὶ Φραγγίσκος Καρουάνας ἔμποροι πτωχεύσαντες εἶναι ἑνοχοὶ ὅτι κατὰ τὸν Μάϊον τοῦ 1842 ἐν Ἐρμουπόλει Σύρου ἐπραξανδολίαν χρεωκοπίαν, ἥτοι ὅτι δὲν ἐδικαιολόγησαν τὴν χρῆσιν ὄλων τῶν παρ' αὐτῶν γενομένων εἰσπραξέων, οὐχὶ δὲ ὅτι ὑπεξείρυσαν πραγματείας, οὐχὶ ὅτι ἔκαμαν πωλήσεις πλαστάς, οὐχὶ ὅτι ἐκρούσαν τὰ βιβλία των. Ναι ὅτι δὲν ἀπέδειξαν διὰ τοῦ μόνου εὐρεθέντος βιβλίου των τὴν ἀληθῆ τῶν χρεῶν καὶ τῆς περιουσίας αὐτῶν κατάστασιν. Ναι εἶναι ἑνοχοὶ οἱ αὐτοὶ κατηγορούμενοι Λορέντζος Βουσσετῆλ καὶ Φραγγίσκος Καρουάνας ἔμποροι πτωχεύσαντες, ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν μῆνα καὶ ἔτος καὶ εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν ἐπραξάν ἀπλήν χρεωκοπίαν, πωλήσαντες πραγματείας ἐπὶ ζημίᾳ καὶ κατωτέρῳ τῆς ἀγοραίας τιμῆς. » Τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην τῶν ἐνόρκων λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων κατεδίδασκε διὰ τῆς ἀπὸ 29 Ἰανουαρίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 69 ἀποφάσεώς του δυνάμει τοῦ ἄρθρου 405 τοῦ ποιν. Νόμου καὶ τὰ ἄρθρα 593 §. 1, 594 §. 1 καὶ 586 §. 3 τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου τοὺς ῥηθέντας Λορέντζον Βουσετῆλ καὶ Φραγγίσκον Καρουάνα εἰς πενταετῆ εἰρκτὴν. Τῆς

ἀποφάσεως ταύτης οἱ μὲν καταδικασθέντες ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν διὰ ψευδῆ ἐρμηνείαν καὶ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ ποιν. Νόμου. Ὁ δὲ παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ κικουργιοδικαῖς εἰσαγγελεὺς διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐνῶ οἱ ρηθέντες Α. Βουσετῆλ καὶ Φρ. Καρουάνας ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι δολίας καὶ ἀπλῶς χρεωκοπίας, ἦτοι διὰ δύο πράξεις καὶ ἐπομένως κατὰ τὰ ἄρθρα 405 καὶ 109 τοῦ ποιν. Νόμου συνδυασμένα μετὰ τὰ ἄρθρ. 592 καὶ 594 τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου ἀπαιτεῖτο νὰ καταγινώσθῃ ποινὴ πλειοτέρα τοῦ ἐλαχίστου ὅρου τῆς εἰρηκτῆς, θεωρουμένης τῆς ἀπλῆς χρεωκοπίας ὡς ἰδιαίτερας ἐπιβαρυντικῆς περιστάσεως, δὲν ἐπεμετρίθη αὕτη εἰς τὴν κατάγνωσιν τῆς ποινῆς, καὶ οὕτως ἐσφαλμένως ἐφηρμόσθησαν οἱ ὅροι οὗτοι τοῦ ποιν. καὶ τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀν. Σωμάκη καὶ τὸν εἰσαγγελέα, προτείναντα, δυνάμει τοῦ 492 ἄρθρου τῆς ποιν. δικονομίας, ν' ἀπορρίψθῃ ἡ ἀναίρεσις αἰτήσεων τῶν καταδικασθέντων, ὡς ἀπαράδεκτος, καθότι κλητευθέντες προσηκόντως δὲν ἐνεφανίσθησαν διὰ νομίμου πληρεξουσίου των.

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ ἀπὸ 22 Μαρτίου ε. ε. ἀποδεικτικὸν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ πρωτοδικαῖς κλητῆρος Ν. Περδικάρη.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ὡς πρὸς τὴν αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Λορέντζου Βουσετῆλ καὶ Φραγκίσκου Καρουάνα.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 492 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ τὴν ἀναίρεσιν αἰτοῦντος, ἢ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ, τὸ δικαστήριον ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ ἔξοδα. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ ἀναίρεσιόντες κλητευθέντες διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7072/4286 κλήσεως τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ εἰσαγγελέως νὰ ἐμφανισθῶσι διὰ νομίμου πληρεξουσίου των δὲν ἐνεφανίσθησαν καὶ τοὶ παρελθούσης τῆς πρὸς ἐμφ. ἀνίσιν πρωθεσμίας.

Ὡς πρὸς τὴν αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ Κικουργιοδικαῖς εἰσαγγελέως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 109 ἄρθρ. τοῦ ποιν. Νόμου, ὁ ἔνοχος πολλῶν ἀξιοποιῶν τοῦ αὐτοῦ ἢ διαφόρου εἴδους πράξεων, τιμωρεῖται κατ' ἐκείνην τὴν πράξιν εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι ἐπιβεβλημένη ἡ βαρυτέρα ποινὴ, αἱ δὲ λοιπαὶ ἐπιμερουμένης τῆς ποινῆς πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς ἰδιαίτεραι ἐπιβαρυντικαὶ περιστάσεις. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἀφοῦ ὁ Λορέντζος Βουσετῆλ καὶ ὁ Φραγκίσκος Καρουάνας ἐκηρύχθησαν παρὰ τῶν ἐνόρκων ἔνοχοι δολίας καὶ ἀπλῶς χρεωκοπίας ἦτοι δύο διαφόρων ἀξιοποιῶν πράξεων, ὤφειλε τὸ δικαστήριον τῶν συναδρῶν κατὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς νὰ θεωρήσῃ τὴν ἀπλὴν χρεωκοπίαν ὡς ἰδιαίτεραν ἐπιβαρυντικὴν

περίστασιν καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ ποινὴν ἀνωτέραν τοῦ παρὰ τοῦ 405 ἄρθρ. τοῦ ποιν. Νόμου ὀριζομένου ἐλαχίστου ὅρου τῆς εἰρκτῆς τῶν 5 ἐτῶν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 500 ἄρθρ. τοῦ ποιν. Νόμου ἐὰν ἔγεινεν ἀναίρεσις ἐνεκὸν ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς ἢ ψευδοῦς ἐρμηνείας τοῦ ποινικοῦ Νόμου δὲν ἀποφαίνεται ὁ Ἄρειος Πάγος τὴν παραπομπὴν ἀλλ' ἐφαρμόζει αὐτὸς οὗτος τὸ ἄρθρον τοῦ ποιν. Νόμου.

Διὰ ταῦτα, καὶ λαθὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἀπὸ 29 Ἰαννουαρ. ε. ε. ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ἔχουσαν οὕτω· Ναὶ οἱ κατηγορούμενοι Λορέντζος Βουσσετῆλ καὶ Φραγκίσκος Καρουάνης, ἔμποροι πτωχεύσαντες εἶναι ἔνοχοι ὅτι κατὰ τὸν Μάϊον τοῦ ἔτους 1842 ἐν Ἐρμουπόλει Σύρου ἔπραξαν δολίαν χρεωκοπίαν, ἥτοι ὅτι δὲν ἐδικκιολόγησαν τὴν χρῆσιν ὄλων τῶν παρ' αὐτῶν γενομένων εἰσπράξεων, οὐχὶ δὲ ὅτι ὑπεξείρεσαν πραγματείας, οὐχὶ ὅτι ἔκκρυψαν πωλήσεις πλαστάς, οὐχὶ ὅτι ἔκρυψαν τὰ βιβλία των. Ναὶ ὅτι δὲν ἀπέδειξαν διὰ τοῦ μόνου εὔρεθέντος βιβλίου των τὴν ἀληθῆ τῶν χρεῶν καὶ τῆς περιουσίας των κατάστασιν. Ναὶ εἶναι ἔνοχοι οἱ αὐτοὶ κατηγορούμενοι Λορέντζος Βουσσετῆλ καὶ Φραγκίσκος Καρουάνης ἔμποροι πτωχεύσαντες, ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν μῆνα καὶ ἔτος εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν ἔπραξαν ἀπλήν χρεωκοπίαν πωλήσαντες πραγματείας ἐπὶ ζημίᾳ καὶ κατωτέρω τῆς ἀγοραίας τιμῆς » καὶ τὰ ἄρθρα 109, 405 τοῦ ποιν. Νόμου καὶ τὰ ἄρθρα 593 §. 1, 594 §. 1 καὶ 586 §. 3 τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου ἔχοντα οὕτω (405) ἔμποροι τραπεζίται ἢ ἐργοστασιάρχαι, οἵτινες κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου, λογίζονται ἔνοχοι ἢ συναίτιοι δολίας χρεωκοπίας, τιμωροῦνται μὲ εἰρκτὴν, κατὰ δὲ ἀπλήν χρεωκοπίαν μὲ φυλάκισιν ἐνὸς μηνὸς μέχρι δύο ἐτῶν (593) κηρύττεται δόλιος χρεωκόπος πᾶς πτωχεύσας ἔμπορος ὅστις ἤθελεν εὔρεθῆ εἰς μίαν ἢ καὶ περισσοτέρας τῶν ἐξῆς περιπτώσεων δηλ. 1, ἐὰν παρεισῆγαγε δαπάνας ἢ ζημίας πλαστάς ἢ δὲν δικαιολογῆ τὴν χρῆσιν ὄλων τῶν παρ' αὐτῶν γενομένων εἰσπράξεων (594) δύναται νὰ καταδιωχθῆ ὡς δόλιος χρεωκόπος καὶ νὰ κηρυχθῆ ὡς τοιοῦτος ὁ πτωχεύσας ὅστις δὲν ἔχει βιβλία, ἢ τοῦ ὁποίου τὰ βιβλία δὲν ἐμφαίνουσι τὴν ἀληθῆ τῶν χρεῶν καὶ τῆς περιουσίας αὐτοῦ κατάστασιν (586) καταδιώκεται ὡς ἀπλοῦς χρεωκόπος καὶ δύναται νὰ κηρυχθῆ ὡς τοιοῦτος ὅστις τῶν πτωχευσάντων ἐμπόρων ἤθελεν εὔρεθῆ εἰς μίαν ἢ καὶ περισσοτέρας τῶν ἐξῆς περιπτώσεων· 2) Ἐὰν ἐξάγεται ἀπὸ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν του, ὅτι ἐνῶ ἡ περιουσία του ἦτο πεντήκοντα τοῖς ἑκατὸν κατωτέρα τοῦ χρέους του, ἐδανείσθη σημαντικὰς ποσότητας χρημάτων καὶ ἐὰν ἐπώλησε πραγματείας ἐπὶ ζημίᾳ ἢ κατωτέρω τῆς ἀγοραίας τιμῆς (109) ὁ ἔνοχος πολλῶν ἀξιοποιῶν τοῦ αὐτοῦ ἢ διαφόρου εἴδους πράξεων ἢ ὁ ἐξακολουθήσας ἐπὶ πολὺν χρόνον ἢ διὰ πολλῶν μερικωτέρων πράξεων τὴν αὐτὴν ἀξιοποιῶν πράξιν τιμωρεῖται κατ' ἐκείνην τὴν πράξιν εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι ἐπιβεβλημένη ἢ βαρυ-

τέρα ποινή, αἱ δὲ λοιπαὶ ἐπιμετρουμένης τῆς ποινῆς πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς ἰδιαιτέρας ἐπιβαρυντικαὶ περιστάσεις.

Ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Λορέντζου Βουσσετῆλ καὶ Φραγκίσκου Καρουάνα, γεννηθέντων εἰς Μελίτην καὶ κατοκούντων εἰς Ἑρμούπολιν, ἧτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 29 Ἰανουαρίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 63 ἀποφάσεως τῶν ἐν Σύρῳ συνέδρων, παραδεχόμενον δὲ τὴν αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ κηροφυλάκταις εἰσαγγελέως, ἀναιρεῖ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν καὶ καταδικάζει τοὺς ὀφθέντας Λορέντζον Βουσσετῆλ καὶ Φραγκίσκον Καρουάνα εἰς πέντε ἐτῶν καὶ δύο μηνῶν εἰρκτὴν καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάτων, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος δαπάνῃ τῶν καταδικασθέντων.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 29 Ἀπριλίου 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 33.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 514).

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Κωνσταντίνου Νερούτζου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 27 Ἀπριλίου ε.ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν κατὰ τῆς ἀπὸ 15 Δεκεμβρίου 1842 ὑπ' ἀριθ. 12 ἀποφάσεως τῶν ἐν Σύρῳ συνέδρων αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Κωνσταντίνου Νερούτζου, μὴ ἐμφανισθέντος.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Α. Σωμάκη καὶ τὸν εἰσαγγελέα, προτείναντα, δυνάμει τοῦ 492 ἄρθρου τῆς ποιν. δικονομίας ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις ὡς ἀπαράδεκτος, καθότι ὁ ἀναιρεσίων κλητευθεὶς προσηκόντως δὲν ἐνεφανίσθη διὰ νομίμου πληρεξουσίου του.

Λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὸ ἀπὸ 10 Μαρτίου 1843 ἀποδεικτικὸν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ πρωτοδικταῖς κλητῆρος Νικολάου Περδικάκη.

Ἰσχεθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσίων Κωνσταντίνος Νερούτζος, κλητευθεὶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7045/4267 κλήσεως τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ εἰσαγγελέως νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ νομίμου πληρεξουσίου του πρὸς συζήτησιν τῆς παρ' αὐτοῦ ζητηθείσης ἀναιρέσεως δὲν ἐνεφανίσθη καὶ τοῖς παρελθούσης τῆς πρὸς ἐμφάνισιν προθεσμίας, κατὰ δὲ τὸ 492

ἄρθ. τῆς ποιν. δικον. μὴ ἐμφανιθέντος τοῦ τὴν ἀναίρεσιν αἰτοῦντος ἢ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ, τὸ δικαστήριον ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ ἔξοδα.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναίρεσιν αἴτησιν τοῦ Κωνσταντίνου Νερούτζου, κατοίκου Θηβῶν, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 15 Δεκεμβρίου 1842 ὑπ' ἀριθ. 12 ἀποφάσεως τῶν ἐν Σύρῳ συνέδρων καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ τῆς παρουσίας δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχ. 18.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 29 Ἀπριλίου 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 34.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 514.)

Περὶ ἀναίρεσιν αἰτήσεως τοῦ Γεωργίου Παργινῶ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Α. Πολυζωίδου ἀντιπροέδρου Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 29 Ἀπριλίου ε. ε. διὰ τὴν δικάσιν τὴν κατὰ τῆς ἀπὸ 9 Φεβρουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 21 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Πύργου αἴτησιν ἀναίρεσιν τοῦ Γεωργίου Παργινῶ.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωίδου καὶ τὸν εἰσαγγελέα προτείναντα ν' ἀπορρίψῃ ἢ ἀναίρεσιν αἴτησιν ὡς ἀπαράδεκτος, διότι ὁ ἀναίρεσιν δὲν παρεκατέθεσε τὸ παρά τοῦ νόμου διαταττόμενον παράβολον.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἐπὶ πταισμάτων καὶ πλημμελημάτων ἢ ἀναίρεσιν αἴτησιν, κατὰ τὸ 485 ἄρθρον τῆς ποιν. δοκονομίας εἶναι τότε μόνον δεκτὴ, ὅταν ὁ ἀναίρεσιν παρεκατέθεσε συγχρόνως μὲ τὴν περὶ ἀναίρεσιν αἴτησιν καὶ τὸ νόμιμον παράβολον διὰ τὴν ἐνδεχομένην ἦσαν παρὰ τῆ ἀρμοδία δικαστικῆ γραμματείας· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναίρεσιν Γεώργιος Παργινῶς, ὅστις κατεδικάσθη ἐπὶ πταίσματι δὲν κατέθεσε τὸ νόμιμον παράβολον οὐδ' ἀπέδειξεν κατὰ τὸ 486 ἄρθρον τῆς αὐτῆς δοκονομίας ὅτι εἶναι πένης, ἐπομένως ἢ αἴτησιν αὐτοῦ εἶναι ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναίρεσιν αἴτησιν τοῦ Γεωργίου Παργινῶ, κατοίκου Πύργου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 9 Φεβρουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 21 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Πύργου, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ παράβολον τῶν 50

δραχμῶν καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκη τέλη τῆς σηράνσεως δραχ. 16.
 Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις 2 Μαΐου 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 35.

(Ἀριθ βιβλ. καταχ. 514.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Κωνσταντίνου Οἰκονόμου. κ.λ.π.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωίδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 6 Μαΐου 1843 διὰ τὴν δίκασιν τὴν κατὰ τῆς ἀπὸ 26 Ἰανουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 2173 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν αἰτησιν ἀναιρέσεως, τοῦ Κωνσταντίνου Οἰκονόμου, Πέτρου Ἀθανασίου, Ἰω. Ἀντωνίου, Ἀνδρέα Ἀντωνίου, Ἀναγνώστου Ντέντε, Κυριάκου Δ. Πουλίκη, Ἰωάν. Νικολάου, Ἀναγνώστ. Πουλίκη, Κ. Δέδε, Ἀναγνώστ. Οἰκονόμου, Ἰωάνου Τζάνου, Ἀναστατίου Τζάνου, Ἰωάν. Χατζῆ, Ἰω. Μικρῆς, Δημητρίου Πάνου, Ἀγγελῆ Χατζῆς, Ἰω. Πάνου, Κωσ. Πάνου, Πέτρου Πάνου, Ἀντωνίου Ντέντε, Ἀναγνώστου Καραγιάννη, Ἀθ. Κοτζιά, Γεωργίου Μιχαλάκη, Γεωργ. Νικολάου, Δημ. Νικολάου, Κώλια Ντέντε, Σταματίου Ντέντε, Κωνστ. Κοτζιά, Χρήστου Λογοθέτου, Χριστοδούλου Μήτρου καὶ Ἰω. Σπουλάκη, κατοίκων Ἀγγιστρίου.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλληκα καὶ τὸν εἰσαγγελέα προτείναντα νὰ ἀπορρίψῃ ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις ὡς ἀπαράδεκτος, διότι οἱ ἀναιρεσεῖοντες δὲν παρεκατέθησαν τὸ παρά τοῦ νόμου διαταττόμενον παράβολον.

Συεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 485 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας ἡ ἀναιρέσεως αἰτήσις εἶναι τότε μόνον δεκτὴ ὅταν ὁ ἀναιρεσεῖων συγχρόνως μὲ τὴν περὶ ἀναιρέσεως αἴτησιν παρακαταθέσῃ καὶ τὸ νόμιμον παράβολον ἀπηλλαγμένοι δὲ τῆς χρηματικῆς ταύτης παρακαταθέσεως, εἶναι κατὰ τὸ 486 ἄρθρον τῆς ποιν. δικονομίας οἱ ἐπὶ κακουργήματι καταδικασθέντες καὶ οἱ πένητες ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ ἀναιρεσεῖοντες καταδικασθέντες ἐπὶ πλημμελήματι, οὔτε τὸ νόμιμον παράβολον κατέθεσαν, οὔτε ἀπέδειξαν ὅτι εἶναι πένητες, ἐπομένως ἡ αἴτησις αὐτῶν ἵνα ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα, ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Κωνσταντίνου Οἰκονόμου, Πέτρου Ἀθανασίου, Ἰω. Ἀντωνίου, Ἀνδρέου Ἀντωνίου, Ἀναγν. Ντέντε, Κυριάκου Δ. Πουλίκη, Ἰω. Νικολάου, Ἀναγν. Πουλίκη, Κωνστ. Δέδε, Ἀναγν. Οἰκονόμου, Ἰω. Τζάνου, Ἀναστ. Τζάνου

Ἰω. Χατζῆ, Ἰω. Μακρῆ, Δημ. Πάνου, Ἀγγελῆ Χατζῆ, Ἰω. Πάνου, Κων. Πάνου Πέτρου Πάνου, Ἀντωνίου Ντέτε, Ἀναγν. Καραγιάννη, Ἀθανασίου Κατζιά, Γεωρ. Μιχαλάκη, Γεωργίου Νικολάου, Δημητρίου Νικολάου, Κόλια Ντέτε, Σταματίου Ντέτε, Κωνσταντίνου Κοτζιά, Χρίστου Λογοθέτου, Χριστοδούλου Μήτρου, καὶ Ἰωάν. Πουλάκη, κατοίκων ἀπάντων Ἀγγιτρίου, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 26 Ἰανουαρίου 1843, ὑπ' ἀριθ. 2173 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ καταδικάζει αὐτοὺς εἰς τὸ πρόστιμον τῶν 50 δραχ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 16.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 10 Μαΐου 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 36.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 514.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελέως.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰ. Ἄν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Π. Καλλιγᾶ παρέδρου, κωλυομένου τοῦ ἀντιπροέδρου, Κ. Α. Πολυζωίδου καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰ. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 4 Ἀπριλίου 1843, διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελέως.

Ὁ Νικόλαος Μαιμουᾶς ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ ἐν Σπάρτῃ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν ἐπὶ ἐξαφανήσει ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου· εἰσαχθείσης τῆς δίκης εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου καὶ ἐκφωνηθέντων τῶν ὀνομάτων τῶν κλητευθέντων μαρτύρων τῆς κατηγορίας, μὴ ἐμφανισθέντος δὲ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, τοῦ Παρθενίου ἱερομονάχου, ὁ εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε νὰ ἀναβληθῇ ἡ δίκη καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ μὴ ἐμφανισθεὶς μάρτυς εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης καὶ εἰς 20 δραχμῶν πρόστιμον. Τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 21 Ἰβρίου 1842 ὑπ' ἀριθ. 208 ἀποφάσεώς του, παρεδέχθη μὲν τὴν περὶ ἀναβολῆς πρότασιν τοῦ εἰσαγγελέως, διέταξε τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης εἰς ἄλλην συνεδρίασιν καὶ κατεδίκασε τὸν μὴ ἐμφανισθέντα μάρτυρα εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης, ἀπέρριψε δὲ τὴν περὶ προστίμου πρότασιν τοῦ αὐτοῦ εἰσαγγελέως. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελεὺς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. Διότι τὸ δικαστήριον ἐφήρμοσεν ἐσφαλμένως τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἄρθρου 381 τῆς ποιν. Δικονομ. καὶ δὲν

ἐπίβαλλε παντάπασιν γραμματικὴν ποινὴν εἰς τὸν ἐξ ἀπειθείας μὴ ἐμφανισθέντα μάρτυρα Παρθένιον Ἱερομόναχον, σκεφθὲν ὅτι δὲν ἠπειθήσῃ νὰ ἐμφανισθῇ, ἀλλὰ δὲν ἐδήλωσεν ἐγκαίρως τὴν μὴ ἐμφάνησίν του, ἐνῶ ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὸ προηγούμενον 380 ἄρθρον, ἡ ἀπειθεία τῶν μὴ ἐμφανισθέντων μαρτύρων εἰκάζεται, ὅταν δὲν δικαιολογήσουν τὴν μὴ ἐμφάνησίν των δι' ἐγκαίρου δηλώσεως καὶ ἀποδείξεως νομίμων λόγων καὶ δὲν ἀπαιτεῖται ν' ἀποδειχθῇ.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση τὸν δικηγόρον Σ. Τριανταφύλλην πληρεξούσιον τοῦ Παρθενίου Ἱερομονάχου καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία δὲν ἀρχεται εἰμὴ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας τῶν λοιπῶν ἐνδίκων μέσων, ὡσάκις χορηγοῦνται τοιαῦτα παρὰ τοῦ νομοθέτου, ἐκ δὲ τοῦ 382 ἄρθρου τῆς ποινικῆς δικονομίας οἱ ἔνεκα μὴ ἐμφανίσεως καταδικασθέντες μάρτυρες ἔχουσι δικαίωμα ἀνακοπῆς κατὰ τοιούτων ἀποφάσεων, τῆς ὁποίας ἡ προθεσμία μὴ ὀρίσαντος τοῦ νομοθέτου εἰδικώτερόν τι, πρέπει νὰ ὑπολογισθῇ, κατὰ τὰς γενικὰς περὶ προθεσμιῶν διατάξεις, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκδοθείσης τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν, κατὰ τοῦ μὴ ἐμφανισθέντος μάρτυρος Παρθενίου Ἱερομονάχου τὴν 21 Ἰουλίου 1842 ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίαν ἔληγε τὴν 26 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς· ἐπομένως ὁ παρὰ τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ εἰσαγγελεὺς δὲν ἐδύνατο νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν τῆς βηθείσης ἀποφάσεως πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, ὅθεν ἡ αἴτησις αὐτοῦ γενομένη τὴν 25 Ἰουλίου τουτέστι πρὶν παρέλθῃ ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία, καθίσταται ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελεὺς κατὰ τῆς ἀπὸ 21 Νοεμβρίου 1842 ὑπ' ἀριθ. 204 ἀποφάσεως τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν καὶ διατάσσει τὰ ἔξοδα τῆς παρουσίας δίκης, νὰ λογισθῶσιν εἰς ἕαρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 17 Μαΐου 1843

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 37.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 514.)

Περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Θεοδώρου Θανοπούλου, κατοικοῦ Βουνάγρου.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωίδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διο-

μήδους Κυριακού, Σ. Πήλληκα, και παρόντων του εισαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου και του υπογραμματέως Ε. Ζωντανού.

Συνελθόν εις δημοσίαν συνεδρίασιν την 6 Μαΐου 1843 δια να δικάσῃ την ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Θεοδῶρου Θανοπούλου, κατοίκου Βουνάγρου παροσταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Μ. Μαρίνογλου

Ὁ Θεόδωρος Θανόπουλος ἐκατηγορήθη παρὰ τοῦ Πέτρου Αὐγερινού, ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου Πύργου ὅτι κατὰ τὴν 2 Νοεμβρ. 1842 ἔκλεψεν ἐκ τῶν ἰδιοκτητῶν ἐλαιῶν αὐτοῦ ὑπὲρ τὰ τέσσαρα βατζέλια ἐλαίας τῶν ὁποίων ἡ ἀξία δὲν ὑπερβαίνει τὰς 20 δραχ. Εἰσαχθείσης τῆς δίκης εἰς τὸ εἰρημένον πταισματοδικεῖον, τοῦτο ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 15 Δεκεμβρίου 1842 ὑπ' ἀριθ. 134 ἀπόφασιν δι' ἧς κηρύζαν τὸν κατηγορηθέντα ἔνοχον, κατεδίκασεν αὐτὸν, δυνάμει τοῦ 693 ἀρθρ. τοῦ ποιν. νόμου εἰς 5 δραχ. πρόστιμον καὶ εἰς τὰ ἐξοδα. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1) Διότι αἱ ἐλαίαι τὰς ἐποίας ὁ ἰδιώτης κατηγορος διῦσχυρίσθη ὡς ἰδικὰς του ἦτον ἰδιοκτησία του ἀναιρεσεῖοντος. 2) Διότι ἡ ἀπόδειξις τῆς κυρίας ταύτης ἰδιοκτησίας τοῦ ὑποστηρίχθη διὰ τῆς καταθέσεως ἑπτὰ μαρτύρων. 3) Διότι τὸ πωλητήριο ἐγγράφον ἢ ἢ ὑπ' ἀριθ. 227 ἔγκριστις παρὰ τοῦ Οἴκον. ἐπιτρόπου Πηλείας, ἀναφέρουσα τὴν προικοδοσίαν τοῦ Π. Αὐγερινοῦ ἐμπεριλαμβάνει 20 ἐλαιόφυτα, ἀνήκοντα εἰς τὸν Ὀθωμανὸν Χασάμπεϊ ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας τὰ ἐλαιόδενδρα τὰ περὶ ὧν πρόκειται ἡ κατηγορία ἀπεδείχθησαν κυρίως ἰδιοκτησία καὶ κατοχὴ τοῦ ἀναιρεσεῖοντος. 4) Διότι ἐσφαλμένως ἐφηρμόσθη τὸ ἀρθρον 693 τοῦ ποιν. νόμου, καθότι ὁ ἀναιρεσεῖων δὲν ἔλαβεν εἰς τὴν κατοχὴν αὐτοῦ αὐτογνωμόνως ἐν γνώσει ξένα πράγματα, ἀλλ' ἐσύλλεξε τοὺς καρποὺς τῆς ἰδιοκτησίας του. 5) Διότι τὸ Πταισματοδικεῖον ἔπρεπε νὰ κηρυχθῇ ἀναρμόδιον ὡς ὑπαγομένης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὰ πολιτικὰ Δικαστήρια. Διὰ δὲ τῶν ἐγγράφων προτάσεων του ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀναιρεσεῖοντος ἐζήτησατο τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως. 1) Διότι δὲν ὑπάρχει αἰτιολογία ὡς πρὸς τὴν ἀξίαν τῶν κλαπέντων καρπῶν καὶ 2) Διότι εἰς τὸ διατακτικὸν δὲν ὑπάρχει ὁ χρόνος τῆς πράξεως.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσεῖοντος καὶ τὸν εισαγγελέα, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος Πέτρου Αὐγερινοῦ.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὅλοι οἱ παρὰ τοῦ αἰτοῦντος τὴν ἀναίρεσιν προτεινόμενοι λόγοι ἀφορῶσι ζητήματα πραγματικὰ διαφεύγοντα τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις θεβαισὶ ὅτι ἡ ἀξία τῶν κλαπέντων ἐλαιῶν δὲν ὑπερβαίνει τὴν ἀξίαν τῶν 20 δραχ. τοῦτο δὲ ἐζήτησατο τὸ δικαστήριο ἐκ τῆς ἐνώπιον αὐτοῦ γενομένης συζητήσεως· ἐπομένως ὁ παρὰ τοῦ

δικηγόρου προταθείς λόγος ὅτι δὲν ὑπῆρχεν αἰτιολογία ὡς πρὸς τὴν ἀξίαν τῶν κλαπέντων καρπῶν εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις φέρει ῥητῶς τὸν χρόνον, καθ' ἕγεινε ἡ πράξις, ἐπομένως καὶ ὁ νεότερος λόγος, ὅτι δὲν ὑπάρχει σημειωμένος ὁ χρόνος τῆς πράξεως εἶναι ἐπίσης ἀνυπόστατος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Θεοδώρου Θανοπούλου, κατοίκου τοῦ χωρίου Βουνάργου, ἧτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 15 Δεκεμβρίου 1842 ὑπ' ἀριθ. 134 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Πύργου καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν 50 δραχ. καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 17 τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Μαΐου 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 38.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 514.)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Μαρκῆ Ἀνδρέου Βρούλου, Κωνσ. Μαυρομαμάτη, κλπ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου Α. Πολυζωΐδου Ἀντιπροέδρου, Ι. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 17 Μαΐου ε. ε. διὰ τὴν δικάσιν τὰς ἐξῆς αἰτήσεις ἀναιρέσεως τοῦ Μαρκῆ Ἀνδρέου Βρούλου, Κωνσταντ. Μαυρομαμάτη, Ἰω. Ν. Τρικουβέρτου, Μιχαὴλ Βρούλου, Κυριάκου Μπαρμπαρέσου, Ἰω. Πέππα, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Γεωργ. Ἀθανασίου, Ἄντων. Μώρου, Ἀθανασίου Μώρου, Σταύρου Κορτέση, Νικολάου Παπαφραντζέσκου, Ἀνδρέου Ἀναγνώστ. Τριγκάκη, Παντελῆ Καμπίτου, Παντελῆ Γιαχότζη, Κωνστ. Κοντοβράκη, Νικολάου Ἰω. Μίλησα, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Λέοντος Μελά, καὶ τοῦ Ἰωάν. Κασσέτα, μὴ ἐμφανισθέντος.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 722 ἀπὸ 18 Νοεμβρίου 1842 βουλευμάτος του, μεταρρυθμίσαν τὸ ὑπ' ἀριθ. 142 βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Σύρῳ πλημμελειοδικῶν ἀπεφάνθη ὅτι ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατὰ τοῦ Κωνστ. Βρούλου, πλοιάρχου Κωνστ. Μαυρομαμάτη, Κυριακοῦ Μπαρμπαρέσου, Μιχαὴλ Βρούλου, Μαρκῆ Ἀνδρέου Βρούλου, Ἰω. Νικολάου Τρικουβέρτη Δημητρίου Ἰω. Μπουτζάρου, Γεωργίου Μέξη φυγοδίκου, Ἀθανασίου Μώρου, Νικολ. Παπαφραντζέσκου, Ἀνδρέου Ἀναγν. Τριγκάκη, Παντελῆ Καμπίτου, Παντελῆ Γιαχότζη, Κωνσ. Ἰω. Κοντοβράκη, Νικολάου Μέληση, Ἄντωνίου Μώρου, Σταύρου Σκουρτήση, Χριστοδοῦλου Παπαντωνίου Πέππα, Παντελῆ Μπαρμπαμανόλη, Δημ. Γεωργίου Μπογιατζῆ φυγοδίκου, Ἰω. Πέππα, Ἰω. Κασσέτα, Ἀ) ὡς ὑπαι-

τίων ὅτι ἐκ συστάσεως συναπεφάσισαν ἐπὶ σκοπῷ ἀθεμίτου κέρδους. 1) καὶ ἀφήρσαν τῶν ἐπὶ τοῦ πλοίου τοῦ Κωνστ. Βρούλου ὀνομαζομένου Ἐλισάβετ φορτοθέντων ἐκ Θεσσαλονίκῃ ὑπὸ τῶν ἐκεῖ ἐμπόρων υἱῶν Χαρίσση ἐμπορευμάτων. 2) καὶ βύθισιν τοῦ εἰρημένου πλοίου κυβερνωμένου παρὰ τοῦ διαληφθέντος πλοιάρχου Κωνσ. Βρούλου καὶ ἀνήκοντος κατὰ μὲν τὰ δύο τρίτα εἰς αὐτὸν τὸν Βρούλον ἀσφαλίσαντα τὰ δύο ταῦτα τρίτα εἰς τὸ ἐν Σύρῳ ἀσφαλιστικὸν κατὰστημα Ἑλληνικὸν καλούμενον, κατὰ δὲ τὸ ἄλλο τρίτον εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ Σπυρίδωνα θαλασσιόν. 3) καὶ ἔκθεσιν πλαστοῦ ναυαγίου τοῦ εἰρημένου πλοίου. 4) ψευδομαρτυρίαν ἐνώπιον τῆς ἀρχῆς. Β') ὅτι κατὰ τὸν Νοέμβρ. τοῦ 1841 οἱ μὲν πρῶτοι ἐπτὰ τὸν ἀριθμὸν ἐξετέλεσαν αὐτοπροσώπως καὶ ἀμέσως μελετηθείσας πράξεις. 1) ἐνεργήσαντες ἐν τῷ λιμένι τῆς Χίου Κόκκινα τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ἐπὶ τοῦ διαληφθέντος πλοίου φορτίου ἀνήκοντος εἰς τοὺς ἐμπόρους υἱοὺς Χαρίσση καὶ συντρ. καὶ πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Μαλέα τὴν βύθισιν τοῦ πλοίου, τοῦ ὁποίου ἐν τρίτον ἦτον κτῆμα τοῦ Σπυρίδωνος θαλασσινοῦ, τὰ δὲ λοιπὰ δύο τρίτα ἦσαν παρὰ τοῦ πλοιάρχου ἠσφαλισμένα εἰς τὸ ἐν Σύρῳ ἀσφαλιστικὸν κατὰστημα Ἑλληνικὸν καλούμενον καὶ ζημιώσαντες οὕτω διὰ μὲν τῆς πρώτης πράξεως τοὺς ἐμπόρους υἱοὺς Χαρίσση καὶ συντρ. διὰ δὲ τῆς δευτέρας τὸν Σπυρίδωνα Θαλασσιόν καὶ τὸ ῥηθὲν ἀσφαλιστικὸν κατὰστημα. 2) ἐκθέσαντες πλαστὸν ναυάγιον, ἧτοι ὅτι τὴν 14 Νοεμβρ. 1841 περὶ τὸ ἀκρωτήριον Μαλέα συγκρουσθὲν τὸ πλοῖον ἢ Ἐλισάβετ διοικούμενον ὑπὸ τοῦ Κωνσ. Βρούλου μετ' ἄλλου ἀγνώστου πλοίου καὶ τρυπήσαν ἐβυθίσθη καὶ τοῦτο πρὸς ζημίαν τοῦ εἰρημένου Σπυρίδωνος Θαλασσινοῦ τοῦ ἐν Σύρῳ Ἑλληνικοῦ ἀσφαλιστικοῦ κατὰστήματος, καὶ τῶν ἐμπόρων υἱῶν Χαρίσση καὶ Συν. 3) Ἐκθέσαντες ψευδῶς τὸν Νοέμβριον τοῦ 1841 ἐνώπιον τοῦ ἐκπληροῦντος τὰ λιμενικὰ χρέη δημάρχου Ἐπιδάουρου Λιμηρᾶς καὶ τοῦ εἰρηνοδίκου Ἰδρας τὰ ἀνωτέρω σημειούμενα πρὸς ἔκθεσιν τοῦ πλαστοῦ Ναυαγίου περιστατικὰ, οἱ δὲ λοιποὶ δεκαπέντε τὸν ἀριθμὸν συνήργησαν εἰς μὲν τὴν ἀφαίρεσιν πρὸ καὶ ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως, χορηγήσαντες ἐν γνώσει καὶ ἐκπροθέσεως εἰς τοὺς ἐκπεραιωτὰς αὐτῆς τοιαύτην βοήθειαν ἄνευ τῆς ὁποίας, οὔτοι δὲν ἐδύναντο νὰ φέρωσιν εἰς πέρας τὴν πράξιν κατὰ τὰς προκειμένας περιστάσεις, ἧτοι συνεννοηθέντες μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς συστάσεως Κωνστ. Βρούλου, παραλαβόντες καὶ μετακομίσαντες τὸ ῥηθὲν φορτίον. Εἰς δὲ τὴν βύθισιν τοῦ πλοίου, τὴν ἔκθεσιν τοῦ πλαστοῦ ναυαγίου καὶ τὴν ψευδομαρτυρίαν ἐνώπιον τῆς ἀρχῆς συνήργησαν πρὸ τῆς πράξεως χορηγήσαντες διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ φορτίου εἰς τοὺς ἐκπεραιωτὰς αὐτοῦ τοιαύτην βοήθειαν, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν ἐδύναντο οὔτοι νὰ φέρωσιν εἰς πέραν τὰς πράξεις κατὰ τὰς προκειμένας περιστάσεις, ἢ δὲ διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ φορτίου προξενηθεῖσα ζημία ὑπερβαίνει τὰς 400 δραχ. καὶ ἢ διὰ τῆς βυθίσεως τοῦ πλοίου προσγενομένη ζημία ὑπερβαίνει τὰς 1000.

Ὁ δὲ Κωνσταντῖνος Βρούλος ἔδωκε πρῶτος ἀφορμὴν εἰς τὴν ἐγκληματικὴν ταύτην ἔνωσιν, τὴν ἔφερεν εἰς πέρας καὶ διεύθυνεν αὐτοπροσώπως τὴν ἐπιχείρησιν κακουργήματα καὶ πλημμελήματα συναφῆ προνοούμενα καὶ τιμωρούμενα παρὰ τῶν ἄρθρων 51 τοῦ περὶ ἀστυνομίας τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας νόμου, καὶ 57, 56, §. 1 καὶ 2, 396, 399 §. 10 402, 391 421, 423 §. 2, 271, 60 καὶ 109 τοῦ ποιν. Νόμου· ἀπεφάνθη προσέτι ὅτι ὑπάρχει ἀφορμὴ κατηγορίας κατὰ τοῦ Νικολάου Βρούλου πλοιάρχου, Δημ. Ἐμμ. Καμπίτου, πλοιάρχου Κυριακοῦ Γ. Καμπίτου ναύτου Ἰωάν. Ζακυνθίου φυγοδίκου, Νικολάου Ἀναστασίου φυγοδίκου, Ἀνδρέου Σταματῆ Μαστροκόλη φυγοδίκου, Ἀντωνίου Κουλούρα πλοιάρχου, Ἰω. Φρούντα, πλοιάρχου, Ἰω. Μώρου, Μιχὲ Μιχαῆρου, ὡς ὑπαιτίων ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἐπίτηδες συνήργησαν εἰς τὰς ἀνωτέρω σημειωμένας πράξεις τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ φορτίου, τῆς βυθίσεως τοῦ πλοίου, τῆς ἐκθέσεως πλαστοῦ ναυαγίου καὶ τῆς ψευδομαρτυρίας ἐνώπιον τῆς ἀρχῆς, ὁ μὲν Νικόλαος Βρούλος ἀναδεχθεὶς ἐν γνώσει καὶ ἐξ ἰδιοτελείας νὰ ἐμπορευθῆ τὰ ἀντικείμενα τῶν ἀξιοποιῶνων πράξεων, οἱ δὲ λοιποὶ ἀγοράσαντες αὐτὰ ἐν γνώσει καὶ ἐξ ἰδιοτελείας, καὶ ὁ Μιχὲς Μιχαῆρος δεχθεὶς ἐν γνώσει καὶ ἐξ ἰδιοτελείας εἰς τὸ πλοῖον του τοὺς αὐτουργοὺς τῶν ἀξιοποιῶνων πράξεων Κωνσταντῖνου Βρούλου καὶ Μιχαὴλ Βρούλου, καὶ ἀποκρύψας καὶ μετσκομίσας αὐτοὺς εἰς Σύρον, εἰς Ψαρόα, κακουργήματα προνοούμενον καὶ τιμωρούμενον παρὰ τῶν μνησθέντων ἄρθρ. καὶ τῶν ἄρθρων προσέτι 71 καὶ 72 §. 5 τοῦ ποιν. Νόμου. Παρέπεμψε ἅπαντας τοὺς προσημειωθέντας εἰς τὸ κατὰ τὴν περιμέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον διὰ νὰ δικασθῶσι κατὰ τὸν Νόμον. Γενομένης κατηγορίας καὶ συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ ἐν Σύρῳ Κακουργιοδικεῖου, ἀφοῦ προηγουμένως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 23 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν σὺνέδρων ἐχορίσθη ἡ δίκη τῶν φυγοδικῶν Γ. Μέξη, Χ. Πέππα, Π. Μπαρμούλη, Δ. Μπογιαντζή, Ἰω. Ζακυνθινῶ, Α. Σ. Μαστροκόλη, καὶ Ν. Ἀναστασιάδου ἀπὸ τὴν δίκην τῶν λοιπῶν κατηγορουμένων παράντων, οἱ ἑνορκοὶ διὰ τῆς ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1842 ἐτυμηγορίας τῶν ἀπεφάνθησαν ὡς ἐφεξῆς « Ναι εἰ κατηγορούμενοι 1) Κωνστ. Βρούλος πλοίαρχος, τοῦ βρικίου Ἐλλισσάβητ, καὶ οἱ 2) Κωνσ. Μαυρομμάτης, 3) Κυριάκος Μπαρμπάρσος, 4) Μιχαὴλ Βρούλος· 5) Μαρκῆς Ἀνδρέου Βρούλος· 6) Ἰω. Ν. Τρικουβέρτης καὶ 7) οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Δημήτ. Μπούτζαρης, ἡ Μούρος, οἱ ναῦται τοῦ αὐτοῦ βρικίου ἢ Ἐλλισσάβητ, εἶναι ἑνοχοὶ ὅτι ἐπὶ σκοπῶ ἀθεμίτου κέρδους ἐξετέλεσαν αὐτοπροσώπως καὶ ἀμέσως τὰς ἀκολούθους ἀξιοποιῶνους πράξεις ἤτοι Α. Κατὰ τὸν Νοέμβρ. τοῦ 1841 εἰς τὸν λιμένα Κόκκινα τῆς Χίου ἐνήργησαν τὴν ἀφαιρέσιν τοῦ ἐπὶ τοῦ βρικίου Ἐλλισσάβητ φορτίου, συγκειμένου ἐκ μεταξὺς καὶ μαλίου θνήκοντος εἰς τοὺς ἐμπόρους υἱοὺς Χαρίσση καὶ συντροφίας καὶ οὕτω ἐζημίωσαν τοὺς ῥηθέντας ἐμπόρους. » Β. Ναι κατὰ τὸν αὐτὸν μῆνα εἰς τὸ ἀκροατήριον Μαλέα

ἐβύθισαν τὸ πλοῖον ἡ Ἐλισσάβετ τοῦ ὁποῖου τὸ ἐν τρίτον ἦτον ἰδιοκτησίᾳ τοῦ Σπυρίδωνος Θαλασσινοῦ, τὰ δὲ ἄλλα δύο τρίτα ἦσαν ἰδιοκτησίᾳ τοῦ πλοιάρχου Κωνστ. Βρούλου ἡσφαλισμένον εἰς τὸ ἀσφαλιστικὸν κατάστημα ὀνομαζόμενον Ἐλληνικὸν καὶ οὕτως ἐζημίωσαν τὸν ῥηθέντα Θαλασσινὸν καὶ τὸ ἀσφαλιστικὸν κατάστημα ὀνομαζόμενον Ἐλληνικόν. Γ'·

Ναι κατὰ τὸν αὐτὸν μῆνα ἐνώπιον τοῦ δημάρ. Ἐπιδ. Διμηρᾶς ἐκπληροῦντος τὰ λιμενικὰ καὶ τοῦ εἰρηνοδίκου Ἰδρας ἐξέθεσαν πλαστὸν ναυάγιον πρὸς ζημίαν τοῦ Σπυρίδωνος Θαλασσινοῦ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ καταστήματος, Ἐλληνικὸν καὶ τῶν υἱῶν Χαρίσση καὶ συντροφίας, ἐμπόρων τῆς Θεσσαλονίκης, ἐκθέσαντες ὅτι τὴν 14 Νοεμβρίου 1841 ἔξω τοῦ ἀκροατηρίου Μαλέα συγκρουσθὲν τὸ πλοῖον ἡ Ἐλισσάβετ, διοικούμενον ἀπὸ τὸν Κωνστ. Βρούλον μετ' ἄλλου τινὸς ἀγνώστου καὶ τρυπῆσαν ἐβυθίσθη. Δ'.

Ναι κατὰ τὸν αὐτὸν μῆνα καὶ ἐνώπιον τῶν ἰδίων ἀρχῶν κατέθεσαν ψευδῶς, ὅτι κατὰ τὴν 14 Νοεμβρίου 1841 ἔξω τοῦ ἀκροατηρίου Μαλέα, τὸ πλοῖον ἡ Ἐλισσάβετ, διοικούμενον ἀπὸ τὸν πλοίαρχον Κωνστ. Βρούλον συγκρουσθὲν μετ' ἄλλου τινος ἀγνώστου καὶ τρυπῆσαν ἐβυθίσθη. — Ναι οἱ κατοικοροῦμενοι 1) Ἀθανάσιος Μῶρος πλοίαρχος τοῦ Τριχαντηρίου ὁ Περσεύς· 2) Νικόλαος Παπαφραντζέσκος· 3) Ἀνδρέας Α. Τριγκάκης· 4) Παντελῆς Καμπίτης· 5) Παντελῆς Γιαχοῦζης· 6) Κωνστ. Ἰω. Κοντοβράκης· 7) Νικόλ. Μίλησης, ναῦται μὲ μερίδιον εἰς τὸ τρεχαντήριον ὁ Αἰνεῖας· 8) Αἰτώνιος Μῶρος· 9) Σταῦρος Σιορτέσης, ναῦται ἐπίσης εἰς τὸ τρεχαντήριον ὁ Περσεύς. 10) Ἰω. Πέππας ναῦτης μὲ μερίδιον εἰς τὸ τρεχαντήριον τοῦ Ἀντωνίου Μοντάφι. 11) Ἰω. Κασσέτας, εἶναι ἔνοχοι ὅτι συνήργησαν εἰς τὴν ἄνω μνησθεῖσαν ἀφαίρεσιν τοῦ φορτίου πρὸ καὶ ἐπὶ τῆς ἐκτελεσεως, χορηγήσαντες ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως εἰς τοὺς ἐκπεραιωτὰς αὐτῆς τοιαύτην βοήθειαν ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν ἠδύναντο οὗτοι νὰ φέρωσιν εἰς πέρας τὴν πράξιν κατὰ τὰς προκειμένας περιστάσεις, ἦτοι συνενοήθησαν μετὰ τοῦ Κωνστ. Βρούλου, πλοιορχου τοῦ πλοίου ἡ Ἐλισσάβετ καὶ παρέβαλον καὶ μετεκώμισαν τὸ ἀφαιρηθὲν φορτίον, καὶ ὅτι συνήργησαν εἰς τὴν βύθισιν τοῦ ἄνω μνησθέντος πλοίου, τὴν ἐκθεσιν πλαστοῦ ναυαγίου καὶ τὴν ψευδῆ κατάθεσιν ἐνώπιον τῆς ἀρχῆς πρὸ τῶν πράξεων αὐτῶν, ἦτοι ἀφῆρσαν τὸ φορτίον χορηγήσαντες οὕτω εἰς τοὺς ἐκπεραιωτὰς αὐτῶν τοιαύτην βοήθειαν ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν ἠδύναντο οὗτοι νὰ φέρωσιν εἰς πέρας τὴν πράξιν κατὰ τὰς προκειμένας περιστάσεις. — Ναι ἡ διὰ τῆς βυθίσεως τοῦ πλοίου προξενηθεῖσα ζημία ὑπερβαίνει τὰς 1000 δραχ. Ναι ἡ διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ φορτίου προξενηθεῖσα ζημία ὑπερβαίνει τὰς 400 δραχ. Ὅχι οἱ ἄνω μνησθέντες κατήγοροί· 1) Κωνστ. Βρούλος, 2) Κωνστ. Μαυρορμάτης, 3) Κυριάκος Μπαρπαρέσης, 4) Μεγαλὸν Βρούλος, 5) Μαρκῆς Ἀνδρέου Βρούλος, 6) Ἰω. Ν. Τρικουβέρτης, 7) Δημήτρ. Μπούτζαρος ἡ Μῶρος, 8) Ἀθανάσιος Μῶρος, 9) Νικόλαος Παπαφραντζέσκος, 10) Ἀνδρέας Α. Τριγκάκης, 11) Παντελῆς Καμπίτης, 12)

Παντελής Γιαχόζης. 13) Κωνσ. Ίω. Κοντοβράκης, 14) Νικόλαος Ίω. Μίλησης, 15) Αντώνιος Μώρος, 16) Σταύρος Σκουρτέσις, 17) Ίω. Πέππας και 18) Ίω. Κασσέτας εξέτελεσαν τὰς ἄνω μνησθείσας ἀξιοπίνους πράξεις τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ φορτίου, τῆς θυτίσεως τοῦ πλοίου, τῆς ἐκθέσεως πλαστοῦ ναυαγίου καὶ τῆς ψευδομαρτυρίας ἐνώπιον τῆς ἀρχῆς ἐκ συστάσεως, ἥτοι ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι συναπεφάσισαν προηγουμένως τὴν ἐκτέλεσιν τῶν μνησθεισῶν ἀξιοπίνων πράξεων καὶ ἕνεκα τούτου συνομολόγησαν πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν. — Ὅχι ὁ Κωνσ. Βρούλος ἔδωκε πρῶτος ἀφορμὴν εἰς τὴν ἐγκληματικὴν ταύτην ἔνωσιν, τὴν ἔφερον εἰς πέρας καὶ διεύθυνεν αὐτοπροσώπως τὴν ἐπιχείρησιν. » Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν συνόδρων διὰ τῆς ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1842 ὑπ' ἀριθ. 26 ἀποφάσεώς του καὶ δυνάμει τοῦ 51 ἄρθρ. τοῦ περὶ ἀστυνομίας τῆς ἐμπορικῆς Ναυτηλίας νόμου καὶ τῶν ἄρθρων 56 §. 1 καὶ 2, 396, 399 §. 10, 402, 391, 421, 423, §. 2, 271, καὶ 103 τοῦ ποιν. νόμου, κατεδίκασε τὸν Κ. Βρούλον εἰς 10 ἐτῶν εἰρκτὴν, τὸν Κ. Μαυρομαμάτην, Κ. Μπαρμπαρέσην, Μ. Βρούλον, Μ. Α. Βρούλον, καὶ Ίω. Ν. Τρικουβέρτην εἰς 8 ἐτῶν εἰρκτὴν ἕκαστον, τοὺς Ἀθανάσιον Μῶρον, Ν. Παπαφραντζέσκον, Ίω. Πέππαν καὶ Ίω. Κασσέταν εἰς 9 ἐτῶν εἰρκτὴν ἕκαστον, τοὺς Α. Ἀναγ. Τριγκάκη, Π. Καμπίτην, Π. Γιαχόζην, Κ. Κοντοβράκην, Ν. Μίλησαν, Ἀθανάσιον Μῶρον καὶ Σ. Σκόρτεσιν εἰς 7 ἐτῶν εἰρκτὴν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν τὴν ἀνάρρησιν ὁ μὲν Ίω. Κασσέτας, Μ. Α. Βρούλος, Κ. Μαυρομαμάτης, Ίω. Ν. Τρικουβέρτης, Μ. Βρούλος, Κυριάκος Γ. Μπαρμπαρέσης καὶ Ἰωάν. Πέππας διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: 1) Διότι διακοπείσης τῆς συζητήσεως δις ἑκάστην δὲ φορὰν δι' ὀλόκληρον τὴν νύκτα, δὲν διετηρήθη ἡ διάταξις τοῦ νόμου νὰ μὴν κοινωθῶσιν οἱ ἑνόρκοι μετὰ τῶν ἐξῶ. 2) δι' ἐσφαλμένην ἐρμηνείαν καὶ ψευδῆ ἐφαρμογὴν τῶν ἐφαρμοσθέντων νόμων. 3) Διότι τὸ δικαστήριον τῶν συνόδρων περιώρισε τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαιρέσεως τῶν ἐνόρκων εἰς πέντε ἄτομα μόνον, ἐνῶ κατὰ νόμον ὁ ἐλάχιστος ὅρος τῶν ἐξαιρέσεων εἶναι ὁ τῶν ἐξ ἐνόρκων, καὶ ἐκ τούτου παρεβιάσθησαν οὐσιωδῶς τὰ ἄρθρ. 63, 70, 76 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ. 4) Διότι τὸ δικαστήριον τῶν συνόδρων, ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν τοῦ νὰ τεθῆ ζήτημα εἰς τοὺς ἐνόρκους, ὅτι ὁ Ίω. Πέππας ἦτο ναύτης εἰς τὸ πλοῖον τοῦ Μουταφῆ ἀλλοδαποῦ ἀνδρὸς καὶ ὑπόχρεος νὰ ὑπακούσῃ αὐτόν. 5) Διότι ἀπέρριψεν ὡσαύτως τὴν αἴτησιν τοῦ νὰ τεθῆ ζήτημα στηριζόμενον εἰς τὸ ἄρθρ. 76 τοῦ ποιν. νόμου ἀπαλλακτικὸν τῆς ποινῆς καὶ ὡς περίστασις αὕτη βεβαία καὶ ὁμολογηθεῖσα παρὰ τοῦ κατηγορουμένου, ἔπρεπεν ἀναγκαιῶς νὰ καθυποβληθῆ εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἐνόρκων, καὶ δὲν ἐδύνατο νὰ ἀποκλεισθῆ ὁ Μιχαὴλ Βρούλος τοῦ νὰ προτείνῃ εἰς ὑπεράσπισιν ἑαυτοῦ ὅτι χάριν προσωπικῆς ὑπερασπίσεως τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ συνετέλεσεν εἰς τὴν πράξιν. 6) Διότι εἰς τὸ δεῦτερον τῶν τεθέντων εἰς τοὺς ἐνόρκους ζητημάτων ἐλλείπει ἐν οὐσιῶδες στοιχεῖον

τῆς ἐγκλημταικότητος, δηλ. ἡ γνώσις τῆς ἀλλοτρίας ιδιοκτησίας καὶ ἐπομένως δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ καταδίκη ἐπὶ τῆς τοιαύτης ἐτυμηγορίας. — οἱ δὲ Ἀθανάσιος Μῶρος, Ἀντώνιος Μῶρος, Σ. Σκορτέσης, Ν. Παπαφραν-ζέσκου, Ἀνδρέας Τριγκάκη, Παντελῆ, Καμπίτη, Παντελῆς Γιαχόζης, Κωνστ. Κοντοβράκης καὶ Νικόλαος Μίλισης διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους:

1) Διότι κατεδικάσθησαν ὡς συναίτιοι ἀφαιρέσεως φορτίου, βυθίσεως πλοίου, ἐκθέσεως πλαστοῦ Ναυαγίου εἰς βαθμὸν κακουργήματος, ἐνῶ ἡ ἐ-υμηγορία τῶν ἐνόρκων δὲν προσδιορίζει τὸ ποσὸν τοῦ κέρδους, καθὼ τὸ 51 ἄρθ. τοῦ περὶ ναυτιλίας νόμου, κανονίζει τὸν βαθμὸν τῆς ποινῆς. 2) Διότι καὶ ἂν ὑποθεθῇ ὅτι τὸ ποσὸν τῆς ζημίας δύναται νὰ κανονίσῃ τὸν βαθμὸν τῆν ποινῆς, ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων δὲν ὀρίζει τὸ ποσὸν τῆς ζημίας. 3) Διότι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων δὲν φέρει τὸν ὅρον ἐν γνώσει ὅστις ἀπαιτεῖται κατὰ τὸ 271 ἄρθρ τοῦ ποιν. Νόμου καὶ ἐπομένως παρεβιάσθη τὸ ῥηθὲν ἄρθρον. 4) Διότι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δὲν ἐξέδωκε ἀποφάσεις ἐγγράφους καὶ αἰτιολογημένας ἐπὶ τῶν ἐξαίρέσεων τεσσάρων ἐνόρκων καὶ οὕτω παρεβιάσθησαν τὰ ἄρθρα 79 καὶ 81 τῆς ποιν. δικονομίας. 5) Διότι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων δὲν ἀπηγγέλθη εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν. 6) Διότι κατεδικάσθησαν ὡς συναίτιοι εἰς τὴν βύθισιν τοῦ πλοίου εἰς τὴν ἐκθεσιν τοῦ πλαστοῦ Ναυαγίου καὶ εἰς τὴν ψευδῆ κατάθεσιν ἐνέπιον τῆς ἀρχῆς, ἐνῶ ἡ ἐτυμηγορία δὲν βεβαιοῖ ὅτι εἰς τὰς πράξεις ταύτας συνήργησαν ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλληκα, τοὺς πληρεξουσίους τῶν μερῶν καὶ τὸν εἰσαγγελέα προτείναντα νὰ ἀπορρίψῃ ἡ ἀναιρέσεως αἰτήσις τοῦ Ἰω. Κασσέτα ὡς ἀπαράδεκτος, καθότι, ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὸ ἀποδεικτικὸν τοῦ ἐπιστάτου τῶν ἐξεταστικῶν φυλακῶν Σύρου τῆς ἀπὸ 30 Μαρτίου 1843 οὗτος ἐδραπέτευσε τῆς φυλακῆς.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον. Καθόσον ἀφορᾷ τὸν Ἰω Κασσέταν.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἀπὸ 30 Μαρτίου 1843 τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξεταστικῶν φυλακῶν Σύρου δεσμοφύλακος Α. Κορνηλίου, ἀποδεικτικῶ βεβαιοῦται ὅτι ὁ Ἰω. Κασσέτας ἐδραπέτευσεν ἐκ τῶν ἐν Σύρῳ φυλακῶν, ἐπομένως κατὰ τὰ 485 καὶ 487 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας ἡ ἀναιρέσεως αἰτήσις αὐτοῦ εἶναι ἀπαράδεκτος.

Καθόσον ἀφορᾷ τὸν Μαρκὴν Ἀνδρέου Βρούλου κλπ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 445 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων δύναται νὰ διακόψῃ τὴν συζήτησιν, κατὰ τὰ πρὸς ἀναφυγὴν τῶν δικαστῶν τῶν ἐνόρκων, τῶν μαρτύρων καὶ τῶν κατηγορουμένων ἀναγκαῖα διαλείμματα, κατὰ δὲ τὰ 432, καὶ 433 ἄρθρα τῆς αὐτῆς δικονομίας, δὲν ἀπαγορεύεται ἡ συγκοινωνία τῶν ἐνόρκων, πρὸς τρίτον τινὰ εἰμὴ μετὰ τὴν θέσιν τῶν ζητημάτων καὶ κατὰ τὴν διάσκεψιν τῶν ἐνόρκων, ἐπομένως ὁ ἀ. ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ὁ β'. ἀναιρέσεως λόγος, καθὼ ἀόριστος εἶναι ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρ. 63 καὶ 70 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, ὁ ἐλάχιστος ἀριθμὸς τῶν ἐνόρκων ἐξ ὧν λαμβάνονται οἱ μέλλοντες νὰ δικάσωσι 12 ἐνορκοὶ εἶναι ὁ τῶν 24, ὡσάκις δὲ προσδοκᾶται μακρὰ διάρκεια τῆς συζητήσεως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δύναται νὰ διατάξῃ τὴν ἐξαγωγὴν δύο εἰσέτι ὀνομάτων, ὥστε κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀπὸ τὸν κατηγορούμενον κατὰ τὰ ἄρθρ. 72 καὶ 76 τοῦ αὐτοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ ἐξαιρεταίων ἐνόρκων περιορίζεται εἰς πέντε ἐπομένως καὶ ὁ γ'. ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ οὐδεὶς Νόμος ἀπαλάττει τοὺς ναύτας τῆς ποινηῆς τῶν παρ' αὐτοῦ κατὰ διατάγην του ἡμεδαποῦ ἢ αλλοδαποῦ πλοιάρχου των πραχθέντων ἀξιοποιίων πράξεων, ἐπομένως ὁ τέταρτος ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ τὸ 76 ἄρθρον τοῦ ποιν. Νόμου ἀφορᾷ κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν αὐτοῦ, τοὺς συνεργοὺς περὶ ὧν διαλαμβάνει τὸ 1 καὶ 2 ἐδάφιον τοῦ 74 ἄρθρ. τοῦ ποιν. Νόμου, ἐπομένως δὲν ἐφαρμόζεται ὡς πρὸς τὸν Μιχ. Βρούλον, κατηγορούμενον ὡς αὐτουργόν.

Ἐπειδὴ ἡ ἐτυμολογία τῶν ἐνόρκων φέρει ὅλους τοὺς νομίμους ὄρους τῶν πράξεων τῶν ὁποίων ἀποφαίνεται ἐνόχους τοὺς ἀναιρεσίοντας, τουτέστιν ὅτι α ἐπὶ σκοπῷ ἀθεμίτου κέρδους ἐξετέλεσαν αὐτοπροσώπως καὶ ἀμέσως τὴν βύθισιν τοῦ πλοίου Ἐλίσσάβετ τοῦ ὁποίου τὸ ἐν τρίτον ἦτον ἰδιοκτησία τοῦ πλοιάρχου Κωνστ. Βρούλου ἠσφαλισμένον εἰς τὸ ἀσφαλιστικὸν κατάστημα ὀνομαζόμενον Ἑλληνικόν, καὶ οὕτως ἐζημίωσαν τὸν ρηθέντα Θελασσινὸν καὶ τὸ ρηθὲν ἀσφαλιστικὸν κατάστημα, ἐπομένως καὶ 6. ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀνυπόστατος.

Καθόσον ἀφορᾷ τὸν Ἀθανάσιον Μῶρον καὶ λοιπούς.

Ἐπειδὴ αὐτὸ κατὰ τὸ 65 ἄρθρον τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ περὶ τῆς ἀνευ ἀδείας ἀναχωρήσεως ἐνόρκων τινῶν καὶ περὶ τῶν κατὰ τοῦτο δικαιολογημάτων ἐκδοταίας ἀποφάσις ἀφορᾷ τὴν ἀπαλλαγὴν ἢ τὴν καταδίκην τῶν ἐνόρκων κατὰ τὰ ἄρθρα 24, 25, 64, 65, τοῦ αὐτοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, ὅχι δὲ καὶ τοὺς κατηγορουμένους, ἐπομένως οὗτοι δὲν δύνανται νὰ παραγάγωσι λόγον ἀναιρέσεως ἐκ τῆς μὴ ἐκδόσεως τῶν ρηθησῶν ἀποφάσεων.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Σύρῳ κακουργιοδικῶν, ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ συνεδρίασις, καθ' ἣν ἐδικάσθησαν οἱ ἀναιρεσίοντες ἐγένετο δημοσίως, ἐπομένως ὁ πέμπτος ἀναιρέσεως λόγος, δὲν ἔχεται ἀληθείας.

Ἐπειδὴ ἐπίσης δὲν ἔχεται ἀληθείας καὶ ὁ 6 ἀναιρέσεως λόγος, διότι ἡ ἐτυμολογία τῶν ἐνόρκων ρητῶς φέρει ὅτι οἱ ἀναιρεσίοντες α συνήργησαν εἰς τὴν . . . ἀφαίρεσιν τοῦ φορτίου . . . χορηγήσαντες ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως εἰς τοὺς ἐκπεραιωτάς αὐτῆς τοιαύτην βοήθειαν κτλ. » Ἀναφέρει δὲ κατὰ συνέχειαν τὰς τρεῖς λοιπὰς πράξεις, τῆς βυθήσεως τοῦ

πλοίου, τῆς ἐκθέσεως πλοστοῦ ναυαγίου καὶ τῆς ψευδομαρτυρίας, ἐνώπιον τῆς ἀρχῆς χρησιμεύσασαι μόνον πρὸς ἀποπεράτωσιν καὶ ἀπόκρυψιν τῆς κυρίας πράξεως, τῆς ἀφαιρέσεως δηλαδὴ τοῦ φορτίου, ἐπομένως ἐνοεῖται καὶ ὡς πρὸς αὐτὰς ὑπάρχουσα ἡ γνῶσις καὶ ἡ πρόθεσις τῶν ἀναιρεσιόντων.

Ἐπειδὴ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων προσδιορίζει τὴν διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ φορτίου καὶ τῆς βυθήσεως τοῦ πλοίου εἰς τρίτους προξενηθεῖσαν ζημίαν, ὁ δὲ ὅρος οὗτος καὶ μόνος ἀποτελεῖ κολάσιμον τὴν πράξιν τῆς ἀπάτης καὶ τῆς καταστροφῆς ξένης ιδιοκτησίας κατὰ τὰ 396 καὶ 421 ἄρθρα τοῦ ποιν. Νόμου.

Ἐπειδὴ ἡ ἐκθεσις πλοστοῦ ναυαγίου καθὼς πράξις ἀναφερομένη κυρίως εἰς τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ φορτίου καὶ τὴν βύθησιν τοῦ πλοίου ἀναφέρεται καὶ ὡς πρὸς τὴν ζημίαν τὴν γενομένην διὰ τῶν ρηθεισῶν πράξεων.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀπὸ 4 Ἰανουαρ. ε. ε. ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἰω. Κασσέτα, κατοικοῦντος εἰς Ψαρρᾶ, ἀπορρίπτει δὲ τὴν αὐτὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Μιχαῆλ Ἀνδρέου Βρούλου, Κων. Μυροματῆ Ἰω. Νικολάου Τρικουβέζτου, Μιχαῆλ Βρούλου, Κυριάκου Μπαρμπάρου καὶ Ἰω. Πέππα, κατοικοῦντων ἐπίσης εἰς Ψαρρᾶ, ὡσαύτως καὶ τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἀθανασίου καὶ Ἀντωνίου Μῶρου, Σταύρου Κορτέση Νικολάου Παππαφραντζέσκου, Ἀνδρέου ἀναγνώστου Τριγκάκη, Παντελῆ Καμπίτου, Παντελῆ Γιαγούζη, Κωνσταντίνου Ἰωάν. Κοντοβράκη καὶ Νικολάου Ἰω. Μήλησα, κατοικοῦντων εἰς Μάσσητα, γενομένης κατὰ τῆς ἀπὸ 31 Δεκεμβρ. 1842 ὑπ' ἀριθ. 26 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Σύρῳ δικαστήτων συνέδρων καὶ καταδικάζει τοὺς ἀναιρεσιόντας εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχ. 57.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 24 Μαΐου 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 39.

(Ἀριθ. 6167. κ.χ. 514).

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰωάν. Κανατᾶ.

Ἐν τῷ δικαστηρίῳ τοῦ Ἀγρίου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Παλιζωϊδοῦ ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Π. Καλλιγᾶ παρέδρου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 17 Μαΐου ε. ε. διὰ τὴν δικάσιν τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἰωάννου Κανατᾶ, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ δικηγόρου Χ. Ζώτου.

Ὁ Ἰωάννης Κανατᾶς ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικαίου Ἄστρου, ὅτι τὴν 17 Δεκεμβρίου 1842 ἔβασκε τὸ παίμνην του ὑπὸ τῶν ἐλαίων τῆς Μονῆς Λουκοῦς, κατὰ τὴν θέσιν Λαγγάδες τοῦ Ἄστρου· τὸ

Πταισματοδικεῖον διὰ τῆς ἀπὸ 24 Φεβρουαρίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 35 ἀποφάσεώς του, ἐκήρυξεν ἔνοχον τὸν κατηγορηθέντα καὶ κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς πρόστιμον δραχμῶν τριῶν καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης· τῆς ἀποφάσεως ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοῦ ἐξῆς λόγους. 1. διότι ἐσφαλμένως ἐφηρμόσθη τὸ ἄρθρον 697 τοῦ ποιν. Νόμου, καθότι τὸ ἄρθρ. τοῦ προβλέπει μὲν τὴν παράθεσιν ἀστυνομικῶν διατάξεων, ἀλλὰ μὲ ὅρον γενικὸν, ὥστε δὲν λαμβάνει χώραν, εἰμὲ ὅταν παράθεσις τις δὲν ἀνάγεται εἰς νόμον εἰδικώτερον, τὸ δὲ 626 ἄρθρ. ἀπαγορεύει ῥητῶς τὴν καταδόσκεισιν τῶν ζώων εἰς ἀπαγορευομένους τόπους, περὶ ἧς ἔγεινεν λόγος ἢ κατηγορία, ὅθεν γίνεται δῆλον ὅτι ὁ πταισματοδικὴς ἐσφαλμένως ἐφῆρμωσε τὸ ῥηθὲν 697 ἄρθρ. τοῦ ποιν. Νόμου, καὶ ὅτι ἡ διαληφθεῖσα πράξις ἀνάγεται κατὰ συνέπειαν τοῦ ἄρθρ. 696 καὶ τοῦ ἄρθρ. 14 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1836 περὶ προφυλάξεως τῶν δενδροφυτειῶν διατάγματος εἰς τοὺς εἰδικότερους ὁρισμοὺς τοῦ ἀπὸ 13 Μαΐου 1835 περὶ τῆς προξενουμένης εἰς τοὺς ἀγροὺς βλάβης ἐκ τῆς βοσκῆς τῶν ζώων Β. Διατάγματος 2. διότι ψευδῶς ἠρμηνεύθη τὸ ῥηθὲν ἄρθρον 697 τοῦ ποινικοῦ νόμου, καθότι κατὰ τὸ ῥηθὲν ἄρθρον τιμωροῦνται ἐκεῖναί αἱ παραβάσεις αἱ ὁποῖαι ἀντιβαίνουν εἰς τὰς περὶ τοπικῆς καὶ ἀγροτικῆς ἀστυνομίας παρὰ τῆς ἐπιτοπίου ἀρχῆς ἐντὸς τῆς ἀρμοδιότητός της ἐκδιδομένης καὶ κατὰ τὴν νόμιμον διατύπωσιν ἐπικυρωμένας διατάξεις. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ διάταξις τοῦ δημάρχου Θυραετῶν ἐκδοθεῖσα ἐκτὸς τῆς ἀρμοδιότητός της καὶ ἀντικειμένη εἰς ῥητοὺς νόμους καὶ διατάγματα δὲν ἐδύνατο νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν παρὰ τοῦ πταισματοδίκου. 3. διότι ἡ παράθεσις τοῦ ἀνήκοντος ἄρθρου τοῦ ποιν. Νόμου ἐγένετο εἰς τὸ αἰτιολογικόν, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ παρατεθῆ εἰς τὸ διατακτικόν τὸ ὁποῖον περιέχει τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ποινῆς, ἐκ τούτου δὲ παρεβιάσθησαν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 407 τῆς ποιν. δικονομίας. 4. διότι τὸ αἰτιολογικόν τῆς ἀπαφάσεως ἀντιφάσκει μὲ τὸ ἱστορικόν της, διότι ἐνῶ εἰς τὸ ἱστορικὸν ἀναφέρεται ὡς ἀναγνωρισμένον παρὰ τοῦ πταισματοδίκου, τοῦ ὅτι ὁ κατηγορούμενος κατηγορεῖται παρὰ τοῦ ἀγροφύλακος, ὅτι τὴν 18 Δεκεμβρ. 1842 ἔβασκε τὸ ποίμνην του ὑπὸ τῶν ἐλαιῶν, ἀπ' ἐναντίας εἰς τὸ αἰτιολογικὸν παραδέχεται ὅτι ἡ ἡμερομηνία τοῦ πρωτοκόλλου τοῦ εἰρημένου ἀγροφύλακος εἶναι ἡ 17 Δεκεμβρίου. 5. διότι παρεβιάσθη τὸ 1. ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου, καθότι ἡ προκειμένη πράξις ὄχι μόνον δὲν προβλέπεται ἀπὸ κανένα νόμον, ἀλλὰ θεωρεῖται ἀνέγκλητος καὶ θεμιτὴ, διότι ὁ ἀναίρεσιῶν ὡς ἐνοικιστῆς τῶν ῥηθέντων γαιῶν, εἶχεν ἐπομένως δικαίωμα νὰ βόσκη ἀκωλύτως τὰ πρόβατάτου. 6. διότι τὸ νὰ βόσκη τις τὸ ποίμνιόν του ὑπὸ τῶν ἐλαιῶν δὲν πράττει ἀδίκημα ἐκτὸς ἂν τοῦτο ἤθελεν εἶσθαι ἀπηγορευμένον· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, τὸ διατακτικόν τῆς ἀποφάσεως δὲν διαλαμβάνει ἂν ἡ προκειμένη πράξις ἦτον ἀπηγορευμένη.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσείουτος καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 697 ἄρθρον τοῦ ποιν. Νόμου μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δεκατεσσάρων ἡμερῶν ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πενήκοντα δραχμῶν τιμωρεῖται, ὅστις ἀντιβαίνει εἰς τὰς περὶ τοπικῆς καὶ ἀγροτικῆς ἀστυνομίας παρὰ τῆς ἐπιτοπίου ἀρχῆς ἐντὸς τῆς ἀρμοδιότητός της ἐκδιδομένας καὶ κατὰ τὴν νόμιμον διατύπωσιν ἐπικυρωμένας διατάξεις· ἐπεὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἡ διάταξις τοῦ δημάρχου Θυρέας ἀντικείμενον ἔχουσα τὸν διαχωρισμὸν τῶν ὀρίων τῆς κοινότητος καὶ τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ νὰ βόσκωσι ποίμνια ὑπὸ τὰς ἐλαίας καὶ ἄλλα κάρπιμα δένδρα ἀφορᾷ τὴν ἀγροτικὴν ἀστυνομίαν τῆς ὁποίας τὴν διεύθυνσιν ὁ νόμος ἐναπόθεσεν ἰδίως εἰς τὰς δημοτικὰς ἀρχάς, ὥστε ἡ διάταξις αὕτη φέρουσα καὶ τὴν ἔγκρισιν τοῦ διοικητοῦ περιέχει ὅλα τὰ παρὰ τοῦ τοῦ 697 ἄρθρου τοῦ ποιν. Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, εἶναι δηλ. ἐκδεδομένη ἀπὸ τὴν ἐπιτόπιον ἀρχὴν ἐντὸς τῆς ἀρμοδιότητος της καὶ νομίμως ἐπικυρωμένη, ἐπομένως τὸ πταισματοδικεῖον Ἄστρους ὑποβαλλὼν τὸν παραβιάσαντα τὴν διάταξιν ταύτην ἀναιρεσείουτα εἰς τοὺς ὅρους τοῦ διαληφθέντος 697 ἄρθρου ἐφήρμοσε τὸν Νόμον καλῶς, οἱ δὲ λοιποὶ οἱ περιστρεφόμενοι εἰς τὴν κακὴν ἐφαρμογὴν καὶ ἐσφαλμένην ἐρμηνείαν τοῦ ἄρθρου τοῦτου καὶ εἰς τὸ ἀναρμόδιον τοῦ δημάρχου εἶναι ἀνυπόστατοι.

Ἐπειδὴ ἡ διαστολὴ τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων εἰς δύο διακεκριμένα μέρη, τὸ ἀφορῶν τὴν ἐνοχὴν τοῦ ἐγκαλουμένου καὶ τὸ περὶ τῆς ἐφαρμοστέας ποινῆς λαμβάνει χώραν μόνον εἰς τὴν ἐνώπιον τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ τῶν κακούργιοδικῶν διαδικασίαν, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῶν ἄρθρων 396, 397, 449 καὶ 450 τῆς ποιν. δικονομίας, παρὰ δὲ τοῖς πταισματοδικαῖς τοιοῦτος χωρισμὸς δὲν ἀπαιτεῖται, ἀλλ' ἀρκεῖ νὰ περιέχη ἡ ἀπόφασις τὸ ἐφαρμοζόμενον ἄρθρον τοῦ ποιν. Νόμου, τὸ ὁποῖον καὶ ὑπάρχει ἐντὸς τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως. ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι ἡ παράθεσις τοῦ ἀνήκοντος ἄρθρου δὲν ἔγεινεν εἰς τὸν οἰκειὸν τόπον εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον εἰς τὴν δευτέραν αἰτιολογίαν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δίδει ἀποχρώντως τὸν λόγον διὰ τὸν ὁποῖον παρεδέχθη, ὅτι ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἔγεινεν ἡ κατηγορουμένη πράξις ἦτο ἡ 17 Δεκεμβρίου 1842 καὶ οὐχὶ ἡ 18 τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἐπομένως ὁ περὶ ἀντιφάσεως εἰς τὴν ἡμερομηνίαν λόγος εἶναι ἀνυπόστατος,

Ἐπειδὴ ἅμα ἐκ μέρους τῆς ἀρμοδίου ἀρχῆς ἐξεδόθη διάταξις ἀπαγορεύουσα τὴν πράξιν δι' ἣν κατεδικάσθη ὁ ἀναιρεσεῖων, ἡ πράξις αὕτη δὲν ἦτο πλέον θεμιτὴ, ἐπομένως ὁ περὶ παραβιάσεως τοῦ πρώτου ἄρθρου τοῦ ποιν. Νόμου λόγος εἶναι ἐπίσης ἀνυπόστατος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀγκιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἰωάν. Κανατά

κατοίκου Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ δήμου Θυρέας, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 24
Φεβρουαρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 35 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Ἄστρου
καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὸ κατατεθὲν παράβολον τῶν πεντήκοντά δραχ.
καὶ εἰς τὰ τῆς παρουσίας δίκης τέλη τῆς σημάτων δραχ. 28.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Μαΐου 1843.

Ἐδημόσιεῦθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 40.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 544.)

Περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικεῖῳ Βάλτου δημοσίου
κατηγόρου.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν διαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Α. Πολυ-
ζωΐδου Ἀντιπροέδρου, Γ. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους
Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου
καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 3 Μαΐου 1843 διὰ νὰ δικάσῃ
τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικεῖῳ Βάλτου δη-
μοσίου κατηγόρου·

Κατ' ἐγκλησιν τοῦ Ἰωάννου Καραπάνου, ὁ Νικόλαος Πατζέας ἐκατη-
γορήθη ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου Βάλτου ὅτι τὴν 31 Δεκεμβρίου
π. ε. αὐθαιρέτως καὶ παρανόμως ὀδηγήσας τὸ ποίμνιόν του εἰς τὸν ἐν
τῇ θέσει Λαΐα, τοῦ δήμου Ἀμβρακίας κείμενον λεμῶνα, τὸν ὁποῖον
ἐκπαλαί ἢ Βασιλικὴ ἀρχὴ παρεχώρησε τῷ εἰρημένῳ Καραπάνῳ ἔφθειρεν
αὐτόν· τὸ πταισματοδικεῖον διὰ τῆς ἀπὸ 27 Φεβρουαρίου 1843 ὑπ'
ἀριθ. 5 ἀποφάσεώς του ἀπέλυσε τὸν Νικόλαον Πατζέα τῆς κατ' αὐτοῦ
κατηγορίας· ὁ δὲ παρὰ τῷ ῥηθέντι Πταισματοδικεῖῳ δημοσίως κατήγορος
ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τὸν εἰσαγγε-
γελέα καὶ τὸν Δανιὴλ Πανᾶν δικηγόρον πληρεξούσιον τοῦ πολιτικῶς ἐνά-
γοντος Ἰω. Καραπάνου.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 480 ἄρθρον τῆς ποινικῆς δικονομίας, κατὰ ἀθωωτι-
κῆς ἀποφάσεως δύναται μὲν γίνῃ ἀναίρεσεως αἰτήσις, ἀλλὰ μόνον παρὰ
τῶν ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ὀρισμένων προσώπων μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν
συμπεριλαμβάνονται καὶ οἱ δημόσιοι κατήγοροι· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου
ζητεῖται ἡ ἀναίρεσις παρὰ τοῦ δημοσίου κατηγόρου Βάλτου κατὰ ἀθωω-
τικῆς ἀποφάσεως.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν, γενο-
μένης παρὰ τοῦ δημοσίου κατηγόρου Βάλτου, κατὰ τῆς 27 Φεβρουαρίου

1843 ὑπ' ἀριθ. 5 ἀποφάσεώς τοῦ πταισματοδικείου, Ἄστρους καὶ ἀποφασίζει τὰ ἐξόδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς ἕαρος τοῦ δημοσίου. Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Ἰουνίου 1843. Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 41.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 514)

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Παππαθανασίου Παππαγεωργίου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἄρειου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Δ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Α. Πολυζοῦδου Ἀντιπροέδρου, Ἰωάν. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰωάν. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 27 Μαΐου 1842 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν κατὰ τῆς ἀπὸ 24 Μαρτίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 414 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Λεβαδίας αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Παππαθανασίου Παππαγεωργίου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἄρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ καὶ τὸν εἰσαγγελέα, προτείναντα ν' ἀπορρίψῃ ἡ ἀναιρέσεως αἴτησις, ὡς ἀπαράδεκτος, καθότι ὁ ἀναιρεσίον κλητεῖθεις νὰ ἐμφανισθῇ πρὸς συζήτησιν τῆς παρ' αὐτοῦ ζητηθείσης περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως δὲν ἐνεφανίσθη.

Λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὸ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 20 Ἀπριλ. ε. ε. ἀποδεικτικὸν ἐπίδοσεν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πρωτοδικαῖς Κλητῆρος Κωνστ. Ἐλευθερίου.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 492 ἄρθρον τῆς ποιν. δικονομίας μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ τὴν ἀναιρέσιν αἰτοῦντος, ἢ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ, τὸ δικαστήριον ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν καὶ καταδικάζει τὸν ἠττηθέντα εἰς τὸ πρόστιμον καὶ εἰς τὴν πληρομὴν τῶν ἐξόδων ἐπὶ δὲ του προκειμένου ὁ ἀναιρεσίον Παππαθανάσιος Παππαγεωργίου κλητευθείς διὰ τῆς ἀπὸ 24 Ἀπριλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ 7175 4334 κλήσεως τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ εἰσαγγελέως νὰ ἐμφανισθῇ πρὸς συζήτησιν τῆς παρ' αὐτοῦ γενομένης αἰτήσεως ἀναιρέσεως δὲν ἐνεφανίσθη οὔτε αὐτοπροσώπως οὔτε διὰ νομίμου ἐπιτρόπου του καίτοι παρελθούσης τῆς πρὸς ἐμφάνισιν προθεσμίας.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Παππαθανασίου Παππαγεωργίου, κατοίκου τοῦ χωρίου Ἄραποχώρη τῆς Λεβαδίας, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 24 Μαρτίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 414 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Λεβαδίας καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς

τὸ πρόστιμον τῶν πεντήκοντα δραχμῶν καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάσεως
δαραχ. 17.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 7 Ἰουνίου 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 42.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 514.)

Περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Χρήστου Ρούσσου ἢ Κουτζομίτου.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωίδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Π. Καλλιγᾶ Παρέδρου κωλυομένου τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλληκα καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Γ. Δ. Σούτζου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 17 Ἰουνίου 1843 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Χρήστου Ρούσσου ἢ Κοτζομίτου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Α. Μπαλάνου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Κατὰ συνέπειαν μηνύσεως τοῦ ὑπομοιράρχου τῆς χωροφυλακῆς Π. Δαλωνᾶ, ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελεὺς ἐκατηγόρησεν ἐνώπιον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν τὸν Χρήστον Ρούσσον, ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τῆς 18-19 Ἀπριλίου 1843 ἐν Ἀθήναις ἔλαβεν ἐν γνώσει αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα Παναγιώτου Ἰωάν. Πόρου χρήματα καὶ πράγματα αὐτοῦ τῶν ὁποίων ἡ ἀξία υπερβαίνει τὰς 20 οὐχὶ δὲ καὶ τὰς 400 δραχ. διὰ νὰ τὰ ἔχῃ παρανόμως ὡς ἰδιοκτησιάντου. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως, τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 24 Ἀπριλίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 2264 ἀποφάσεώς του, κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς τριῶν ἐτῶν φυλάκισιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1 διότι κατεδικάσθη χωρὶς νὰ ἀκουσθῇ 2. διότι κακῶς ἐχαρκτηρίσθη εἰς βαθμὸν ἀποπειρας 3. διότι δὲν αἰτιολογεῖ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τὸ τελεσίδικον τῆς πράξεως 4. διότι τὸ δικαστήριον δὲν αἰτιολόγησε τὸ ποσὸν τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Α. Σωμάκη, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναίρεσειόντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ ἀφορῶν τὴν παραβίασιν τοῦ δικαίωματος τῆς ὑπερασπίσεως λόγος εἶναι ἀνυπόστατος, καθότι ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ ἤδη ἀναίρεσιων ἀπελογήθη καὶ ὑπερασπίσθη διὰ τοῦ συνηγόρου του ἀποχρόντως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἐδάφ. 2. τοῦ 371 ἄρθρου τοῦ ποιν. Νόμου ἡ κλοπὴ εἶναι τετελεσμένη ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ κλέπτης καταλάβῃ τὸ πρᾶγμα ἀφαιρέσας αὐτὸ ἀπὸ τὸν τόπον του ἢ ἄλλως τὸ λάβῃ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του, κατὰ δὲ τὸ ἐδάφ. 2 τοῦ 46 ἄρθρου τοῦ ποιν. Νόμου, ὡσάκις ἀπαιτεῖται ὠρισμένον τι ἀποτέλεσμα παρὰ τοῦ Νόμου, ἡ παράβασις θεωρεῖται ὡς τελεία ἅμα συμβῆ τὸ ἀποτέλεσμα· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Χρῆστος Ρούσσοσ ἐκηρύχθη ἔνοχος κλοπῆς, διότι εἰσεχώρησε τὴν νύκτα δι' ἐξωτερικῆς ῥήξεως εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Π. Πόρου, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν κατόκει ὁ ἰδιοκτήτης, ἢ ἄλλος τις, ἐν γνώσει αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἰδιοκτῆμονος ἀφῆρσε χρήματα, κομβολόγια, καὶ ἓνα ἱμαμέν, ἀνήκοντα εἰς τὸν εἰρημένον Πόρον, διὰ νὰ τὰ ἔχη παράνομως ὡς ἰδιοκτησίαν του, ἐπομένως τὸ δικαστήριον ὀρθῶς καὶ συμφώνως μὲ τὸν νόμον ἐχαρακτήρησε τὴν πράξιν τῆς κλοπῆς, ὡς τετελεσμένην καὶ ἡ ἀπόφασίς του εἶναι ὡς πρὸς τοῦτο ἀρκούντως αἰτιολογημένη.

Ἐπειδὴ τὰ δικαστήρια δὲν εἶναι ὑπόχρεα νὰ αἰτιολογῶσι τὰ μεταξὺ τοῦ ἐλαχίστου καὶ τοῦ ἀνωτάτου ὅρου ἐπιβαλλόμενον ποσὸν τῆς ποινῆς, ἀλλὰ μόνον τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀξιοποίνου πράξεως καὶ τὴν ἐπιβολὴν τῆς ποινῆς. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ἀπόφασις περιέχει ἀποχρώσας αἰτιολογίας.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἰτήσιν τοῦ χρῆστου Ρούσσου ἢ Κοτζομίτου, κατοικοῦ Κηφισσίας, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 24 Ἀπριλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 2264 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ παράβολον τῶν πενήκοντα δραχμῶν, καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχ. 18, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάσσεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 24 Ἰουνίου 1843.

Ἐδημοσιεύθη ἀθημηρόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 43.

Περὶ ἀναίρεσιν αἰτήσεως τοῦ Ἀθανασίου Φτεριώτη καὶ Κωνσταντίνου Κατζαρδῆ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐτου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 24 Ἰουνίου 1843 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν κατὰ τοῦ ἀπὸ 22 Νοεμβρίου 1842 ὑπ' ἀριθ. 183 βουλευματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν αἰτήσιν ἀναίρεσιν τοῦ Ἀθανασίου Φτεριώτη καὶ Κωνσταντίνου Κατζαρδῆ, μὴ ἐμφανισθέντων.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μαγούση, καὶ τὸν εἰσαγγ-

γελᾶ προτείναντα ν' ἀπορρίψθῃ ἡ ἀναίρεσως αἴτησις, ὡς ἀπαράδεκτος, καθότι δὲν ἐνεφανίσθησαν οἱ ἀνεραϊσεῖοντες πρὸς συζήτησιν τῆς παρ' αὐτῶν αἰτηθείσης ἀναίρεσως, καίτοι προσηκόντως κλητευθέντες.

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ ἀπὸ 12 Μαΐου ε. ε. ἀποδεικτικὸν ἐπιδόσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πρωτοδικαῖς κλητῆρος Γεωργίου Σκαρλατοπούλου, καὶ τὸ ἀπὸ 4 Ἰουνίου ε. ε. ἀποδεικτικὸν ἐπιδόσεως τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ κλητῆρος Γρ. Γιαλούση.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 492 ἀρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ τὴν ἀναίρεσιν αἰτοῦντος, ἢ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ, τὸ δικαστήριον ἀκούσαν τὸν εἰσαγγελέα, ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν καὶ καταδικάζει τὸν ἠττηθέντα εἰς τὸ παράβολον καὶ εἰς τὰ ἐξοδα τῆς δίκης. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ ἀνεραϊσεῖοντες κλητευθέντες διὰ τῆς ἀπὸ 30 Ἀπριλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 7197/4347 κλήσεως τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ εἰσαγγελέως, νὰ ἐμφανισθῶσι πρὸς συζήτησιν τῆς παρ' αὐτῶν αἰτηθείσης ἀναίρεσως, δὲν ἐνεφανίσθησαν οὔτε αὐτοπροσώπως, οὔτε διὰ πληρεξουσίου των, καὶ τοι παρελθούσης τῆς πρὸς ἐμφάνισιν προθεσμίας.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναίρεσως αἴτησιν τοῦ Ἀθνασίου Φτεριώτη, κατοικοῦ Καλαβρύτων καὶ Κωνστ. Κατζαρδῆ, κατοικοῦ Σουδενῶν τῆς Κυναίθης, ἥτις ἔγεινε κατὰ τὸν ἀπὸ 22 Νοεμβρίου 1842 ὑπ' ἀριθ. 183 βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, καὶ καταδικάζει αὐτοὺς εἰς τὸ πρόστιμον τῶν 50 δραχ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρουσίας δίκης τέλη τῆς σημανσεως δραχ. 18.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 1 Ἰουλίου 1843

Ἰδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 44.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 514).

Περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως τοῦ Χρήστου Κουβαρᾶ καὶ Παναγιώτη Λαγκριδῶνη.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰ. Α. Σωμάκη, Δ. Σκαρδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδ. Κυριακοῦ, Σ. Πήλλικα καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Α. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰ. Α. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 28 Ἰουνίου 1843 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσως τοῦ Χρήστου Κουβαρᾶ καὶ Παναγιώτη Λαγκριδῶνη, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δηκηγόρου Α. Μελά, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ Χρῆστος Κουβαρᾶς καὶ Παναγιώτης Λαγκριδῶνης ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ κακουργιοδικῶν ὡς ὑπαίτιοι ληστείας ἐπὶ παρ

ραβάσει τῶν ἄρθρ. 363 §. 2. καὶ 264 §. 2 τοῦ ποιν. Νόμου. Δικασθέν-
τες δὲ τὴν 19 Μαΐου ε. ε. ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι ὑπὸ τῶν ἐνόρκων, ὅτι τὴν
νύκτα τῆς 9 πρὸς τὴν 10 Σεπτεμβρίου 1842 ἐν γνώσει ἔλαβον εἰς τὴν
κατοχὴν τῶν αὐτογνωμότως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος
δικαίωμα, 14 αἰγίδιχ τοῦ Παναγιώτου Λάρσα ἀπὸ τὸ ποιμνίον του, αὐλι-
ζόμενον εἰς τὴν θέσιν Μακρὰ Λάκα τοῦ χωρίου Μοῦγα, διὰ τὰ ἐχῶσι
παρὰ νόμους ὡς ἰδιοκτησίαν τῶν ἐπὶ τῷ σκοπῷ δὲ τῆς κλοπῆς, ταύτης,
ὄντες προσέτι ἐφοδιασμένοι ἰδίως καὶ μὲ ὄπλα, τὰ ὅποια μετε-
χειρήθησαν τῷ ὄντι χάριν τῆς ἐκτελέσεως τῆς κλοπῆς, πυροβολήσαντες
πρὸς ἐκφόβησιν τοῦ Γεωργ. Π. Λάρσα υἱοῦ τοῦ ῥηθέντος Παναγιώτου
Λάρσα· ὅτι ἡ ληστεία αὕτη ἐγένεεν ὑπὸ δύο. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμη-
γορίας ταύτης κατεδικάσθησαν οἱ εἰρημένοι Χρῆστος Κουβαρᾶς καὶ Πανα-
γιώτης Λαγκριδόνης, διὰ τῆς ἀπὸ 19 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 45 ἀποφά-
σεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων, εἰς 12 ἐτῶν πρόσκαιρα δεσμᾶ. Τῆς ἀπο-
φάσεως ταύτης ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς
λόγους. 1) Διότι ἐνῶ ἀνεκόπη παρ' αὐτῶν τὸ βούλευμα τοῦ συμβουλίου
τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν, δὲν τοῖς ἐπεδόθη τὸ βούλευμα τοῦ συμ-
βουλίου τῶν ἐφετῶν. 2) Διότι προσεκληθήσαν παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως καὶ
ἐξετάσθησαν μάρτυρες ὁ Γεώργ. Τσουρουμπῆς καὶ ὁ Παρασκευᾶς Παλάσκας,
συγχώριοι καὶ ἀποδεδειγμένοι ἐχθροὶ τῶν, καὶ τοὺς ἐπιβάρυναν, προσά-
ψαντες εἰς αὐτοὺς προλαβοῦσαν κακὴν διαγωγὴν, ἐνῶ τὸ ἄρθρ. 166 τῆς
ποιν. δικονομίας συγχωρεῖ τὸ δικαίωμα τοῦτο μόνον εἰς τὸν κατηγορού-
νον. 3) Διότι δὲν ἐτέθη εἰς τοὺς ἐνόρκους ἰδιαιτέρον ζήτημα δι' ἑκάτερον,
κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 429 τῆς ποιν. δικονομίας ἀλλὰ συμπεριε-
λήφθησαν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ αὐτὸ ζήτημα· ὥστε δὲν ἐδύναντο οἱ ἐνόρκοι
νὰ ἐτυμηγορήσωσιν ἀποφατικῶς εἰς τὴν ἐπιβαρυντικὴν περίστασιν τοῦ
ἐὰν ἐπράχθη ἡ ληστεία ὑπὸ δύο ἢ πλειόνων.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, τὸν
συνήγορον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος ἀναιρέσεως λόγος δὲν ἔχεται ἀληθείας, καθότι ὡς
ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ἀπὸ 19 Ἀπριλίου 1843, ἀποδεικτικῶ τοῦ κλητῆ
ρος Κωνστ. Φραγκοπούλου τὸ ὑπ' ἀριθ. 58 βούλευμα τοῦ συμβουλίου
τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἐπεδόθη εἰς τοὺς νῦν ἀναιρεσειόντας.

Ἐπειδὴ ὁ 6' ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀνίσχυρος, καθότι τὸ 166 ἄρθρ.
τῆς ποιν. δικονομίας χορηγοῦν τὸ δικαίωμα εἰς τὸν κατηγορούμενον νὰ
φέρῃ περὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ μάρτυρα, δὲν ἀποκλείει τοῦ τοιούτου δικαι-
ώματος τὸν εἰσαγγελέα.

Ἐπειδὴ εἰς τὸν πρόεδρον τῶν συνέδρων ἀπόκειται νὰ θέτῃ τὰ ζητή-
ματα ὅπως νομίζῃ καταλληλότερον πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας· ὁ δὲ
νόμος δὲν ἀπαγορεύει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ τίθεται μοναδικὸν διὰ

πλείονας κατηγόρουμένους ζήτημα, όταν οὔτοι κατηγοροῦνται διὰ τὴν αὐτὴν πράξιν καὶ ὑπὸ τὰ αὐτὰ περιστατικά· ἐπομένως καὶ ὁ γ' ἀναίρεσεως λόγος εἶναι ἀνίσχυρος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ Χρήστου Κουβαρᾶ καὶ Παναγιώτου Λαγκριδῶνη, κατοίκων Σταφιδακίου (Τημενίου) ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 19 Μαΐου 1843, ὁ ἀριθ. 45 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνόδρων, καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημερινῆς, δραχ. 15.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 2 Δεκεμβρίου 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚῆ Ἀριθ. 45.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 514.)

Περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Πουλίκου Τσουρίνου, Γεωργ. Δημητρακαράκου, Γιαννάκη Δρακουλάκου καὶ Νικολάου Πετράκου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ Γραμματέως Ι. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 1 Ἰουλίου 1843 διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Πουλίνου Τσουρίνου, Γεωργίου Δημητρακαράκου, Γιαννάκη Δρακουλάκου καὶ Νικολάου Πετράκου, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου Α. Μελά.

Τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 149 καὶ ἀπὸ 16 Μαρτίου 1843 βουλευμάτος του παρέπεμψεν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον τοὺς Πολίκον Τσουρίνον, Γεωργ. Δημητρακαράκου, Γιαννάκου Δρακουλάκον καὶ Νικόλαον Πετράκον διὰ τὴν δικάσασθαι ὡς ὑπαίτιοι ληστείας ἐκ συστάσεως τὴν νύκτα τῆς 3—4 Ἰανουαρίου 1843 εἰς τὴν ἐν Κυτριάς κατοικίαν τοῦ Παναγιώτου Πιταροπούλου μὲ ἐνοπλον ἀπειλὴν τοῦ σώματος καὶ τῆς ζωῆς, ἐπὶ παραβάσει τῶν ἀρθρ. 363 §. 1. καὶ 2. 366 §. 2, 4 καὶ 5 τοῦ ποιν. νόμου. Γενομένης κατηγορίας καὶ συζητηθείσης ταύτης ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν, τὸ δικαστήριον τῶν αὐτόθι συνόδρων λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ἔχουσαν οὕτω «Ναὶ εἶναι ἐνοχος ὁ Γεώργ. Θ. Δημητρακαράκος ὅτι ὁμοῦ μὲ ἄλλους ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενος συναπεφάσισε μετ' αὐτῶν τὴν ἐκτέλεσιν ληστείας καὶ συνομολογήσας, μετὰ τῶν ἰδίων ἐνεκα τῆς ἐκτελέσεως τῆς πράξεως ταύτης, ἀμοιβαίαν πρὸς ἀλλήλους

συνδρομήν τὴν 3 Ἰανουαρίου 1843 θέλων νὰ λάβῃ εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ αὐτογνωμόνως ξένην κινητὴν περιουσίαν, καὶ νὰ τὴν ἔχῃ ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν του, ἐπέπεσε κατὰ τοῦ Παναγιώτου Ποταροπούλου εἰς τὴν ἐν Κιτριάϊς κατοικίαν αὐτοῦ. — Ὅχι δὲν εἶναι ἔνοχος ὁ Γεώργιος Θ. Δημητρακαράκος ὅτι ὁμοῦ μὲ ἄλλους ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενος, συναπεφάσισε μετ' αὐτῶν τὴν ἐκτέλεσιν ληστείας καὶ συνομολογήσας μετὰ τῶν ἰδίων, ἔνεκα τῆς ἐκτελέσεως τῆς πράξεως ταύτης ἀμοιβαίαν πρὸς ἀλλήλους συνδρομήν τὴν 3 Ἰανουαρίου 1843 ἐπὶ σκοπῷ κλοπῆς ἐφοδιασμένη ἰδίως μὲ ὄπλα μεταχειρίσθη αὐτὰ καὶ προσέτι ἐν πιστόλι τὸ ὅποιον εὔρεν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Παναγιώτη Ποταροπούλου πρὸς ἐκφόβησιν καὶ κάκωσιν τοῦ αὐτοῦ Παναγ. Ποταροπούλου χάριν τῆς ἐκτελέσεως τῆς εἰρημένης κλοπῆς καὶ πρὸς ἐξασφάλησιν τῶν κλαπέντων πραγμάτων. — Ὅχι δὲν ἐπράχθη ἡ ληστεία αὕτη παρὰ τοῦ Γεωργίου Θ. Δημητρακαράκου ἐνόπλιος μὲ ἀπειλὴν σώματος καὶ ζωῆς τοῦ Παναγιώτη Ποταροπούλου. — Ναι ὁ εἰρημένος Γεώργ. Θ. Δημητρακαράκος, εἰσεχώρησε διὰ τὴν ἀνωτέρω ληστείαν ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Παναγιώτη Ποταροπούλου. — Ναι ἡ ἀνωτέρω ληστεία ἔγεινεν ὑπὸ δύο. — Ναι εἶναι ἔνοχος ὁ Πουλίνος Τσουρίνος ὅτι ὁμοῦ μὲ ἄλλους ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενος συναπεφάσισε μετ' αὐτῶν τὴν ἐκτέλεσιν ληστείας καὶ συνομολογήσας μετὰ τῶν ἰδίων, ἔνεκα τῆς ἐκτελέσεως τῆς πράξεως ταύτης, ἀμοιβαίαν πρὸς ἀλλήλους συνδρομήν τὴν 1 Ἰανουαρίου 1843 θέλων νὰ λάβῃ αὐτογνωμόνως εἰς τὴν κατοχὴν ξένην κινητὴν περιουσίαν καὶ νὰ τὴν ἔχῃ ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν του ἐπέπεσε κατὰ τοῦ Παναγιώτου Ποταροπούλου εἰς τὴν ἐν Κιτριάϊς κατοικίαν αὐτοῦ. — Ναι εἶναι ἔνοχος ὁ Πουλίνος Τσουρίνος ὅτι ὁμοῦ μὲ ἄλλους ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενος, συναπεφάσισε μετ' αὐτῶν τὴν ἐκτέλεσιν ληστείας καὶ συνομολογήσας μετὰ τῶν ἰδίων ἔνεκα τῆς ἐκτελέσεως τῆς πράξεως ταύτης, ἀμοιβαίαν πρὸς ἀλλήλους συνδρομήν τὴν 3 Ἰανουαρίου 1843 ἐπὶ σκοπῷ κλοπῆς ἐφοδιασμένος ἰδίως μὲ ὄπλα μεταχειρίσθη αὐτὰ καὶ προσέτι ἐν πιστόλι τὸ ὅποιον εὔρε εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Παναγ. Ποταροπούλου πρὸς ἐκφόβησιν καὶ κάκωσιν τοῦ αὐτοῦ Παναγιώτη Ποταροπούλου χάριν ἐκτελέσεως τῆς εἰρημένης κλοπῆς καὶ πρὸς ἐξασφάλησιν τῶν κλαπέντων πραγμάτων. — Ναι ἡ ληστεία αὕτη ἐπράχθη παρὰ τοῦ εἰρημένου Πουλίνου Τσουρίνου ἐνόπλιος μὲ ἀπειλὴν σώματος καὶ ζωῆς τοῦ Παναγιώτη Ποταροπούλου. — Ναι ὁ εἰρημένος Πουλίνος Τσουρίνος εἰσεχώρησε διὰ τὴν ἀνωτέρω ληστείαν ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Παναγιώτου Ποταροπούλου. — Ναι ἡ ἀνωτέρω ληστεία ἔγεινεν ὑπὸ πλειόνων. — Ναι εἶναι ἔνοχος ὁ Γιαννῆλος Αρακουλάκος ὅτι ὁμοῦ μὲ ἄλλους ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενος συναπεφάσισε μετ' αὐτῶν τὴν ἐκτέλεσιν ληστείας καὶ

συνομολογήσας μετὰ τῶν ἰδίων ἔνεκα τῆς ἐκτελέσεως τῆς πράξεως ταύτης ἀμοιβαίαν πρὸς ἀλλήλους συνδρομὴν τὴν 3 Ἰανουαρ. 1843 θέλων νὰ λάβῃ εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ αὐτογνωμόνως ξένην κινητὴν περιουσίαν καὶ νὰ τὴν ἔχῃ ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν τοῦ ἐπέπεσε κατὰ τοῦ Παναγιώτ. Ποταροπούλου εἰς τὴν ἐν Κιτριαῖς κατοικίαν αὐτοῦ. — Ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ Γιαννάκος Δρακουλάκος, ὅτι ὁμοῦ μὲ ἄλλους ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενος συναπεφάσισε μετ' αὐτῶν τὴν ἐκτέλεσιν ληστείας καὶ συνομολογήσας μετὰ τῶν ἰδίων ἔνεκα τῆς ἐκτελέσεως τῆς πράξεως ταύτης ἀμοιβεῖαν πρὸς ἀλλήλους συνδρομὴν τὴν 3 Ἰανουαρίου 1843 ἐπὶ σκοπῷ κλοπῆς ἐφοδιασμένως ἰδίως μὲ ὄπλα μεσεχειρίσθη αὐτὰ καὶ προσέτι μὲ ἐν πιστόλι τὸ ὁποῖον εὔρε εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Παναγιώτ. Ποταροπούλου πρὸς ἐκφόθῃσιν καὶ κάκωσιν τοῦ αὐτοῦ Παναγιώτ. Ποταροπούλου, χάριν ἐκτελέσεως τῆς εἰρημένης κλοπῆς καὶ πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν κλαπέτων πραγμάτων. — Ναὶ ἡ ληστεία αὕτη ἐπράχθη παρὰ τοῦ Γιαννάκου Δρακουλάκου ἐνόπλως μὲ ἀπειλὴν σώματος καὶ ζωῆς τοῦ Παναγιώτου Ποταροπούλου. — Ναὶ ὁ εἰρημένος Γιαννάκος Δρακουλάκος εἰσεχώρησε διὰ τὴν ἀνωτέρω ληστείαν, ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Παναγιώτου Ποταροπούλου. — Ναὶ ἡ ἀνωτέρω ληστεία ἔγεινεν ὑπὸ πλειόνων. — Ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ Νικόλαος Πετράκος ὅτι ὁμοῦ μὲ ἄλλους ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενος συναπεφάσισε μετ' αὐτῶν τὴν ἐκτέλεσιν ληστείας, καὶ συνομολογήσας μετὰ τῶν ἰδίων, ἔνεκα τῆς ἐκτελέσεως τῆς πράξεως ταύτης ἀμοιβαίαν πρὸς ἀλλήλους συνδρομὴν τὴν 3 Ἰανουαρ. 1843 θέλων νὰ λάβῃ εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ αὐτογνωμόνως ξένην κινητὴν περιουσίαν καὶ νὰ τὴν ἔχῃ ἀδίκως ὡς ἰδιοκτησίαν τοῦ ἐπέπεσε κατὰ τοῦ Παναγιώτ. Ποταροπούλου εἰς τὴν ἐν Κιτριαῖς κατοικίαν αὐτοῦ. — Ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ Νικόλαος Πετράκος ὅτι ὁμοῦ μὲ ἄλλους ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενος συναπεφάσισε μετ' αὐτῶν τὴν ἐκτέλεσιν ληστείας καὶ συνομολογήσαν μετὰ τῶν ἰδίων ἔνεκα τῆς ἐκτελέσεως τῆς πράξεως ταύτης ἀμοιβαίαν πρὸς ἀλλήλους συνδρομὴν τὴν 3 Ἰανουαρίου 1843 ἐπὶ σκοπῷ κλοπῆς ἐφοδιασμένης ἰδίως μὲ ὄπλα μεσεχειρίσθη αὐτὰ καὶ προσέτι ἐν πιστόλι τὸ ὁποῖον εὔρεν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Παναγιώτ. Ποταροπούλου πρὸς ἐκφόθῃσιν καὶ κάκωσιν τοῦ αὐτοῦ Παναγιώτ. Ποταροπούλου χάριν ἐκτελέσεως τῆς εἰρημένης κλοπῆς καὶ πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν κλαπέτων πραγμάτων Ναὶ ἡ ληστεία αὕτη ἐπράχθη παρὰ τοῦ εἰρημένου Νικολάου Πετράκου ἐνόπλως μὲ ἀπειλὴν σώματος καὶ ζωῆς τοῦ Παναγιώτ. Ποταροπούλου. — Ναὶ ὁ εἰρημένος Νικόλαος Πετράκος εἰσεχώρησε διὰ τὴν ἀνωτέρω ληστείαν, ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Παναγιώτ. Ποταροπούλου. — Ναὶ ἡ ἀνωτέρω ληστεία ἔγεινε ὑπὸ πλειόνων » καταδίκασε διὰ τῆς ἀπ

15 Μαΐου 1843 υπ' αριθ. 39 απόφασέως του και δυνάμει τῶν άρθρων 363 §. 1, 2 και 3, 366 §. 2, 4 και 5, 57 τοῦ ποιν. νόμου, τοὺς ῥηθέντας Πουλίνην Γσουρίνον, Γεωρ. Δημητρακαράκον, Γιαννάκην Δρακουλάκου και Νικολάου Πετράκου εἰς δέκα ἐτῶν πρόσκαιρα δεσμὰ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους 1) Διότι τὰ εἰς τοὺς ἐνόρκους τεθέντα ζητήματα δὲν ἐτέθησαν κατὰ τὸ ἐγκλητήριον και τὸ βούλευμα ἀλλ' ἀνελύθησαν εἰς δύο διακεκριμένας πράξεις. 2) Διότι ἡ πράξις τῆς ὁποίας ἐκηρύχθη ἔνοχος ὁ Γεώργιος Δημητρακαράκος δὲν διαλαμβάνεται οὔτε εἰς τὸ βούλευμα τῆς παραπομπῆς οὔτε εἰς τὸ κατηγορητήριον και ἐπομένως ἡ ἐτυμηγορία και ἡ ἐπ' αὐτῆς στηριχθεῖσα ἀπόφασις τῶν συνέδρων εἶναι ἀκυρωτέαι, καθότι παρεβιάσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως (ἀριθ. 458 §. 1 τῆς ποιν. δικον.) καθόσον ὁ Δημητρακαράκος κατεδικάσθη ὡς ἐπιπεσὼν κατὰ τοῦ Ποταροπούλου, ἐνῶ τὸ κατηγορητήριον και τὸ βούλευμα ἔφερον ὅτι ἠπειλήσε τὸ σῶμα και τὴν ζωὴν και ὅτι ἐξεφόδησε τὸν Ποταρόπουλον, πράξεις τῶν ὁποίων ἐκηρύχθη ἀθῶος ὁ Δημητρακαράκος. 3) Διότι οἱ ἔνορκοι ἀπεφάνθησαν τὸν Δημητρακαράκον ἔνοχον τῆς συστάσεως· ἀλλὰ δὲν ἀπεφάνθησαν αὐτὸν ἔνοχον και τῆς πράξεως τῆς ληστείας. Καθόσον ἀφορᾷ τοὺς λοιποὺς τρεῖς. 4) Διότι τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῆς κατ' αὐτῶν ἐτυμηγορίας εἶναι ἀναιρετέον διὰ τοὺς ἄνω ἐκτεθέντας λόγους. 5) Διότι τὸ 2 κεφάλαιον τῆς ἐτυμηγορίας εἶναι ἀναιρετέον ἐπίσης. 1) Διότι περιέχει ἐν ἑαυτῷ προφανῆ ἀντίφασιν, καθόσον ἐνῶ κατὰ πρῶτον διαλαμβάνει ὅτι συναπεφάσισαν ληστείαν ἀκολούθως λέγει εἶχον σκοπὸν κλοπῆς. 2) Διότι κηρύττονται ἔνοχοι μόνον τῆς συστάσεως και οὐχὶ τῆς πράξεως ἔνεκα τῆς ὁποίας καταδικάζονται, και 3) διότι τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἀντιφάσκει μὲ τὸ προηγούμενον τὸ ὁποῖον διαλαμβάνει καθαρὰν ληστείαν, ἐνῶ τοῦτο διαλαμβάνει κλοπὴν τιμωρουμένην ὡς ληστείαν ἔνεκα τῶν περιστάσεων αἵτινες συνώδεσαν αὐτήν.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλληκα τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσειόντων και τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ νόμος δὲν ἀπαγορεύει νὰ τίθενται ἀναλελυμένως τὰ ζητήματα εἰς τοὺς ἐνόρκους.

Ἐπειδὴ τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελλειοδικῶν διὰ τοῦ υπ' αριθ. 149 βουλεύματός του παρέπεμψε τοὺς ἀναιρεσειόντας διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι ληστείας πραχθείσης κατὰ τοῦ Παναγιώτου Ποταροπούλου ἂν δὲ συγχράνως ἐπροσδιώρισε τὸν τρόπον τῆς ἐκτελέσεως

τῆς ληστείας καὶ ἐκ τῆς συζητήσεως προέκυψε, ὡς καὶ οἱ ἑνορκοὶ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των παρεδέχθησαν, ὅτι ἡ αὐτὴ πράξις ἐξετελέσθη κατ' ἄλλον τρόπον, τουτέστιν ὅτι οἱ ἀναιρεσεῖοντες ἐνήργησαν κατὰ τὸ 1 καὶ ὄχι κατὰ τὸ 2 ἐδάφιον τοῦ 363 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου, τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ παραβίασιν τοῦ ἐδαφίου 1 τοῦ 458 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομ. διότι τὸ κακούργημα δι' ὃ κατεδικάσθησαν δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ τὸ ἐν τῷ περὶ παραπομπῆς βουλευμάτι καὶ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἐγγράφῳ σημειούμενα.

Ἐπειδὴ ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ῥητῶς ἀναφέρει ἐφ' ὅλων τῶν ζητημάτων ὅτι οἱ ἀναιρεσεῖοντες εἶναι ἑνοχοὶ συστάσεως ἐπὶ ληστεία καὶ ἐκτελέσεως αὐτῆς, ἐπομένως ὁ 3 ἀναιρέσεως λόγος δὲν ἔχεται ἀληθείας οὐδ' ὡς πρὸς ὅλους τοὺς καταδικασθέντας.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 2 ἐδάφ. τοῦ 363 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου, ὅστις ἐπὶ σκοπῷ κλοπῆς ἐφοδιάζεται ἰδίως καὶ μὲ ὄπλα καὶ τὰ μεταχειρίζεται τφόντι εἰς ἐκφόβησιν ἢ κάκωσιν ἀνθρώπων, πράττει ληστείαν, ἐπομένως εἶναι ἀνυπόστατον ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων εἶναι ἀντιφατικὴ.

Ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἐπίσης ἀντιφατικὴ ἡ αὐτὴ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων, ἐὰν φέρῃ ὡς πρὸς τοὺς τρεῖς ἐκ τῶν ἀναιρεσεῖόντων, ὅτι ἔπραξαν τὴν κατὰ τοῦ Ποταροπούλου ληστείαν καὶ ἐπιπεσόντες κατ' αὐτοῦ καὶ ἐκφοβίσαντες αὐτὰ μὲ τὰ ὄπλα μὲ τὰ ὅποια ἦσαν ἰδίως ἐφοδιασμένοι, διότι αἱ πράξεις αὗται δύνανται νὰ ἔγειναν διαδοχικῶς.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Πουλίνου Τζουρίνου, Γεωργ. Δημητρακαράκου, Γιαννάκη Δρακουλάκου καὶ Νικολάου Πετράκου, κατοίκων Κυτρίων, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 15 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 39 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάτων δραχ. 40.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 5 Ἰουλίου 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 46.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Α. Πολυζοῖδου Ἀντιπροέδρου, Ἰ. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Διομήδους Κυριακοῦ Σ. Πήλληκα Π. Καλλιγᾶ παρέδρου κωλυομένου τοῦ ὄρειοπαγίτου Θ. Μανούση, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούζου, καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Κῶ. Ζωντανοῦ.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 5 Ἰουλίου 1843 διὰ νὰ δικάσῃ

τὴν ἐξῆς αἰτησὶν ἀναίρεσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελέως.

Ὁ Ἰω. Μπλάθρος διατελὼν εἰς τὴν ἐν Τριπόλει φυλακὴν πρὸς ἐκτέλεσιν ποινῆς ἐπιβλήθεισας εἰς αὐτὸν ἐπὶ κλοπῇ, ἔπραξε νέαν τοῦ αὐτοῦ εἴδους, διὰ τὴν ὁποίαν δικασθεὶς κατεδικάσθη εἰς ἐξάμηνον φυλάκισιν. Πάλιν δὲ δι' ἑτέραν κλοπὴν λαβοῦσαν χώραν πρὸ τῆς καταδικῆς καὶ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς κατεδικάσθη εἰς τρίμηνον φυλάκισιν. Πρὸς ἐκτέλεσιν δὲ ἀμφοτέρων τῶν εἰρημένων ποινῶν μετήχθη ὁ κατάδικος αὐτὸς εἰς τὰς ἐν Ναυπλίῳ φυλακάς, ἀλλ' ὁ διοικητὴς Ἀργολίδος μετὰ τὴν λήξιν τῆς μείζονος ποινῆς (τῆς τῶν ἐξ μηνῶν φυλακίσεως) ἀπέλυσαν αὐτὸν διὰ τὸν λόγον, ὅτι ἡ μικρότερα ποινὴ περιέχεται εἰς τὴν μεγαλύτεραν. Ὁ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελεὺς λαβὼν γνῶσιν τῆς ὑποθέσεως ἐκλήτους τὸν Ἰω. Μπλάθρον εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν, καὶ ἐζήτησε νὰ ἀπορρίψῃ τὸ δικαστήριον τὴν ἐνστάσιν τοῦ διοικητοῦ Ἀργολίδος ὡς ἀντιβαίνουσαν εἰς τὴν διάταξιν τοῦ 109 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου, ὥστε νὰ ἐκτελέσῃ ὁ Μπλάθρος ὁλόκληρον τὴν ἐννεάμηνον φυλάκισίν του. Ὁ δὲ συνήγορος τοῦ Ἰω. Μπλάθρα ἐπρότεινε τὴν ἀναρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου ὡς πρὸς τὴν ρηθείσαν αἰτησὶν τοῦ εἰσαγγελέως, καὶ εἰς περίπτωσιν ἀποτυχίας ἐζήτησε τὴν παραδοχὴν τῆς ἐνστάσεως τοῦ διοικητοῦ. Τὸ δὲ δικαστήριον ἐξέδωκε τὴν 19 Ἀπριλίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 83 ἀπόφασιν δι' ἧς παραδεχθὲν τὴν ἐνστάσιν τοῦ Ἰω. Μπλάθρου ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον. Τῆς ἀπόφασεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελεὺς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. Διότι ἂν καὶ δὲν ὑπάρχῃ εἰς τὴν ποιν. δικονομ. διάταξιν τις δυνάμει τῆς ὁποίας τὸ δικαστήριον μετὰ τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασίν του δύναται νὰ δικάσῃ τοὺς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ποιν. ἀποφάσεων ἀναφερομένους δισταγμοὺς, μολαντοῦτο ἄρθότερον καὶ δικαιοτέρον εἶναι νὰ διαλύωνται οἱ τοιοῦτοι δισταγμοὶ ἀπὸ τὰ ἀρμόδια δικαστήρια παρὰ νὰ ἀφίνεται ἡ λύσις των εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς ἐκτελεστικῆς ἀρχῆς.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, καὶ τὸν εἰσαγγελέα, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ Ἰω. Μπλάθρου.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἂν καὶ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 544 καὶ ἐπομένων τῆς ποιν. δικονομίας ἀνήκει εἰς τὴν εἰσαγγελίαν ἡ ἐκτέλεσις τῶν ποιν. ἀποφάσεων καὶ ὄχι εἰς τὰ δικαστήρια, ἀλλ' ὅμως τὰ ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως αναφερόμενα ζητήματα, ὅταν φέρουν χαρακτῆρα ἀμφισβητουμένου πράγματος, ὑπάγονται κατὰ γενικὸν κανόνα εἰς τὰ δικαστήρια, καὶ θεωροῦνται ὡς παρακλούθημα τῆς δημοσίου ἀρχῆς, διότι ἄλλως τὸ μέρος ἧθ' ἔλεν ἀποφασίζει ὡς δικαστὴς περὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Ἐπὶ δὲ

τοῦ προκειμένου τὸ ἐν Τριπόλει πλημμελειοδικεῖον ἀποφανθὲν ἐαυτὸ ἀναρμόδιον νὰ δικάσῃ ἀμφισβητούμενον ζήτημα, ὑπαγόμενον εἰς τὴν ἀρμοδιότητά του, τοῦτέστιν ἂν ὁ Ἰω. Μπλάθρος καταδικασθεῖς παρὰ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 26 καὶ 43 ἀποφάσεων τῆς 3 καὶ 27 Μαρτίου 1842 εἰς ἐννέα μηνῶν φυλάκυσιν, ἦτοι εἰς ἕξ μῆνῶν διὰ τῆς πρώτης, καὶ εἰς τριῶν διὰ τῆς δευτέρας, ἐξετέλεσε τὴν ἐπιβληθεῖσαν εἰς αὐτὸν ποινὴν διατρέψας ἕξ μόνον μῆνας εἰς τὴν φυλακὴν, ὡς συγχωρευθεῖσης τῆς μικροτέρας εἰς τὴν μεγαλητέραν ποινὴν, τῆς τριμήνου εἰς τὴν ἑξάμηνον φυλάκυσιν, ἠρμήνευσε κακῶς τὰς περὶ ἀρμοδιότητος ἀρχὰς τῆς ποιν. δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἀναίρει τὴν ἀπὸ 19 Ἀπριλίου 1843 ἀπόφασιν τοῦ ἐν Τριπόλει δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, παραπέμπει τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν εἰς τὸ αὐτὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν διὰ νὰ δικάσῃ τοὺς κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου ἐκδοθησῶν ὑπ' ἀριθ. 26 καὶ 43 ἀποφάσεων ἀναφερόντας δισταγμοὺς, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσιβλήτον Ἰω. Μπλάθρον κάτοικον Βρεσταίνων τοῦ δήμου Αἰνοῦντος εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 17, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παρῶσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος δαπάνῃ τοῦ Ἰω. Μπλάθρου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 12 Ἰουλίου 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 47.

(Ἀριθ. ἐιδλ. καταχ. 544.)

Περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀστυνόμου Ἀμβρακίας.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀγείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου Α. Πολυζωΐδου Ἀντιπροέδρου, Γ. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 12 Ἰουλίου 1843 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Ἀστυνόμου Ἀμβρακίας.

Ὁ Βασιλεὺς καὶ Χρῆστος Παντιῶρα, κατηγορηθέντες ὅτι κατὰ τὰς 5 Νοεμβρίου π. ε. κατεδίωξαν τὸ ποίμνιον τοῦ Νικολάου Σαῖτα αἰκίσαντες καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Φώτην καὶ ὅτι κατὰ τὰς 16 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐβόσκησαν τὰ ποίμνια τῶν εἰς ξένας γαίας, ἐκηρύχθησαν διὰ τῆς ἀπὸ 12 Μαΐου π. ε. ὑπ' ἀριθ. 19 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικεῖου ἀθῶοι τῆς κατ' αὐτῶν κατηγορίας. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ Ἀστυνόμος Ἀμβρακίας ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, καὶ τὸν εἰσαγγελέα μὴ ἐμφανισθέντων τῶν ἀναιρεσιβλήτων.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ 480 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας κατ' ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις μόνον ὑπὸ τῶν ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ὀρισμένων προσώπων, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν συμπεριλαμβάνονται οἱ δημόσιοι κατήγοροι ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ζητεῖται ἀναίρεσις παρὰ τοῦ Ἀστυνόμου Ἀμβρακίας κατ' ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναίρεσίν αἰτήσιν τὴν γενομένην παρὰ τοῦ Ἀστυνόμου Ἀμβρακίας, κατὰ τῆς ἀπὸ 12 Μαΐου ε.ε. ὑπ' ἀριθ. 19 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Βάλτου καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρουσίας δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 15 Ἰουλίου 1843

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 48.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 514.)

Περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Κωνσταντίνου Κοτζανεβάκη καὶ Ἰω. Σπαντιδάκη.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη Προέδρου, Α. Πολυζωΐδου Ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομίδου Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν τὴν 15 Ἰουλίου 1843 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναίρεσεως τοῦ Κωνσταντίνου Κοτζανεβάκη καὶ Ἰω. Σπαντιδάκη παρασταθέντων διὰ τυῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος συνηγόρου τῶν Ἰω. Τυπάλδου δικηγόρου.

Κατὰ συνέπειαν βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Σύρῳ πλημμελειοδικῶν ὑπ' ἀριθ. 45 ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις ἐφέταις εἰσαγγελεὺς ἐκατηγόρησεν ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν τὸν Γεώργιον Παναγιωτάκη, τὸν Ἰω. Σπαντιδάκη καὶ τὸν Κωνσταντῖνον Κοτζανεβάκη 1) ὅτι τὴν 10 Νοεμβρίου 1842 περὶ τὴν ἑσπέραν εἰς τὴν ἐν Σύρῳ θέσιν καλουμένην Μάνα ἐκ συστάσεως ἐπραξάν ληστείαν κατὰ τοῦ Νικολάου Τζεμπλιτζῆ ἐβασάνισαν αὐτὸν σωματικῶς διὰ νὰ τὸν ἀναγκάσωσι νὰ ἀνακαλύψῃ εἰς αὐτοὺς τὴν κεκρυμμένην περιουσίαν του καὶ ἐπλήρωσαν αὐτὸν καιρίως· 2) Τὸν Γεώργιον Παναγιωτάκη καὶ Ἰωάν. Σπαντιδάκη, ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1842 ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Σύρῳ ἐπραξάν τρεῖς κλοπὰς εἰς πράγματα ἀνήκοντα εἰς τὸν Παναγιώτην Παππαχονδροντάκη, Γεώρ. Δημητριάδην, Παγαγ. Γριβόπουλον καὶ Γεώρ. Μπαλασά-

κην, ἡ δὲ ἀξία τοῦ ἀντικειμένου ἐκάστης τῶν τριῶν τούτων κλοπῶν δὲν ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν τῶν 20 δραχῶν. Συζητηθείσης δὲ τῆς ὑποθέσεως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ἔχουσαν οὕτω α Ναι, εἶναι ἔνοχοι οἱ κατηγορούμενοι Γεώργιος Παναγιωτάκης, Ἰω. Σπαντιδάκης, καὶ Κωνσταντῖνος Κοτζινοτάκης, ὅτι τὴν 10 Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1842 πρὸς τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν νῆσον Σύρον κατὰ τὴν θέσιν καλουμένην Μάνα ν, ἐκ συστάσεως ἔπραξαν ληστείαν κατὰ τοῦ Νικολάου Τζαμιλιτζῆ. Ναι εἶναι ἔνοχοι οἱ κατηγορούμενοι Γεώρ. Παναγιωτάκης καὶ Ἰω. Σπαντιδάκης ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1842 ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Σύρῳ ἔπραξαν τρεῖς κλοπὰν ἀφερέσαντες αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῶν ἰδιοκτητῶν διάφορα κινητὰ πράγματα ἀνήκοντα εἰς τοὺς Παναγ. Παπαχονδρουδάκην, Γεώρ. Δημητριάδην, Παναγ. Γριβόπουλον καὶ Γεώργ. Μπαλασάκην » καταδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 18 Ἰουνίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 35 ἀποφάσεώς του τὸν μὲν Κωνσταντῖνον Κοτζινοτάκην εἰς 15 ἐτῶν δεσμὰ πρόσκαιρα, τὸν δὲ Γεώργιον Παναγιώτην καὶ Ἰω. Σπαντιδάκην εἰς 15 ἐτῶν καὶ 3 μηνῶν πρόσκαιρα δεσμὰ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης οἱ καταδικασθέντες Κωνστ. Κοτζινοτάκης καὶ Ἰω. Σπαντιδάκης ἐζήτησαν ἐγκαίρως τὴν ἀναίρεσιν διὰ τὸν λόγον, ὅτι περιορίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεώς των.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Ἀν. Σωμάκη τὸν συνήγορον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι περιορίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως τοῦ Κωνσταντῖνου Κοτζινοτάκη καὶ Ἰω. Σπαντιδάκη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων εἶναι παντὴ ἀναπόδεικτος καὶ ἀνυπόστατος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἰτήσιν τοῦ Κωνστῖνου Κοτζινοτάκη καὶ Ἰω. Σπαντιδάκη, κατοίκων Σύρου γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 18 Ἰουνίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 35 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν συνέδρων καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχ. 18.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Ἰουλίου 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΛΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 49.

(Ἀριθ. βιβλ. καταγ. 514.)

Περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Δημητρίου Κασιμάκη.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Δ. Κ. Κλονάση Πρεσβέρου, Α. Πολυζοῖδου Ἀντιπροέδρου, Ἰωάν. Α. Σωμάκη, Δ. Σχορδίλη, Θ. Μαρούση, Διο-

μήδους Κυριακού, Σ. Πήλληκα, και παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Α. Γ. Σούτζου και τοῦ Γραμματέως Ἰωάν. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 15 Ἰουλ. 1843 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Δημητρίου Κασιμάκη παραθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Α. Μελά δικηγόρου.

Ὁ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς δι' ἀπειθείας κλήσεών του ἐκλήτευσε τὸν Δημήτριον Κασιμάκη ἐνώπιον τοῦ ρηθέντος δικαστηρίου. διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος παραβιάσεως τῶν ἀρθρῶν 482 ἀρθρ. και 489 τοῦ ποιν. Νόμου, τοῦτέστιν ὅτι διωρισμένος ὢν ὄπλοφόρος και ἐπιτετραμμένος τὴν ἀπαρίθμησην τῶν ζώων τῆς ἐπαρχίας Καρυστίας κατὰ τὸ ἔτος 1842 διὰ τὴν φορολογίαν τοῦ ἔτους 1841 ἠλάττωσε τὴν δημόσιον περιουσίαν κατὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ φόρου μέχρι δραχμῶν 414 50/00 παραλείψας ἐπ' ἰδίᾳ αὐτοῦ ὠφελεία και πρὸς βοήθειαν τῶν φορολογουμένων 1180 αἰγιδοπρόβατα και ἐν ζῶον χονδρόν. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου δὲν ἐσυγχώρησε νὰ ἐξετασθῇ ὁ Νικόλαος Λάμπρου μάρτυς τῆς ὑπερασπίσεως ἐπὶ τινος θέματος τεθέντος ὑπὸ τοῦ συνηγόρου τοῦ κατηγορουμένου. Ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ δὲ τούτου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 161 ἀπόφασιν δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν ταύτην τοῦ κατηγορουμένου ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ προτεινόμενον δὲν ἔχει οὐδεμίαν σχέσιν μὲ τὴν προκειμένην δίκην ἀποπερατωθείσης τῆς συζητήσεως τὸ ρηθὲν δικαστήριον 162 ἀποφάσεώς του ἀπεφάνθη ἔνοχον τὸν κατηγορούμενον τῆς εἰς αὐτὸν ἀποδιμένης πράξεως και κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς πέντε μηνῶν φυλάκισιν και εἰς πρόσκαιρον ἀνικανότητα πρὸς ἀνάκτησιν οἰασδῆποτε ἄλλης δημοσίου ὑπηρεσίας ἐπὶ τρία ἔτη. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ταύτης ἐκδοθείσης τὴν 10 Ἰουνίου 1843 ἐζήτησε ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1) Διὰ παραβιάσιν τοῦ 386 ἀρθου τῆς ποιν. δικονομίας, διότι τὸ δικαστήριον δὲν ἐπέτρεψεν τὴν ἐξέτασιν ἐνὸς μάρτυρος τῆς ὑπερασπίσεως ἐπὶ θέματος δυναμένου νὰ ὀρίσῃ ἀκριβέστερον τὸ ἀξιόπιστον τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας. 2) Δι' ἐσφαλμένην ἐρμηνείαν και ψευδῆ ἐφαρμογὴν τῶν ἀρθρῶν 482 και 489 τοῦ ποιν. Νόμου. — διότι ὁ ἀπλοῦς ὄπλοφόρος δὲν θεωρεῖται ἀπὸ τὸν νόμον ὡς δημόσιος ὑπάλληλος ἢ ὑπηρετής. 3) Διὰ παραβιάσιν τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπερασπίσεως· διότι ὁ πρόεδρος μετὰ τὴν ἀγόρευσιν τοῦ εἰσαγγελέως και τοῦ συνηγόρου τοῦ κατηγορουμένου δὲν ἐρώτησε τὸν κατηγορούμενον ἐὰν ἔχῃ νὰ προσθέσῃ τι ὑπὲρ ἑαυτοῦ.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλληκα, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσιέντος και τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἀρθρα 482 και 489 τοῦ ποιν. Νόμου οὐσιῶδες προ

τὸν τῆς περὶ τὴν ἐνέργειαν τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας ἀπιστίας εἶναι τὸ νὰ γίνεταί ἀπὸ δημοσίων ὑπάλληλον ἢ ὑπηρετὴν, ὁ δὲ χαρακτήρ οὗτος ἀποκτᾶται μόνον διὰ νομίμου διορισμοῦ, καὶ ὄχι διὰ τῆς παρ' ἀναρμοδίου προσώπου ἐπιτραπέισης ὅπως πραγματικῆς ἐνεργείας καθηκόντων δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ ὑπηρετοῦ, ἂν καὶ πρὸς τούτοις ἤθελε δοθῆ ὁ ὅρκος τῆς ὑπηρεσίας, διότι ὅλα ταῦτα δὲν εἶναι εἰμὴ ἐπόμενα τοῦ διορισμοῦ· ἀλλὰ δὲν ἀπαρτίζουσιν αὐτὸν οὐδὲ δύνανται ν' ἀναπληρώσωσι τὴν ἔλλειψιν αὐτοῦ διὰ τοῦ ὁποίου μόνον ἀνατίθεται νομίμως εἰς τὸν διορισθέντα δημοσίου τις λητουργία ἢ ὑπηρεσία καὶ τὰ μετ' αὐτῆς συνεχόμενα καὶ καθήκοντα, καὶ ἄνευ τοῦ ὁποίου τὰ ρηθέντα δικαιώματα καὶ καθήκοντα δὲν ὑπάρχουσιν ἐνώπιον τοῦ Νόμου· ἐπομένως οὐδὲ δύνανται καὶ νὰ παραβιασθῶσι· ἐπειδὴ τοῦ προκειμένου ὁ μὲν περὶ φορολογίας τῶν ζώων νόμος διὰ τὸ 1841 ἀπὸ 3 (15) Ἰανουαρίου 1842 ἀναθέτει τὴν ἀπαριθμῆσιν τῶν ζώων εἰς ἰδιαιτέρους ἐπιστάτας διοριζομένους ἀπὸ τὴν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματείαν καὶ συμφώνως μὲ τὸν νόμον τὸ ἄρθρ. 2 τῶν ἀπὸ 4 Ἰανουαρίου 1841 ὁδηγίων τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματείας δὲν συγχωρεῖ ἐπ' οὐδεμιᾷ περιστάσει εἰς τοὺς ὀπλοφόρους ἀπαριθμήσεις ζώων ἄνευ τῆς ἐκ τοῦ πλησίον ἐπιβλέψεως τοῦ ἐπιστάτου, ἢ δὲ προσβαλλομένη ἀπόφασις παραδέχεται ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἦτον ἀπλοῦς ὀπλοφόρος διορισθεὶς ἐπὶ τῆς ἀπαριθμήσεως παρὰ τοῦ Οἰκονομικοῦ ἐπιτρόπου Εὐβοίας, ταύτέστιν παρ' ἀναρμοδίου προσώπου μὴ λαβόντος ἀπὸ τὸν νόμον τὴν ἐξουσίαν τοῦ τοιοῦτου διορισμοῦ, τὴν ὁποίαν μόνον ἐσυγχώρησεν διὰ γενικῆς ἐντολῆς τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματείας τὸ ἀπὸ 24 Μαρτίου 1843 Διάταγμα, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῆς προκειμένης πράξεως, ἥτις ἐγένετο πρὸ αὐτοῦ, ἐπομένως ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰ ρηθέντα ἄρθρα τοῦ ποιν. Νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀναρεῖ τὴν 10 Ἰουλίου ε. ε. 162 ἀπόφασιν τοῦ ἐν Χαλκίδι δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ ἀπολύει τὸν Δημήτριον Κασσιμάκην κάτοικον Χαλκίδος τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας, ἀποφασίζει τὰ ἐξόδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου, καὶ νὰ διατάττει νὰ γραφῆ ἢ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῆ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐξήθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 22 Ἰουλίου 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 50.

(Αριθ. βιβλ. καγ. 514).

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Γερωγ. Βλαχογεώργη ἢ Κωνσταντίνου Μπουραντᾶ.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Ποι

λυζωίδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Ι. Τυπάλδου δηκηγώρου κωλυομένου τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Διομ. Κυριακοῦ καὶ τῶν παρῶν Κ. Π. Καλιγᾶ καὶ Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 19 Ἰουλίου τοῦ 1843 διὰ τὴν δικάσιν τὴν ἐξῆς αἵτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Γεωργίου Βλαχογεώργη ἢ Κωνσταντίνου Μπουραντᾶ παρασταθέντος διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος συνηγόρου Σ. Τριανταφύλλη δικηγόρου.

Ὁ Γεώργιος Βλαχογεώργης ἢ Κωνσταντίνου Μπουραντᾶ παρεπέμφθη διὰ Βουλευματος ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικεῖου ὡς ὑπαίτιος ληστείας. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως τὸ δικαστήριον τῶν συνῶν λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ἔχουσαν οὕτω α Ναι εἶναι ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος Γεώργ. Βλαχογεώργης ἢ Κωνσταντίνου Μπουραντᾶ, ὅτι κατὰ τὴν 15 Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1841 κατὰ τὴν θέσιν Νεωχαράκη ἐκ συστάσεως ὁμοῦ μὲ ἄλλους πέντε ἢ ἐξ ληστὰς ἐπραξέε ληστείαν κατὰ τοῦ Δημητρίου Κεραμιδᾶ. Ναι οἱ λησταὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἄνω μνησθείσης ληστείας κατέστησαν ἑαυτοὺς ἀγνωρίστους διὰ μελανώσεως τοῦ προσώπου των. Ναι εἶναι ἔνοχος ὁ αὐτὸς κατηγορούμενος Γεώργιος Βλαχογεώργης ἢ Κωνστ. Μπουραντᾶ, ὅτι κατὰ τὴν 15 Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1841 κατὰ τὴν Νεοχωράκη ἐκ συστάσεως ὁμοῦ μὲ ἄλλους πέντε ἢ ἐξ ληστὰς ἐπραξέε ληστείαν κατὰ τοῦ Μήτρου Δεδούση, Νικολάου Δεδούση, Γιαννάκη Δεδούση καὶ Τριανταφύλλου Δεδούση. Ναι, οἱ λησταὶ ἦσαν ἔνοπλοι καὶ μετεχειρίσθησαν τὰ ὄπλα των κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἄνω μνησθείσης ληστείας. Ναι οἱ ληστεία κατέστησαν ἑαυτοὺς ἀγνωρίστους διὰ μελανώσεως τοῦ προσώπου των. Ναι, εἶναι ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος Γεώργ. Βλαχογεώργης ἢ Κωνσταντ. Μπουραντᾶ, ὅτι ἐκ συστάσεως ὁμοῦ μὲ ἄλλους τέσσαρας ληστὰς κατὰ τὴν νύκτα τῆς 18 πρὸς τὴν 19 Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1841 εἰς τὸ χωρίον Ζεμιανὴν ἐπραξέε ληστείαν κατὰ τοῦ Γιάννη Καλοτύχου καὶ τοῦ υἱοῦ του Ἀθανασίου Καλοτύχου. — Ναι οἱ λησταὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἄνω μνησθείσης ληστείας ἐβασάνισαν αὐτοὺς σωματικῶς διὰ τὴν ἀνακαλύψωσιν τὴν κεκριμμένην περιουσίαν των. — Ναι οἱ λησταὶ κατὰ τὴν ληστείαν ταύτην ἐφόνευσαν τὸν Γιάννην Καλοτύχον. Ναι ὁ φόνος οὗτος ἦτο συνέπεια συνήθης καὶ ἀπρονόητος τῶν βασάνων, καὶ προέκειψεν ἐκ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ληστείας κατεδίκασε τὸν κηρυχθέντα ἔνοχον Γεωρ. Βλαχογεώργιον ἢ Κωνσταντίνον Μπουραντᾶ εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀπὸ 15 Ἰουνίου 1843 καὶ ὑπ' ἀριθ. 30 ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: 1) Διότι περιορίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως καὶ 2) Διότι τὸ δικαστήριον ἠρμήγυσε ψευδῶς τὸν νόμον.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 420 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομ. τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων ἀποφασίζει μόνον περὶ τοῦ πραγματικοῦ μέρους τῆς κατηγορίας εἰς δὲ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀνήκει νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου καὶ ν' ἀποφασίσῃ προσέτι περὶ ὅλων τῶν κατὰ τὴν συζήτησιν προκυπτόντων ζητημάτων καὶ ἐν γένει περὶ ὅλων τῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ γενομένων προτάσεων· ἐπομένως τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν συνέδρων δικάσαν αὐτὸ καὶ ἀπορρίψαν τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ γενομένην περὶ ἀναβολῆς πρότασιν τοῦ κατηγορουμένου ἐνήργησεν ἐντὸς τῆς ἀρμοδιότητός του, καὶ οὔτε ὑπέβασιν καθηκόντων ἔπραξε, οὔτε τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως πκρεβίασε.

Ἐπειδὴ οὔτε τὸ ἀναιρετήριο ἐγγραφον δρίζει εἰς τὴν συνίσταται ἢ προτεινομένη ψευδῆς ἐφαρμογῇ τοῦ νόμου οὐδ' ἔγεινε καμμία περὶ τούτου ἀνάπτυξις κατὰ τὴν συζήτησιν, ἐπομένως ὁ περὶ ψευδοῦς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου λόγος εἶναι ἀνυπόστατος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωργίου Βλαχογεώργη τοῦ καὶ Κωνσ. Μπουραντᾶ κατοίκου Ζυμιανῆς γενομένη κατὰ τῆς ἀπὸ 15 Ἰουνίου ε. ε. ὑπ' ἄριθ. 30 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν συνέδρων καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάτων δραχ. 81.

Ἐκοίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Ἰουλίου 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 51.

(Ἀριθ. βιβλ. καταχ. 514).

Περὶ παραπομπῆς αἴτησιν τοῦ ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Αν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Σ. Τυπάλδου δικηγόρου, κωλυομένου τοῦ τε ἀρειοπαγίτου Διομ. Κυριακοῦ καὶ τῶν παρέδρων Κ. Κ. Π. Καλλιγᾶ καὶ Γ. Ἀσθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 19 Ἰουλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς περὶ παραπομπῆς αἴτησιν.

Ὁ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς ἐκλήττευσεν ἐγγώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν τὸν Δ. Περ-

δικάρον διὰ νὰ δικασθῆ ὡς ἔνοχος ἐξυβρίσεως. Κατὰ τὴν δίκην ταύτην ὁ μὲν δικαστὴς Ἰ. Λεκάτης ἐπρότεινε τὴν ἐξαίρεσίν του, τὴν ὁποίαν παρεδέχθη τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 169 ἀποφάσεώς του· ὁ δὲ δικαστὴς Γ. Χάν κλητευθεὶς κατευθεῖαν ὡς μάρτυς παρὰ τοῦ κατηγορουμένου ἐπρότεινεν ἐπίσης τὴν ἐξαίρεσίν του ἐπὶ τῆς ὁποίας τὸ ῥηθὲν συμβούλιον ἐκήρυξεν ἑαυτὸ ἀναρμόδιον, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ πρότασις ἐξαίρεσεως κυρίως ἔγεινεν, ἀπὸ τὸν κατηγορούμενον ὅστις ἐκλήτευσεν τὸν δικαστὴν Γ. Χάν· ὁ εἰρημένος εἰσαγγελεὺς διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2472 ἐγγράφου του ἐξητήσατο τὴν παραπομπὴν τῆς δίκης εἰς ἄλλο ὁμοίοβαθμον δικαστήριον ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐξαιρουμένου καὶ τοῦ δικαστοῦ Γ. Χάν, δυνάμει τῆς κλήσεως τοῦ κατηγορουμένου Περιδικάρον δὲν μένει ὁ ἀπὸ τὸν Νόμον ἀπαιτούμενος πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως ἀριθμὸς τῶν δικαστῶν.

Ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα εἰσαγαγόντα τὴν αἴτησιν ταύτην, καὶ

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ κλήτευσις δικαστοῦ τινὸς ὡς μάρτυρος ἰσοδυναμεῖ μὲ ἐξαίρεσιν αὐτοῦ, καὶ ἐπομένως κανονίζεται κατὰ τὰς περὶ ἐξαίρεσεως δικαστῶν διατάξεις τῆς ποιν. δικονομ. κατὰ δὲ τὸ 56 ἄρθρ. τῆς αὐτῆς δικονομίας ὁ ἐξαιρούμενος δικαστὴς τότε μόνον ὀφείλει ν' ἀπέχη τῆς ἐκτελέσεως τῶν δημοσίων ἔργων του, ὅταν ἡ περὶ ἐξαίρεσεως αἴτησις συνταχθεῖσα κατὰ τὸν πρέποντα τύπον καὶ παραδοθεῖσα ὅπου ἀνήκει, κοινοποιηθῆ εἰς αὐτὸν προκειμένης νῆς περιπτώσεως τοῦ 1 ἐδαφ. τοῦ 60 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας διὰ τοῦ παρὰ τῷ ἀρείῳ πάγῳ εἰσαγγελέως συμφώνως μὲ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 64 καὶ 47 τῆς αὐτῆς δικονομίας· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δὲν ἐτηρήθησαν αἱ ῥηθείσαι διατυπώσεις τοῦ Νόμου, ἀλλ' ἀπλῶς ἐκλήτευσθη ὁ δικαστὴς Γ. Χάν, ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου Δ. Περιδικάρον ἐπομένως ὁ δικαστὴς οὗτος δὲν ὀφείλει νὰ παύσῃ τὴν ἐνεργείας τῶν δημοσίων καθηκόντων του, οὐδὲ θεωρεῖται ὡς τακτικῶς εἰσαχθεῖσα ἡ ἐξαίρεσις αὐτοῦ, ὥστε ν' ἀποφασίσῃ ὁ ἄρειος πάγος περὶ παραπομπῆς τῆς ὑποθέσεως εἰς ἄλλο ἰσόβαθμον καὶ ὁμοειδὲς δικαστήριον.

Διὰ ταῦτα ἀποφαίνεται ἀπαράδεκτον τὴν περὶ παραπομπῆς τῆς δίκης αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικαῖς ἀντεισαγγελέως, καὶ καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 22 Ἰουλίου 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ή.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 52.

Περὶ ἀναίρεσσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰωάν. Μ. Σχινᾶ ὑπευθύνου συντάκτου τῆς ἔφημερίδος τοῦ Φίλου τοῦ Λαοῦ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωίδου, ἀντιπροέδρου, Ἰ. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Π. Καλλιγᾶ παρέδρου, κωλυομένου τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰ. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 22 Ἰουλίου ε. ε. διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσσεως τοῦ Ἰω. Μ. Σχινᾶ ὑπευθύνου συντάκτου τῆς ἔφημερίδος τοῦ Φίλου τοῦ Λαοῦ, ἐμφανισθέντος αὐτοπροσώπως καὶ διορισαντος ἐπὶ ἀκροατηρίου πληρεξουσίου του τοὺς δικηγόρους Ἰω. Τυπάλδον καὶ Ἐμμ. Κόκκινον.

Κατηγορηθεὶς ὁ ὑπεύθυνος Συντάκτης τῆς ἔφημερίδος τοῦ Φίλου τοῦ Λαοῦ Ἰω. Μ. Σχινᾶς ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν 1) ἐπὶ ἐξυβρίσει, δυσφημίᾳ καὶ προσβολῇ κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ Βασιλέως καὶ ἐπὶ περιφρονήσει κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, 2) ἐπὶ ἐξυβρίσει κατὰ τῆς τιμῆς τοῦ Σ. Μοθωνιοῦ, Α. Μαυρομαμάτου καὶ τοῦ Συνταγματάρχου Πιεράκου Φρουράρχου Καλαμῶν, καὶ 3) ἐπὶ συκοφαντία κατὰ τοῦ Ν. Νάκη ἐπιτρόπου τῆς Γραμματείας τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, καὶ δικασθεὶς ἐρήμην ἐκηρύχθη ἔνοχος ὅλων τῶν πράξεων περὶ ὧν ἐκατηγορήθη καὶ καταδικάσθη διὰ μὲν τῆς ὑπ' ἀριθ. 2325 ἀποφάσεως εἰς 1000 δραχ. χρηματικὴν ποινὴν καὶ εἰς διετὴ φυλάκισιν, διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2326 ἀποφάσεως ὡς πρὸς τὸ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 195 φύλλῳ ἄρθρ. εἰς 15 μηνῶν φυλάκισιν καὶ 600 δραχμῶν χρηματικὴν ποινὴν, καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2327 ἀποφάσεως ὡς πρὸς τὸ ἐν τοῖς ὑπ' ἀριθ. 131, 134 καὶ 142 φύλλοις ἄρθρα εἰς δέμηνον φυλάκισιν καὶ 300 δραχ. χρηματικὴν ποινὴν. Κατὰ τῶν ἀνωτέρω ἀποφάσεων ὁ καταδικασθεὶς ἔκαμε ἀνακοπήν. Συζητηθεῖσθαι ἐπομένως ὅλων συνάμα τῶν μνησθεισῶν κατηγοριῶν κατ' ἀντιμωλίαν τὸ πλημμελειοδικεῖον διὰ τῆς ἀπὸ 25 Ἰουνίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 2328, ἀποφάσεώς του καταδίκασε τὸν Ἰω. Μ. Σχινᾶν ὑπευθυνον συντάκτην τῆς ἔφημερίδος τοῦ Φίλου τοῦ Λαοῦ εἰς 18 μηνῶν φυλάκισιν, εἰς 1200 δραχ. χρηματικὴν ποινὴν καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς ἀναίρεσσεως λόγους. Ὁ δὲ παρὰ τῷ ἀρείῳ πάγῳ εἰσαγγελεὺς εἰσαγαγὼν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην εἰς τὸ δικαστήριον ἐζήτησατο δυνάμει τοῦ 487 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἀναίρεσσεως αἰτήσεως, 1) διότι ὁ ἀναίρεσειὼν δὲν παρακατέθεσε τὸ ὑπὸ τὸν νόμον διαταττόμενον παράβολον παρὰ τῷ ἀρμοδίῳ δικαστικῷ γραμματεῖ· τὸ δὲ ἀπὸ 28

τοῦ παρελθόντος Ἰουνίου ὑπ' 12 περὶ πενείας ἔγγραφον τοῦκατὰ τὴν Βόρειον πλευρὰν τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν δὲν δύναται ν' ἀναπληρώσῃ τὴν μὴ παρακατάθεσιν προστίμου ὡς ἀντιβαίνον εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 57 καὶ 54 §. 7 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεων ἐν γένει καὶ περὶ τύπου νόμου, καθ' ἃς οἱ συντάκται πολιτικῶν ἐφημερίδων ἔχουν καὶ κινητὴν καὶ ἀκίνητον περιουσίαν καὶ 2) διότι δὲν ἀπέδειξε διὰ μαρτυρίας τοῦ δεσμοφύλακος ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὴν φυλακὴν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Α. Σωμάκη, τοὺς δικηγόρους τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν 7 §. τοῦ 54 ἄρθρ. τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως ἐν γένει καὶ περὶ τύπου νόμου συνδυαζόμενον μετὰ τοῦ 57 ἄρθρ. τοῦ αὐτοῦ νόμου δὲν εἶναι δεκτὸς ὡς ὑπεύθυνος συντάκτης πολιτικῆς τινος ἐφημερίδος ὅστις δὲν ἔχει ἀκίνητον περιουσίαν 5000 δραχ. τοῦλάχιστον ἐλευθέραν πάσης ὑποχρεώσεως, οἷον ὑποθήκης κτλ. καὶ ὅστις δὲν καταβάλλει ἰδίῳ αὐτοῦ ὀνόματι ὡς ἐγγύησιν 5,000 δραχ. μετρίτας, ἐναντίον δὲ τῆς ἀπολύτου ταύτης διατάξεως τοῦ νόμου δὲν εἶναι δεκτὴ ἢ ἐναντία ἀπόδειξις, τὴν ὁποίαν προσέφερε ὁ εἰσέτι διατελὼν ὡς ὑπεύθυνος συντάκτης τῆς ἐφημερίδος τοῦ φίλου τοῦ Λαοῦ « ὅτι δὲν ἔχει, ὡς φέρει ἢ ὑπ' ἀριθ. 12 καὶ ἀπὸ 28 Ἰουνίου 1843 ἔκθεσις τοῦ εἰρηνοδικείου βορείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν, ἐντὸς τοῦ δήμου οὐδεμίαν κινητὴν, καὶ ἀκίνητον περιουσίαν, καὶ ὅτι ἔνεκα τούτου δὲν δύναται νὰ πληρώσῃ καὶ δικαστικὰ ἔξοδα » ἐπομένως μὴ παρακατάθεσαντος τοῦ ἀναιρεσειόντος τὸ νόμιμον παράβολον, ἢ ἀναιρέσεως αἴτησις αὐτοῦ εἶναι, κατὰ τὰ ρηθέντα ἄρθρ. καὶ τὸ ἄρθρ. 485 τῆς ποιν. δικονομίας, ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ ὑπευθύνου συντάκτου τῆς ἐφημερίδος τοῦ φίλου τοῦ Λαοῦ Ἰω. Μ. Σχινᾶ κατοικοῦ Ἀθηνῶν γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 25 Ἰουνίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 2328 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναιρέσιν εἰς τὸ παράβολον τῶν 50 δραχμ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 16.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 26 Ἰουλίου 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 53.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἡλία Σταματοπούλου ἢ Μπαρπεροπούλου,

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωίδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση,

Σ. Πήλληκα, Π. Καλλιγᾶ παρέδρου, κωλυομένου τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Α. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ Γραμματέως Ι. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 22 Ἰουλίου 1843 διὰ νὰ δικασθῆ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἡλία Σταματοπούλου ἢ Μπαρπεροπούλου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Εὐθυμίου Σταματοπούλου, ὅστις διώρισεν ἐπὶ ἀκροατηρίου πληρεξουσίου του τοὺς δικηγόρους Σ. Τριανταφύλην καὶ Α. Μελᾶν.

Διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Λαμῖα πλημμελειοδικῶν, ὁ Ἡλίας Σταματόπουλος παρεπέμφθη ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικεῖου διὰ νὰ δικασθῆ ὡς ὑπαίτιος ἀνθρωποκτονίας ἀποφασισθείσης ἐκ προμελέτης καὶ ἐκτελεσθείσης ἐσκεμμένως κατὰ τοῦ Γεωργίου Ἀναστασίου καὶ τῆς συζύγου του Διαμάντως. Εἰσαχθείσης τῆς δίκης ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις κακουργιοδικῶν, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων φέρουσαν «Ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος Ἡλίας Σταματόπουλος ἢ Μπαρπερόπουλος ὅτι τὴν νύκτα τῆς 16 πρὸς τὴν 17 Σεπτεμβρ. 1842 ἐν Λαμῖα ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισε καὶ ἐσκεμμένως ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τοῦ Γεωργίου Ἀναστασίου. — Ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ αὐτὸς κατηγορούμενος Ἡλίας Σταματόπουλος ἢ Μπαρπερόπουλος ὅτι τὴν αὐτὴν νύκτα καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισε καὶ ἐσκεμμένως ἐξετέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τῆς Διαμάντως συζύγου τοῦ ἄνω μνησθέντος Γεωργίου Ἀναστασίου» κατεδίκασε τὸν εἰρημένον Ἡλίαν Σταματόπουλον διὰ τῆς ἀπὸ 14 Ἰουνίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 28 ἀποφάσεώς του εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: 1) Διότι περιωρίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως· 2) Διότι ἐρμηνεύθη ψευδῶς ὁ νόμος· 3) Διότι ὁ μάρτυς Ἰω. Ἀντ. Χατζῆς ἐξετάσθη ἐνόρκως ἐνῶ ἦτον καταδικασμένος εἰς φυλάκισιν ἕνεκα πλημμελήματος· 4) Διότι ἡ ὑπ' ἀριθ. 27 ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου ἐξεδόθη κατὰ συνέπειαν προτάσεως τοῦ εἰσαγγελέως ἀφορώσης τὸ ἀξιοπίστον ἐνὸς τῶν μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως χωρὶς νὰ δοθῆ παντάπασιν ὁ λόγος εἰς τὸν κατηγορούμενον· 5) Διότι ἐνῶ κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,237 κλήσιν τοῦ εἰσαγγελέως ὁ κατηγορούμενος ἐκλητεύθη νὰ ἐμφανισθῆ ἐνώπιον τῶν κακουργιοδικῶν τὴν 14 Ἰουνίου 1843 ἐδικάσθη τὴν 13 Ἰουν. 6) Διὰ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων καὶ ἐνόρκων, καθότι παρελείφθη ὡς σύνοδος ὁ δικηγόρος Χ. Ζῶτος ὅστις ἦτον καὶ ἀναπληρωτικὸς ἔνορκος.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση τοὺς πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσειόντος εἰς τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ ἀ. καὶ β. ἀναιρέσεως λόγος ὅτι ἐπεριωρίσθη τὸ δικαίωμα τῆς

υπερασπίσεως και ὅτι ἐρμηνεύθη κακῶς ὁ νόμος, καθὼ ἀόριστοι εἶναι ἀπαράδεκτοι.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 122 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικον. ἐάν τις τῶν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένων ὡς ἀνωμοτῶν ἐξεταζομένων ὀρκισθῆ μηδενὸς ἐναντιουμένου ἢ διαδικασία δὲν θεωρεῖται ἄκυρος, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως δὲν ἔγεινεν οὐδεμία πρότασις διὰ νὰ ἐξετασθῆ ἀνωμοτῶν ὁ μάρτυς Ἰω. Ἀντ. Χατζῆ, ἐπομένως δὲν ἔλαβε χῶραν οὐδεμία παραβίασις τοῦ νόμου.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπ' ἀριθ. 29 ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ἐξεδόθη ἐπὶ ἀντικειμένου ἐντελῶς ἀλλοτριῶν εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ κατηγορουμένου, καθὼ ἀφορῶσα πρότασιν τοῦ εἰσαγγελέως κατὰ τοῦ μάρτυρος Καρασταθοπούλου, ὡς ὑπόπτου ψευδορκίης, ἐπομένως μὴ ἔχοντος τούτου κανὲν συμφέρον δὲν ἀπαιτεῖτο νὰ δοθῆ εἰς αὐτὸν ὁ λόγος, οὐδ' ἐπεωρίσθη ποσῶς ἐκ τούτου τὸ τῆς ὑπερασπίσεως δικαίωμα.

Ἐπειδὴ ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν δὲν ἐπρότεινεν ἐνώπιον τῶν συνέδρων τὴν μὴ τήρησιν τοῦ εἰς τὰ ἄρθρ. 274 καὶ 275 ὀρισμένων προθεσμῶν, οὐδὲ ἀπέδειξεν ὅτι ἐδικάσθη πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς εἰς τὸ 275 ἄρθρ. ὀρισμένης ὀκταήμερου προθεσμίας.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως βεβαιοῦται ὅτι ὁ δικηγόρος Χρ. Ζῶτος ἀπετέλει κατὰ τὴν προκειμένην συνεδρίασιν, μέρος κωλυμένων τῶν λοιπῶν συνέδρων, ἐπομένως ἐκωλύετο νομίμως ἀπὸ τοῦ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, περὶ δὲ τῶν κωλυμάτων ἀποφασίζει ἀνεκλήτως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι ὑπῆρξε κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων καὶ τῶν ἐνόρκων εἶναι ἀνυπόστατος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσίν αἰτήσιν τοῦ Ἡλία Σταματοπούλου ἢ Μπαρπεροπούλου, κατοικοῦ Λαμίας, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 14 Ἰουνίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 28 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημανσεως δραχ. 28.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Αὐγούστ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 54.

Περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Δημητρίου Γεωργ. Γώγου καὶ Παύλου Ἐμμανουήλ.
Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀγίου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη, προέδρου, Α. Πολυζωίδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μενούση, Διομήδ. Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Α. Γ. Σοφ. Τζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθόν εις δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 26 Ἰουλ. 1843, διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Δημητρίου Γεωργίου Γώγου καὶ Παύλου Ἐμμανουήλ, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Γεωργ. Ἀθανασίου, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Λαμίᾳ πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 77 καὶ ἀπὸ 19 Μαρτίου 1843 βουλευμάτος του, παρέπεμψεν ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἐρετῶν κακουργιοδικείου, τὸν Δημήτριον Γ. Γώγου καὶ Παύλον Ἐμμανουήλ διὰ τὴν δικάσθωσιν ὡς ἐνοχοὶ κλοπῆςπραχθείσης ἐκ συστάσεως περὶ τὰ μέσα Ἰουλίου 1842 ἐν τῷ ἐν Ζαγοράῃ ναφ' τοῦ Σωτήρος καὶ ὑπερβαίνουσης τὸ ποσὸν τῶν 1000 δραχ. ἐπὶ παραβάσει τῶν ἀρθρ. 57, 375 §. 5. 374 §. 1. καὶ 376 §. 1. τοῦ ποιν. Νόμου. Γενομένης κατηγορίας καὶ εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου Δ. Γώγου ἐπρότεινε τὴν διαταχθῆ ἢ ἀπόλυσις τούτου, καθὼ ἀλλοδαποῦ καὶ μὴ ὑπαγομένου εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν Ἑλληνικῶν δικαστηρίων· τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Συνέδρων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 40 ἀπὸ 23 Ἰουνίου 1843 ἀποφάσεώς του σκεφθὲν ὅτι ὁ ῥηθεὶς Γώγος καθ' ὃ παλαιὸς στρατιωτικὸς καὶ καθὼ ὑπηρετήσας ὡς τοιοῦτος μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ Βασιλέως καὶ κατὰ τὸ 1838 ἔτος ἀπέκτησε τὰ δικαιώματα τοῦ Ἑλλήνου, ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν τοῦ κατηγορουμένου καὶ διέταξε τὴν ἐξακολούθησιν τῆς συζητήσεως. Ἀποπερατωθείσης δὲ ταύτης καὶ ἀποφανθέντων τῶν ἐνόρκων ἐνόχους τοὺς κατηγορουμένους, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων διὰ τῆς ἀπὸ 23 Ἰουνίου 1843 ἀποφάσεώς του κατεδίκασεν αὐτοὺς εἰς 7 ἐτῶν εἰρκτὴν ἕκαστον. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπ' ἀριθ. 42 ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ καταδικασθέντες. 1) Διότι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἦτον ἀναρμόδιον τὴν δικάσῃ τὸ ζήτημα ἐὰν ὁ Δ. Γώγος ἦτον ἡμεδαπὸς ἢ ἀλλοδαπὸς, τὸ ὅποιον ὡς ζήτημα τοῦ πολ. δικαίου ὑπεκφεύγει τὴν δικαιοδοσίαν τῶν συνέδρων. 2) Διότι καὶ ἀρμόδιον ἐὰν ὑποτεθῆ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων πάλιν παρανόμως ἀπεδέξατο ὡς ἡμεδαπὸν τὸν Μῆτρον Γώγον στηριχθὲν εἰς δύο ἐγγράφα, ἢ δὲ πολιτικὴ κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου δὲν δύναται τὴν ἀποδεικνύσθαι εἰμὴ ἐξ ἐκείνων καὶ δι' ἐκείνων τῶν ἐγγράφων τὰ ὅποια ὁ νόμος προδιέταξε. 3) Διότι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων παρανόμως ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν τοῦ τὴν εἰς τοὺς ἐνόρκους τὸ περὶ ἀποδόσεως τῶν κλοπιμαίων πραγμάτων ζήτημα. 4) Διότι μὴ δυναμένου τὴν δικάσθῃ νομίμως τοῦ αὐτουργοῦ, οὐδὲ ὁ Παῦλος Ἐμμ. δύναται τὴν δικάσθῃ ὡς συνεργός.

Ἄκουσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλληκα, τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀναίρεσιόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκευθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ κατηγορούμενος Δημήτρ. Γ. Γώγου δὲν ἐζητήσατο παρὰ τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν συνέδρων, εἰμὴ τὴν ἀπόλυσίν του

καθὸ ἀλλοδαποῦ καὶ μὴ ὑπαγομένου εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν Ἑλληνικῶν δικαστηρίων, τὸ δὲ ῥηθὲν δικαστήριον ἦτο τὸ μόνον ἀρμοδίον νὰ δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον νὰ ἐκτιμήσῃ τὰ ἐκατέρωθεν προταθέντα ἀποδεικτικὰ μέσα, διότι ἕκαστον δικαστήριον κατὰ γενικὸν κανόνα ἀποφασίζει περὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀρμοδιότητος, προσέτι δὲ τὰ ποιν. δικαστήρια μόνον ἀποφαίνονται περὶ τῆς ἀπολύσεως ἢ τῆς καταδίκης τῶν ἐνώπιόν του κατηγορουμένων, ἐπομένως οἱ α. καὶ β'. ἀναιρέσεως λόγοι εἶναι ἐν μέρει ἀπαράδεκτοι καὶ ἐν μέρει ἀνυπόστατοι.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόδοσις τῶν κλοπιμαίων πραγμάτων καθὸ περίστασις ἀποκλείουσα τὸ ἀξιοποιῖν τῆς κλοπῆς, κατὰ τὸ 378 ἄρθρ. τοῦ ποινικοῦ νόμου δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἐνόρκων κατὰ τὸ 430 ἄρθ. τῆς ποιν. δικονομίας.

Ἐπειδὴ ὁ τέταρτος ἀναιρέσεως λόγος μὴ στηριζόμενος εἰμὴ εἰς τὸν πρῶτον εἶναι διὰ τοὺς ἀνωτέρω ἀναφερθέντας λόγους ἀνυπόστατοι.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Δημητρίου Γεωρ. Γώγου, κατοικοῦντος εἰς Ἰωάννινα, καὶ τοῦ Παύλου Ἐμμανουήλ, κατοικοῦ Κρήτης, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 23 Ἰουνίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 42 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν συνέδρων καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 28.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 2 Αὐγούστ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ Ἀριθ. 55.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀποστόλου Πυλαρινοῦ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγγείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωῆ-δου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούσης, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 26 Ἰουλ. 1843, διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἀποστόλου Πυλαρινοῦ, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Ι. Τυπάλδου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ Ἀπόστολος Πυλαρινὸς παρεπέμφθη διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον ὡς ἐπαίτιος ὅτι τὴν νύκτα τῆς 6—7 Ἰανουαρίου 1843 ἀπρομελετήτως καὶ εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς ἀπέκτεινε διὰ μαχαϊριδίου εἰς Ἀθήνας τὸν Μῆτρον Κολιαλῆν κακούργημα τιμωρούμενον ἀπὸ τὸ 293 ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου. Εἰσαχθείσης τῆς δίκης

ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις κακούργιοδικῶν ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου ἐπρότεινε νὰ τεθῆ ζήτημα ὅτι ὁ κατηγορούμενος εἶναι παράφρων καὶ φρενοβλαβῆς, ὡς ἐξέχθη τοῦτο ἐκ τῆς συζήτησεως. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν συνέδρων διὰ τῆς ἀπὸ 5 Ἰουνίου 1843 ἀποφάσεώς του ἀπερρίψε τὴν αἴτησιν τοῦ κατηγορουμένου· ἀκολούθως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων φέρουσαν α Ναι εἶναι ἔνοχος ὁ Ἀπόστολος Πυλαρινὸς ὅτι τὴν νύκτα τῆς 6 — 7 Ἰαννουαρίου 1843 εἰς Ἀθήνας ἀπρομελετήτως καὶ εἰς βρασιμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς, ἀπεφάσισε καὶ ἐφόνευσε διὰ μαχαιριδίου τὸν Μήτηρον Κολιαλῆν, καὶ ἡ πράξις αὕτη ἐγένετο παρὰ τοῦ Ἀποστόλου Πυλαρινοῦ εἰς κατάστασιν μέθης· ὅχι ὁ Ἀπόστολος Πυλαρινὸς ὡς ἐκ τῆς μέθης δὲν ἦτον εἰς κατάστασιν ἀναίτιου συγχίσεως τῶν αἰσθήσεων ἢ τοῦ νοῦς, καθ' ἣν δὲν ἐδύνατο νὰ ἔχη συνείδησιν τῆς πράξεώς του ἢ τοῦ ἀξιοποίνου αὐτῆς· καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ λογικοῦ τοῦ ἀποστόλου Πυλαρινοῦ ὡς ἐκ τῆς μέθης ἦτον μὲν οὐσιωδῶς τεταραγμένη καὶ ἐλαττωμένη, ὅχι ὅμως ἐντελῶς ἀποκλεινη, κατεδίκασε τὸν κατηγορούμενον Ἀπόστολον Πυλαρινὸν διὰ τῆς ἀπὸ 5 Ἰουνίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 15 ἀποφάσεώς του εἰς ἐπτὰ καὶ ἡμίσεως ἐτῶν εἰρκτὴν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους 1) Διότι δὲν ἐτέθη παρὰ τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων ζήτημα περὶ φρενοβλαβείας ἀν καὶ ἐξήχθη ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος ἀπὸ τὴν συζήτησιν καὶ 2) Διότι περιορίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρείοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσειόντος, καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν ἤρμον.

Ἐπειδὴ, κηρυχθέντος τοῦ κατηγορουμένου ἐνόχου ὑπὸ τῶν ἐνόρκων διὰ τῆς ἐτυμηγορίας αὐτῶν, ἧτις περιλαμβάνει τὴν ὕλικὴν πράξιν καὶ τὸν ἠθικὸν αὐτῆς χαρακτῆρα, ἀπεφασίσθη ἐνταυτῷ ἀποφατικῶς ἡ ὑπαρξις τῆς παραφροσύνης, ἐπομένως τὸ περὶ τῆς παραφροσύνης ζήτημα ἐμπεριείχето ἤδη εἰς τὰ παρὰ τοῦ προέδρου τεθέντα ζητήματα καὶ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων μὴ παραδεχθὲν τὴν πρότασιν τοῦ νὰ τεθῆ ζήτημα περὶ παραφροσύνης τοῦ κατηγορουμένου δὲν παρεβίασε τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι περιορίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, καθὼ ἀόριστος εἶναι ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ Ἀποστόλου Πυλαρινοῦ, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 5 Ἰουνίου 1843, ὑπ' ἀριθ. 15, ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν συνέδρων καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχὰς 18.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Αὐγούστου 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 56.

Περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως τοῦ Παναγιώτου Ἡλιοπούλου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Ι. Τυπάλδου καὶ Κ. Πλατῶ, δικηγόρων, κωλυομένων τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου καὶ Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ τῶν παρέδρων Κ. Κ. Π. Καλλιγᾶ καὶ Γ. Ἀφρονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 2 Αὐγούστου 1843 διὰ τὴν δικάσιν τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναίρεσως τοῦ Παναγιώτου Ἡλιοπούλου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Γ. Βέλλιου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ Παναγιώτης Ἡλιόπουλος, κάτοικος Παλαιοπαναγίας τοῦ δήμου Φάριδος, κατεμήνυσε τὸν Παναγιώτην Ἡλιόπουλον κάτοικον Μαχμούτμπεη τοῦ δήμου Ἀμυκλῶν, ὅτι ἐνῶ διέβαινε κατὰ τὴν 5 Μαρτίου ε. ε. ἀπὸ τὸν ποταμὸν Συχᾶς μετὰ τῆς γυναίκος του καὶ πενθερᾶς του, ὁ μνηνόμενος καιροφυλακτῶν μετὰ τινος ἀγνώστου ἀπεπειράθη νὰ τὸν φονεύσῃ διὰ πιστόλας, ἀλλὰ κατὰ τύχην αὕτη δὲν ἐπυρσοκρότησε καὶ οὕτω ἀπέφυγε τὸν κίνδυνον. Ἐνεργηθείσης ἀνακρίσεως καὶ περαιωθείσης τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Σπάρτῃ πλειμμελειοδικῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 145 βουλεύματός του παρέπεμψε τὸν καταμηνυτὴν Παναγιώτην Ἡλιόπουλον ἐκ Παλαιοπαναγίας, εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν πλειμμελειοδικῶν διὰ τὴν δικάσιν ὅτι τὴν 17 Μαρτίου κατεμήνυσε ἐν γνώσει ψευδῶς τὸν ἀπὸ Μαχμούτμπεη Παναγ. Ἡλιόπουλον ἀγροφύλακα, ὅτι καιροφυλακτῶν ἀπεπειράθη νὰ τὸν φονεύσῃ, διαβαίνοντα τὸν ποταμὸν Συχᾶ, ἐνῶ ὁ ἴδιος καταμηνυτῆς ὕβρισε κατεργάρη καὶ κερατᾶ τὸν καταμηνυθέντα καὶ τὸν ἔδειρεν, ἐνῶ κατέσχε τὴν ἀγελάδα του βόσκουσαν εἰς ξένα σπαρτά. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ἀπὸ 27 Μαΐου 1843 ὑπ' ἀριθ. 80 ἀποφάσεώς του ἐκήρυξε τὸν Παναγ. Ἡλιόπουλον κάτοικον Παλαιοπαναγίας ἔνοχον ψευδοῦς καταμηνύσεως ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἀρθρ. 27, τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως νόμου καὶ καταδίκασεν αὐτὸν εἰς δύο ἐτῶν φυλάκισιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: 1) Διὰ παραβίασιν τῶν ἀρθρ. 92 καὶ 397 τῆς ποιν. δικονομίας, διότι ἀφοῦ καὶ ὁ μάρτυς Σταμάτης Γεωργόπουλος, ἐνόρκως ἐβεβαίωσε ὅτι ὁ ἀναίρεσιων εἶναι βλάξ καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς ἀνέφερεν ὅτι ἐξ ἀνοησίας, παρέστησεν οὗτος διὰ τῆς καταμηνύσεώς του ψευδῆ πράγματα, τὸ δικαστήριον τῶν πλειμμελειοδικῶν δὲν αἰτιολόγησεν ὡς πρὸς τοῦτο τὴν ἀπόφασίν του, οὐδὲ ἐξέθεσε τοὺς λόγους δι' οὓς ἐπέισθη ὅτι ὁ ἀναίρεσιων ἦτον αἰτιατός 2) Δι' ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ ἀρθρ.

27 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεων νόμου, καθότι ἡ πράξις τῆς ὁποίας ἐκηρύχθη ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος, προβλέπεται καὶ τιμωρεῖται παρὰ τοῦ 271 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου. 3) Διότι ἡ καταμηνυθεῖσα πράξις ἔπρεπε νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀπειλὴ ἀπλῶς, οὐχὶ δὲ ὡς ἀπόπειρα δολοφονίας, τὴν δὲ δικαστήριον θεωρῆσαν αὐτὴν ὡς τοιαύτην ἐρμήνευσε ψευδῶς τὸν 1. §. τοῦ 27 ἄρθρ. τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως νόμου καὶ παρεδίασε τὰς περὶ ἀποπείρας τοῦ δικαίου ἀρχὰς καὶ ἰδίως τὰ ἄρθρ. 52 καὶ 53 τοῦ ποιν. νόμου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσεῖοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ οὔτε ἀπὸ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, οὔτε ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως, προκύπτει ὅτι ἔγινε κατὰ τὴν συζήτησιν προτάσεις περὶ βλακίας τοῦ κατηγορουμένου, ὥστε τὸ δικαστήριον δὲν ἐχρεώσται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ νὰ αἰτιολογήσῃ περιστατικὸν μὴ προταθὲν ἐνώπιόν του, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ μνημονευθεῖσα ἀπόφασις περιέχει ἐν ἐκτάσει τοὺς λόγους οἵτινες ἔπεισαν τὸ δικαστήριον περὶ τοῦ ὅτι ὁ κατηγορούμενος καταμήνυσε εἰς τὴν ἀρχὴν τὸν Παναγιώτην Ἡλιόπουλον ἐν γνώσει τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ, ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι παρεδίασθησαν τὰ ἄρθρ. 92 καὶ 397 τῆς ποιν. δικονομίας εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ τὸ 271 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου τιμωρεῖ ἐν γένει τοὺς ἀπαγγεῖλαντας ἐν γνώσει ψευδῆ πράγματα, ἢ ψευδεῖς σχέσεις εἰς τὰς διδομένας ἐνώπιον ἀρχῆς τινὸς ἐξετάσεις ἢ καταμηνύσεις, ἀφορᾷ δηλ. περίπτωσιν πάντη διάφορον τῆς τοῦ 27 ἄρθρ. ἀριθ. 1. τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως ἐν γένει καὶ περὶ τύπου νόμου, διότι τὸ προνοούμενον παρὰ τοῦ ἄρθρ. τούτου πλημμέλημα διακρίνεται κυρίως ἐκ τοῦ ὅτι κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην, καταμηνύεται ἕνεκα ἀξιοποίνου πράξεως, ὠρισμένον τι πρόσωπον ἐν γνώσει τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ, καὶ ἡ καταμηνύσις πρέπει νὰ ᾔηται τοιαύτη, ὥστε νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς ἀνάκρισιν, κατὰ τοῦ καταμηνυθέντος, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν παρεδέχθη ὅτι ὁ κατηγορούμενος κατεμήνυσε τὸν Παναγ. Ἡλιόπουλον πρὸς τὸν ἐκεῖ εἰσαγγελέα ὡς ἀποπειραθέντα νὰ τὸν δολοφονήσῃ, ὅτι κατεμήνυσε αὐτὸν ἐν γνώσει τῆς ἀθωότητός του, καὶ ὅτι ἡ καταμηνύσις ἦτο τοιαύτη ὥστε ἠδύνατο νὰ δώσῃ χώραν εἰς ἀνάκρισιν, ἐπομένως ὑπῆρχον ὅλα τὰ ἀποτελοῦντα τὸ πλημμέλημα τῆς ψευδοῦς καταμηνύσεως προσόντα, τὸ δὲ δικαστήριον μὴ ἐφαρμόσαν ἐπὶ τῆς προκειμένης πράξεως τὸ 271 ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου, ἀλλ' ὑποβαλὼν αὐτὴν εἰς τοὺς ὅρους τοῦ 27 ἄρθρου ἀριθ. 1. τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως καὶ περὶ τύπου νόμου ἐφάρμοσεν ὀρθῶς τὸν νόμον τοῦτον.

Ἐπειδὴ ἀφοῦ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν παρεδέχθη ὡς ἀποδεδειγμένον, ὅτι ὁ κατηγορούμενος, διὰ τῆς καταμηνύσεως

του, πρὸς τὸν αὐτόθι εἰσαγγελέα, κατεμήνυσε τὸν Παναγ. Ἡλιοπούλου, ὅτι οὗτος σκοπὸν ἔχων νὰ τὸν φονεύσῃ, ἐνέδρευεν εἰς τινὰ θέσιν καλουμένην Συγᾶ καὶ συλλαβὼν αὐτὸν ἐπυροβόλισε δις κατ' αὐτοῦ διὰ πιστόλας, καὶ ὅτι ἐπὶ τῇ θέσει ταύτῃ ἐπρόκειτο νὰ ἐνεργηθῇ ἀνάκρισις κατὰ τοῦ ρηθέντος Ἡλιοπούλου, ἡ καταμηνυθεῖσα πράξις αὐτῆ ἔφερεν ἀναντιρρήτως δυνάμει τοῦ νόμου χαρακτηῖρα κακουργήματος, ἐπομένως τὸ δικαστήριον θεωρῆσαν αὐτὴν ὡς ἀπόπειραν δυλοφονίας καὶ οὐχὶ ἀπλῶς ὡς ἀπειλὴν δὲν παρεβίασε τὰς περὶ ἀποπειρας ἀρχάς, οὐδ' ἐφήρμοσε κακῶς τὰ ἄρθρα 52 καὶ 53 τοῦ ποινικοῦ νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Παναγ. Ἡλιοπούλου, κατοίκου Παλαιοπαναγιᾶς τοῦ δήμου Φαρίδος, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 27 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 80 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ παράβολον τῶν 50 δραχμῶν καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημανέσεως δραχμᾶς 28, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πέντε.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Αὐγούστου 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚῆ ἀριθ. 57.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Κωνσταντίνου Στυλιανοῦ Μπήλια.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σχορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Π. Καλλιγᾶ παρέδρου, κωλυομένου τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Διομ. Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 5 Αὐγούστ. 1843 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Κωνσταντίνου Στυλιανοῦ Μπήλια, παρασταθέντος διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος δικηγόρου του Ἰω. Τυπάλδου.

Διὰ βουλεύματος τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν παρεπέμφθησαν ὁ Κωνσταντ. Μπήλιος καὶ ἡ Νικολέτα σύζυγος Παύλου Βαρδῆ ἐκ τῆς νήσου Νάξου εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν αὐτῶν ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον, διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι κλοπῆς· εἰσαχθείσης δὲ τῆς δίκης εἰς τὸ ἀκροατήριον τὴν 21 Ἰουν. ε. ε. καὶ ἀπαγγελθείσης ἐπομένως τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων παρὰ τοῦ προϋσταμένου ἐχούσης οὕτω «Ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος Κωνσ. Μπήλιος ὅτι τὴν 28 Ἰανουαρ. 1840 ἐν τῇ πόλει τῆς νήσου Νάξου ἐντὸς τῆς οἰκίας τοῦ Παύλου Βαρδῆ ἔκλεψε διάφορα

πράγματα και χρήματα ἀνήκοντα εἰς αὐτὸν τὸν Παῦλον Βαρδῆν. Ναὶ ἡ κλοπὴ αὕτη ἐπράχθη δι' ἐσωτερικῆς ῥήξεως. Ναὶ ἡ οἰκία ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐπράχθη ἡ κλοπὴ ἦτο κατοικημένη. Ναὶ ἡ ἀξία τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἀνω μνησθείσης κλοπῆς ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν τῶν χιλίων δραχμῶν. Ναὶ εἶναι ἔνοχος ἡ κατηγορουμένη Νικολέτα Στυλιανοῦ Πιταράκη σύζυγος τοῦ Παύλου Βαρδῆ ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως ἐχορήγησεν εἰς τὸν Κωνσταντῖνον Στυλιανοῦ Μπήλιον ἐκπεραιωτὴν τῆς ἀνωτέρω κλοπῆς, πραχθείσης εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ συζύγου τῆς Παύλου Βαρδῆ πρὸ τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς τοιαύτην βοήθειαν ἄνευ τῆς ὁποίας ὁ Κωνστ. Σ. Μπίλιος δὲν ἠδύνατο νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν πράξιν κατὰ προκειμένας περιπτώσεις, ἢ κατεδίκασε τὸν μὲν Κωνστ. Μπήλιον εἰς δέκα ἐτῶν πρόσκερα δεσμῶν, τὴν δὲ Νικολέτα Βαρδῆ εἰς ἕξ μηνῶν φυλάκισιν καὶ ἀλληλεγγύως τοὺς δύο εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης· τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐκδοθείσης κατὰ 21 Ἰουνίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 38 ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Κωνστ. Μπίλιος διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1) Διότι ἐξετάσθη εἰς μάρτυς τῆς κατηγορίας ἡ Εὐφροσύνη Ἰω. Ζερβουδάκη, τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας δὲν ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν ἀναιρεσίοντα κατὰ τὸν Νόμον. 2) Διότι ἐξετάσθη ἐνόρκως ὁ σύζυγος τῆς συγκατηγορουμένης Νικολέτας. 3) Διότι παρεβιάσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Πολυζωΐδου τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσίοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἂν καὶ ἡ μάρτυς τῆς κατηγορίας Εὐφροσύνη ἀνηγγέλθη εἰς τὸν κατηγορούμενον, νῦν ἀναιρεσίοντα, ὑπὸ τὸ ἐπώνυμον τοῦ Παυλῆ καὶ ὄχι ὑπὸ τοῦ Ἰ. Ζερβουδάκη συζύγου αὐτῆς, ὡς ἐπὶ ἀκροατηρίου παρεστάθη, ἀλλ' ὅμως ἡ αὐτὴ μάρτυς ὡμολόγησεν ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν δηλοῦται, ὅτι ὁ πατὴρ τῆς ὀνομάζετο Παυλῆς· ἄλλως δὲ ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου, ὅστις τὸ πρῶτον ἐναντιώθη εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς εἰρημένης προτείνει τὴν μὴ ταυτότητα τοῦ ὀνόματος, ἔπειτα παρητήθη ῥητῶς τῆς ἐνστάσεώς του· ἐπομένως ὁ παρὰ τοῦ ἀναιρεσίοντος προτεινόμενος λόγος ὅτι ἐξετάσθη μάρτυς τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν ἐγνωστοποιήθη εἰς αὐτὸν προηγουμένως εἶναι διόλου ἀνίσχυρος.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ λόγος ὅτι ἐξετάσθη ἐνόρκως ὁ σύζυγος τῆς συγκατηγορηθείσης Νικολέτας εἶναι οὐδὲν ἥττον ἀνίσχυρος, διότι ὁ ἐξετασθεὶς δὲν εἶχεν οὐδεμίαν μετὰ τοῦ ἀναιρεσίοντος αὐτοῦ συγγένειαν, ἀλλὰ καὶ ἂν εἶχεν ἀληθῶς συγγένειαν εἰς βαθμὸν κωλυόμενον παρὰ τοῦ νόμου, ἐπειδὴ ἐπὶ ἀκροατηρίου οὐδεμίαν ἐναντιώσιν ἐγένετο οὔτε παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως οὔτε παρὰ τοῦ κατηγορουμένου, ἢ ἐνόρκως ἐξέτασις δὲν δύναται νὰ φέρῃ κατὰ τὸ 114 ἀρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας, τὴν ἀκυρότητα τῆς δίκης.

Ἐπειδὴ ὁ τελευταῖος λόγος, ὅτι περιωρίσθη τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερα-

σπίσεως ἐκτὸς ὅτι εἶναι ἀόριστος, καὶ καθὼ τοιοῦτος ἀπαράδεκτος, οὐδὲ βεβαιούται προσέτι εἴτε ἐκ τῶν πρακτικῶν εἴτε ἐκ τῆς ἀποφάσεως.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Κωνστ. Στυλιανοῦ Μπῆλιου, κατοικοῦ Νάξου, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 21 Ἰουν. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 38 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν συνέδρων, καὶ καδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 28.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Αὐγούστου τοῦ 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 58.

Περὶ παραπομπῆς αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικεῖῳ Θουρίας δημοσίου κατηγόρου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰω. Ἄν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Ἰω. Τυπάλδου, καὶ Κ. Πλατῦ δικηγόρων, κωλυομένων τῶν δικαστῶν Κ. Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ τῶν παρέδρων Π. Καλλιγᾶ καὶ Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 2 Αὐγούστ. ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικεῖῳ Θουρίας δημοσίου κατηγόρου.

Ὁ Βασίλειος Σαγανόπουλος, κάτοικος Βρωμοβρύσεως καὶ ὁ Φώτης Σπυρόπουλος, κάτοικος Κούρταλη τοῦ δήμου Εὔας, ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικεῖου Θουρίας, ὅτι τὴν 11 Νοεμβρίου 1842 εἰς τὴν θέσιν Παλιόμυλος πλησίον τοῦ ποταμοῦ Παμίσου, τοῦ ὀρίου Μακαρίας ἔφερον μετ' ἑαυτοῦ των πυροβόλα ὄπλα ἄνευ ἀδείας τοῦ ὀπλοφορεῖν, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἀρθρ. 622 τοῦ ποιν. νόμου. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως τὸ μνημονευθὲν πταισματοδικεῖον διὰ τῆς ἀπὸ 5 Μαΐου 1843 ὑπ' ἀριθ. 108 ἀποφάσεώς του, ἐκήρυξεν ἑαυτὸ ἀναρμόδιον τὴν δικάσῃ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος πρᾶξιν, ὡςπραχθεῖσαν ἐκτὸς τῆς δικαιοδοσίας του καὶ παρέπεμψεν αὐτὴν εἰς τὸ πταισματοδικεῖον Παμίσου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ παρὰ τῷ πταισματοδικεῖῳ Θουρίας δημόσιος κατήγορος τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. 1) Διότι ἡ θέσις Παλιόμυλος εἶναι ὄριον τοῦ δήμου Θουρίας καὶ ὁ πταισματοδίκης κακῶς ἐκηρύχθη ἀναρμόδιος. 2) Διότι πταίσματα πραχθέντα ἄλλοτε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἐξεδικάσθησαν ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικεῖου Θουρίας. 3) Διότι ὁ Σπυρίδων Φραγκίσκος κινήσας πρὸ ὀλίγου ἀγωγὴν κατὰ τινῶν περὶ διαταράξεως διακατοχῆς τινὸς ἀγροῦ κειμένου εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, προσεκάλεσεν αὐτοὺς ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ εἰρηνοδικεῖου, τὸ ὅποῖον ὡς ἀρμόδιον ἐπελήφθη τῆς

υποθέσεως. 4) Διότι τὸ ἀναρμόδιον τοῦ δικαστηρίου δὲν ἐπροτάθη παρὰ τῶν κατηγορουμένων, τὸ δὲ πταισματοδικεῖον ὄφειλε νὰ κηρύξη τὴν ἀναρμοδιότητά του εἰς τὴν πρώτην συζήτησιν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη καὶ τὸν εἰσαγγελέα, μὴ ἐμφανισθέντων τῶν ἀναιρεσιβλήτων.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἀφοῦ τὸ πταισματοδικεῖον Θουρίας ἀπὸ τὰς ἐνώπιόν του διεξαχθεῖσας ἀποδείξει ἐπίσθη ὅτι ἡ θέσις καλουμένη Παλιόμυλος εἰς ἣν ἀφωπλήσθησαν οἱ κατηγορούμενοι δὲν ἀπαρτίζει μέρος τῆς δικαιοδοσίας του, ὁ ἀπλοῦς καὶ ἀστήρικτος λόγος τοῦ ἀναιρεσεῖοντος, ὅτι ἡ ρηθεῖσα θέσις ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ πταισματοδικείου Θουρίας ἀφορᾷ πραγματικὸν ἀντικείμενον διαφεύγει τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἀρείου πάγου.

Ἐπειδὴ ἂν τὸ πταισματοδικεῖον Θουρίας ἐπελήφθη ἄλλοτε πράξεων γενομένων εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν θεωρεῖ ἤδη ὡς μὴ ὑπαγομένην εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του, δὲν ὑποχρεοῦται ἐν τούτοις οὔτε ἐκ τῶν ἀναφερθέντων ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσεῖοντος παραδειγμάτων νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὴν αὐτὴν γνώμην, ἐπομένως καὶ ὁ δεῦτερος καὶ τρίτος ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 35 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας τὸ ἀναρμόδιον τῶν δικαστηρίων ἀποφασίζεται ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ κατὰ πάσαν κατάστασιν τῆς δίκης, ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι οἱ κατηγορούμενοι δὲν ἐπρότειναν τὴν ἀναρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου καὶ ὅτι τοῦτο ἐδύνατο μόνον κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν νὰ κηρυχθῇ ἀναρμόδιον εἶναι ἀνυπόστατος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικεῖῳ Θουρίας δημοσίου κατοιγόρου, ἥτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 5 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 108 ἀποφάσεως τοῦ αὐτῆθι πταισματοδικείου καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρους τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Αὐγούστ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 59.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Βασιλείου Μπαλαούρου, καὶ Φωτινῆς Δ. Τσίμα.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγγείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκης, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλλικα, Π. Καλλιγᾶ παρέδρου, κωλυομένου τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Διο-

μηδους Κυριακού, και παρόντος του εισαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου και του υπογραμμάτεως Εϋ. Ζωντανού.

Συνηλθόν εις δημοσίαν συνεδρίασιν την 16 Αύγουστου 1843, δια να δικάσῃ την ἐξῆς αἰτήσιν ἀναιρέσεως του Βασιλείου Μπαλαούρου και Φωτεινῆς Δ. Τσίμα, παρασταθέντων δια του πληρεξουσίου των δικηγόρου Γεωργίου Ἀθανασίου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, δια του ὑπ' ἀριθ. 3923 και ἀπὸ 6 Ἀπριλίου 1843 βουλευμάτος του, παρέπεμφεν εις τὸ κατὰ την περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον τὸν Βασιλειον Γ. Μπαλαούρα, δια να δικάσῃ ὡς ὑπαίτιος ληστείας πραχθείσης μετ' ἄλλων ἐκ συστάσεως κατὰ του Σωτηρίου Ἰωάννου Ἀλεξίου, Δημήτριον Νικολάου, και λοιπῶν την 18 Φεβρουαρίου 1843 κατὰ την δημοσίαν ὁδὸν μεταξὺ του χωρίου Βιλαρι και παλαιῶν κουντούρων εις θέσιν Κοιδέλα, μετ' ὄπλων, πυροβολισμοῦ και μελανώσεως του προσώπου ἐπὶ παραβάσει τῶν ἀρθρων 363, §. 1. 364, §. 3. 366, §. 3. και 5. του ποιν. νόμου κατὰ συνέπειαν του ρηθέντος βουλευμάτος γενομένης κατηγορίας κατὰ του Β. Μπαλαούρα ἢ ὑπόθεσις εἰσήχθη εις τὸ ἀκροατήριον του δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις κακουργιοδικῶν. Κατὰ την περι την ἀπόδειξιν διαδικασίαν ἐξετασθείσης τῆς μάρτυρος Φωτεινῆς Α. Τσίμα, ὁ παρὰ τῷ ρηθέντι δικαστηρίῳ εισαγγελεὺς ἐζήτησε να ἐκδοθῇ ἔνταλμα συλλήψεως κατὰ τῆς ρηθείσης μάρτυρος, ὡς ἐγειρομένων κατ' αὐτῆς ὑπονοιῶν ἐπὶ ψευδομαρτυρία και να διαταχθῇ ἡ ἀναβολὴ τῆς κατὰ του Μπαλαούρα δίκης μέχρι οὗ ἀποπερατωθῇ ἡ ἐπὶ ψευδομαρτυρία κατὰ τῆς Φωτεινῆς Α. Τσίμα δίκη· ὁ κατηγορούμενος Μπαλαούρας δια τῶν συνηγῶρων του ἐζήτησε την ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως του εισαγγελέως. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν συνέδρων δια τῆς ὑπ' ἀριθ. 26 και ἀπὸ 11. Ἰουνίου 1843, ἀποφάσεως του παρεδέχθη ἀμφοτέρως τὰς προτάσεις του παρ' αὐτῷ εισαγγελέως. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε την ἀναίρεσιν ὁ Β. Μπαλαούρας και ἡ μάρτυς Φωτεινὴ Δ. Τσίμα δια τοὺς ἐξῆς λόγους· 1) Ἐνεκα ἀναρμοδιότητος του δικάσαντος δικαστηρίου, διότι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δὲν εἶναι ἀρμόδιον να ἐκτιμήσῃ τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων κατὰ τὸ 420 ἀρθρον τῆς ποιν. δικονομίας· 2) διότι ὁ πρόεδρος και ὅχι ὀλόκληρον τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δύναται να διατάξῃ την σύλληψιν μάρτυρος τινος ὡς ὑπόπτου ψευδορκίας, τὸ δὲ 368 ἀρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας τὸ ὅποιον ἐσφαλμένως ἐφῆρμοσεν ἐπὶ τῆς προκειμένης περιπτώσεως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ἀφορᾷ ἄλλην περίπτωσιν, την περίπτωσιν καθ' ἣν συνέβησαν ἐπὶ ἀκροατηρίου τραύματα και στασιαστικὰ κινήματα.

Ἀκούσαν την ἔκθεσιν του ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλληκα, τὸν συνηγόρον τῶν ἀναιρεσειῶτων και τὸν εισαγγελέα.

Σκεφθέν κατά τόν νόμον.

Ἐπειδή κατά τὸ ἄρθρον 369 καὶ 420 τῆς ποιν. δικονομίας ὅταν διαρκούσης τῆς συζητήσεως ἐγερθῇ ὑποψία κατὰ τινος τῶν μαρτύρων ὡς ψευδομαρτυρας τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, κρίνει ἐὰν κατὰ τὴν περίπτωσιν τούτην ἢ κυρία διαδικασία πρέπει νὰ ἀναβληθῇ ἢ ὄχι ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων ἐντὸς τῆς ἀρμοδιότητός του ἀπεφάνητο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 26 καὶ ἀπὸ 11 Ἰουνίου 1843 ἀποφάσεώς του τὴν ἀναβολὴν τῆς ὑποθέσεως τοῦ Βασιλείου Γ. Μπαλαούρα μέχρι τῆς ἐκδικάσεως τῆς περὶ ψευδομαρτυρίας τῆς Φωτεινῆς Δ. Τσίμα δίκης.

Ἐπειδὴ ἂν καὶ τὸ ῥηθὲν δικαστήριον διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως διέταξε « νὰ συλληφθῇ ἢ μάρτυς Φωτεινὴ Δ. Τσίμα καὶ νὰ παραδοθῇ εἰς τὸν » παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέα διὰ νὰ ἐνεργηθῶσι τὰ » κατὰ νόμον κατ' αὐτῆς ὡς ὑπόπτου ψευδομαρτυρίας, » τῆς διατάξεως ὅμως ταύτης δὲν δύναται νὰ συζήσῃσιν τὴν ἀναίρεσιν ὁ μὲν Βασίλειος Γ. Μπαλαούρας, διότι δὲν ἔχει νόμιμον συμφέρον ὡς πρὸς διάταξιν μὴ ἀφορῶσαν κατ' εὐθείαν αὐτὸν, ἢ δὲ Φωτεινὴ Δ. Τσίμα, διότι ὁ νόμος δὲν συγχωρεῖ ἐν γένει τὸ ἔνδικον τῆς ἀναίρεσεως μέσον, κατὰ τὸ 479 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας, εἰμὴ κατὰ τῶν ἀποπεραινόντων τὴν ἀνάκρισιν βουλευμάτων ἢ τῶν ἐπὶ τῆς κατηγορίας ἐκδιδομένων ὀριστικῶς ἀποφάσεων, ἢ δὲ ῥηθείσα διάταξις τῆς ἀποφάσεως δὲν ἰσχύει ὡς πρὸς τὴν Φωτεινὴν Δ. Τσίμα εἰμὴ ὡς ἀρχὴ ἀναίρεσεως.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ Βασιλείου Γ. Μπαλαούρα, καὶ ἀποφαίνεται ἀπαράδεκτον τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τῆς Φωτεινῆς Δ. Τσίμα, κατοίκων Ἀθηνῶν, αἵτινες ἐγένοντο κατὰ τῆς ἀπὸ 11 Ἰουνίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 26 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν συνέδρων καὶ καταδικάζει αὐτοὺς εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχμὰς 26.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 23 Αὐγούστου 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 60.

Περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Αὐλωνίτου Σταματίου, Δαφνούλη Γεωργίου καὶ Ἰω. Δημητρίου Λύκου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἄρειου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωίδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Π. Καλλιγᾶ παρέδρου, κωλυομένου τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Διομ. Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Α. Φέστα.

Συνελθόν εις δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 19 Αὐγούστ. 1843 διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἵτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Αὐλωνίτου Σταματίου, Δαφνούλη Γεωργίου καὶ Ἰω. Δημητρ. Λύκου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Γεωργ. Ἀθνασίου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Χαλκίδι πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 78 καὶ ἀπὸ 5 Ἀπριλίου 1843 βουλευμάτων του παρέπεμψε τὸν Αὐλωνίτην Σταματίου, Δαφνούλην Γεωργ. καὶ Ἰω. Δημητρίου Λύκου εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικείου, διὰ τὴν δικάσθωσιν ὡς ὑπαίτιοι ληστείας,πραχθείσης τὴν νύκτα τῆς 11 πρὸς τὴν 12 Δεκεμβρ. 1842 διὰ ῥήξεως εἰς τὴν ἐν Σκύρω οἰκίαν τοῦ Γεωργ. Οἰκονόμου, δι' ἀπειλῆς τῆς ζωῆς τοῦ ῥηθέντος Γ. Οἰκονόμου καὶ διὰ σωματικῶν βασάνων, ἐπὶ σκοπῷ τὴν ἀναγκάσωσι ν' ἀνακαλύψῃ εἰς αὐτοὺς τὴν κεκρυμμένην περιουσίαν του, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρου 364 ἀριθ. 1. 366 ἀριθ. 4 καὶ 5 τοῦ ποιν. Νόμου. Γενομένης κατηγορίας καὶ συζητηθείσης ταύτης ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν οἱ ῥηθέντες κατηγορούμενοι ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι τῆς εἰς αὐτοὺς ἀποδιδομένης πράξεως ἄνευ τῶν ἐπιβαρυντικῶν περιστατικῶν τῆς ῥήξεως καὶ τῶν βασάνων. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν συνόδρων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ 57 καὶ ἀπὸ 9 Ἰουλίου 1843 ἀποφάσεώς του, κατεδίκασεν αὐτοὺς δυνάμει τῶν ἄρθρων 366 §. 5 τοῦ ποιν. Νόμου εἰς δέκα ἐτῶν πρόσκαιρα δεσμά. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν οἱ καταδίκασθέντες τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1) Διότι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων εἶναι ἀτελής ὡς μὴ περιέχουσα ἀναλελυμένως τοὺς ὅρους τῆς πράξεως τῆς ληστείας· 2) Διότι οἱ ἐνόρκοι συνέχουν τὴν ληστείαν μὲ τὴν κλοπὴν, καθότι ἀφοῦ ἀπεφάνθησαν ὅτι ἡ πράξις δὲν ἔγινε διὰ βασάνων καὶ ῥήξεως, γίνεται δὴλον ὅτι ἡ πράξις ληστείας δὲν ὑπῆρξεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου. 2) Διότι γενομένης προτάσεως ὅτι ἐτυμηγορία εἶναι ἀτελής καὶ ἀφρημένη ἡ ἀπόφασις δὲν περιέχει ὡς πρὸς τοῦτο οὐδεμίαν αἰτιολογίαν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλληκα, τὸν πληρεξούσιον τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ οὐδεὶς νόμος διατάττει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὴν συντάττωνται ἀναλελυμένως τὰ εἰς τοὺς ἐνόρκους τιθέμενα ζητήματα.

Ἐπειδὴ οἱ ἐνόρκοι ἀπεφάνθησαν ῥητῶς διὰ τοῦ πρώτου κεφαλαίου τῆς ἐτυμηγορίας των ὅτι οἱ ἀναιρεσειόντες ἐπραξαν ληστείαν, ἡ δὲ πράξις τῆς ληστείας ὑφίστανται καὶ ἂν δὲν συνοδεύεται μὲ σωματικὰς βασάνους ἢ μὲ ῥῆξιν ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς κατοικημένον κτήριο.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 450 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας, κατὰ τὴν περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς συζήτησιν ὁ κατηγορούμενος δύναται μόνον τὴν προσβάλλῃ τὸ ἐφαρμοστέον τῆς παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως προταθείσης ποινῆς κτλ. ἐπομένως ὁ ἀναιρεσειῶν δὲν δύναται τὴν παραγὰγῃ λόγον ἀναιρέσεως

ἐκ πράξεως τὴν ὁποίαν δὲν συγχωρεῖ ὁ νόμος, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων ἐδύνατο νὰ θεωρήσῃ ὡς μὴ λεχθέντα, καθὸ μὴ δυνάμενα νὰ ἔχωσιν οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς συζητήσεως, ὅσα ὁ κατηγορούμενος κατὰ τὴν ῥηθεῖσαν συζήτησιν ἐπρότεινε κατὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, πρὸς δὲ τούτοις, διὰ τοὺς ἀνωτέρω ἀναφερθέντας λόγους ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων δὲν εἶναι οὔτε ἀτελής οὔτε ἀφρημένη.

Διὰ ταῦτα ἀοπρρίπτει τὴν ἀναίρεσως αἰτήσιν Αὐλωνίτου Σταματίου, Δαφνούλη Γεωργίου καὶ Ἰω. Δημητρίου Λύκου, κατοικοῦ Σκύρου, γενομένης κατὰ τῆς ἀπὸ 9 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 57 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν συνέδρων καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρουσίας δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχ. 17.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 23 Αὐγούστ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 61.

Περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως τοῦ Κωνσταντίνου Σαμοθράκη.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἄρειου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Π. Καλλιγᾶ παρέδρου, κωλυομένου τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 23 Αὐγούστ. 1843, διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναίρεσως τοῦ Κωνσταντίνου Σαμοθράκη, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Π. Γαίτα ἐξ ἐπαγγελματός διορισθέντος.

Διὰ τοῦ ἀπὸ 19 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 114 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Σύρῳ πλημμελειοδικῶν ὁ Κωνσταντίνος Σαμοθράκης, πρῶην Οἰκονομικὸς ὑπάλληλος, παρεπέμφθη εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον, διὰ νὰ δικάσῃ ὡς ὑπαίτιος ὑπεξαίρεσεως. Εἰσαχθεῖσης τῆς δίκης εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Ἀθήναις κακουργιοδικῶν οἱ ἔνορκοι ἐξέδωκαν τὴν ἐξῆς ἐτυμηγορίαν.

α Ναι, εἶναι ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος Κωνστ. Σαμοθράκης ἐτῶν 33, ὅτι διατελῶν ἀπὸ τὸν Μάρτιον τοῦ ἔτους 1840 μέχρι τοῦ Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1842 ὡς ὑποτελώνης καὶ ἐπιτροπικὸς ταμίας Μυκόνου ἰδιοποιήθη χρήματα ἀνήκοντα εἰς τὸ κράτος, τὰ ὁποῖα διεπιστεύθησαν εἰς αὐτὸν καθὸ δημόσιον ὑπάλληλον πρὸς φύλαξιν καὶ παράδοσιν εἰς ἄλλην ἀρχὴν, καταναλώσας ταῦτα. Ναι, τὸ ποσὸν τὸ ἰδιοποιηθὲν ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν τῶν 500 δραχμῶν. Ἡ ἐτυμηγορία ταύτην τῶν ἐνόρκων λα-

βόν ὑπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, κατεδίκασε τὸν ῥηθέντα Κων-
 Σαμοθράκην διὰ τῆς ἀπὸ 17 Ἰουλίου 1843 καὶ ὑπ' ἀριθ. 74 ἀποφάσεώς
 του, δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 374 τοῦ ποιν. νόμου, εἰς πέντε ἐτῶν εἰρκτὴν.
 Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς· 1) Διότι
 δὲν ἀνεγνώσθη τὸ βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν καὶ
 ἐκ τούτου προῆλθε περιορισμὸς τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπερασπίσεως καὶ
 2) Διότι ἦτον ἀναρμόδιον τὸ δικαστήριον νῦν συνέδρων νὰ δικάσῃ τὴν
 πράξιν ταύτην, ἄνευ προηγουμένης ἀποφάσεως τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου.
 Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τὸν συνή-
 γορόν τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ καὶ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ ἐκ τῶν πρακτικῶν
 βεβαιούται ὅτι ὁ κατηγορούμενος τῶν ἀναιρεσειῶν παρεπέμφθη νὰ δικα-
 σθῇ διὰ βουλευματος τῶν ἐν Σύρῳ πλημμελειοδικῶν καὶ οὐχὶ διὰ βου-
 λεύματος τῶν ἐφετῶν, ὥστε, ὁ λόγος ὅτι δὲν ἀνεγνώσθη βούλευμα ἐφετῶν
 ἐπὶ ἀκροατηρίου εἶναι πάντῃ ἀνίσχυρος, διότι δὲν ἐδύνατο ν' ἀναγνωσθῇ
 ἄλλο, παρὰ τὸ ὑπάρχον βούλευμα, ὅπερ καὶ ἀνεγνώσθη ἀληθῶς.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσειῶν ἐκυρήχθη ὑπὸ τῶν ἐνόρκων ἔνοχος ὑπεξαίρεσεως
 ἢ ἰδοποιήσεως χρημάτων ἀνηκόντων εἰς τὸ κράτος, τὸ δὲ παρ' αὐτοῦ
 ὀφειλόμενον ποσὸν διὰ τὴν ἰδιοποίησιν τοῦ ἐποίου καὶ κατεδικάσθη οὐ-
 μόνον δὲν ἀμφισβητεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁμολογεῖτο παρ' αὐτοῦ, ὥτε δὲν ἀπαι-
 τεῖτο κατὰ τὸν διίσχυρισμόν τοῦ ἀναιρεσειόντος προηγουμένως περὶ τού-
 του ἀπόφασις τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου, ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι ἦτον ἀναρ-
 μόδιον τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων νὰ δικάσῃ ἐπὶ τοῦ προκειμένου
 εἶναι παντάπασιν ἀνίσχυρος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν, τοῦ Κωνσταντίνου Σα-
 μοθράκη, κατοικοῦ Μυκόνου, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 17 Ἰουλίου 1843
 ὑπ' ἀριθ. 74 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν συνέδρων καὶ
 καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέ-
 λη τῆς σημάτων δραχμᾶς 18.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 26 Αὐγούστου τοῦ 1843.
 Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 62.

Περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀποστόλου Κοκκίδου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πο-
 λυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ.

Πήλλικα, Π. Καλλιγᾶ παρέδρου, κωλυομένου τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 19, Αὐγούστου 1843 διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Ἀποσόλου Κοκκίδου, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του δικηγόρων Δανιήλ Πανᾶ, Α. Τολμῆδου καὶ Μ. Κ. Μαρίνογλου.

Ὁ Ἀπόστολος Κοκκίδης ἐκατηγορίθη ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις κακουργιοδικῶν, ὅτι δημόσιος ὑπάλληλος ὢν, ἦτοι ἐπιστάτης εἰς τὴν κατὰ τὸ 1842 ἔτος καταμέτρησιν τῶν ζώων εἰς τὴν ἐπαρχίαν Καρυστίας, διὰ τὴν φορολογίαν τοῦ 1841, ἔτους καὶ ἀπαριθμήσας μέρος τῶν ζώων τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας, παρέλειψεν ἀπὸ τὴν καταμέτρησιν πολλὰ ζῶα ἐπὶ ἰδίᾳ αὐτοῦ ὠφελείᾳ καὶ τῶν κτηνοτρόφων, ὑπερβαινούσας τὰς 500 δραχμὰς, καὶ οὕτως ἠλάττωσε κατὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ ἐπὶ τῶν ποιμνίων φόρου τὴν δημοσίαν περιουσίαν, τῆς ὁποίας τὴν διαχείρησιν ἦτο διαπεπιστευμένος. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως οἱ ἔνορκοι ἐξέδωκαν τὴν ἐξῆς ἐτυμηγορία. α Ναι εἶναι ἔνοχος ὁ Ἀπόστολος Κοκκίδης ὅτι δημόσιος ὑπάλληλος ὢν, ἦτοι ἐπιστάτης εἰς τὴν κατὰ τὸ ἔτος 1842 καταμέτρησιν τῶν ζώων τῆς ἐπαρχίας Καρυστίας διὰ τὴν φορολογίαν τοῦ ἔτους 1841, καὶ ἀπαριθμήσας μέρος τῶν ζώων τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας, παρέλειψεν ἀπὸ τὴν καταμέτρησιν πολλὰ ζῶα ἐπὶ ἰδίᾳ αὐτοῦ ὠφελείᾳ καὶ τῶν κτηνοτρόφων μὴ ὑπερβαινούσῃ τὰς 400 δραχμὰς καὶ οὕτω ἠλάττωσε κατὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ ἐπὶ τῶν ποιμνίων φόρου τὴν δημοσίαν ὑπερσίαν τῆς ὁποίας τὴν διαχείρησιν ἦτο διαπεπιστευμένος. » Τὴν ἐτυμηγορίαν ταύτην τῶν ἐνόρκων λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 10 Ἰουλίου ὑπ' ἀριθ. 58 ἀποφάσεώς του δυνάμει τοῦ §. 1. τοῦ 482 ἀρθρ. τοῦ ποιν. νόμου τὸν κηρυχθέντα ἔνοχον Α. Κοκκίδην εἰς πέντε ἐτῶν φυλάκισιν καὶ ἐκήρυξεν αὐτὸν ἔκπτωτον τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἀνίκανον εἰς ἀνάκτησιν ἀρχῆς ἢ ἄλλης δημοσίου ὑπηρεσίας διὰ ἕξ ἔτη. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1) Διὰ κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου· 2) Διότι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἔλυσε ζήτημα τὸ ὁποῖον δὲν καθυπεβλήθη εἰς αὐτούς, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἐπιβάλον ποινὴν ἐπὶ τῇ βάσει τοιαύτης ἐτυμηγορίας ἔπραξεν ὑπέρβασιν καθηκόντων καὶ παρεβίασε τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως· 3) Διότι οἱ ἔνορκοι ἐκήρυξαν διὰ τῆς τοιαύτης ἐτυμηγορίας τῶν ἀθῶον τὸν κατηγορούμενον ὡς πρὸς τὸ ὑποβληθὲν εἰς αὐτούς ζήτημα καὶ ἐπομένως ἔθεσαν ζήτημα ἴδιον διὰ τὴν κηρύξουν αὐτὸν ἔνοχον· 4) Διότι ὡς πρὸς τὸ προταθὲν παρὰ τοῦ δικηγόρου Σ. Τριανταφύλλου κώλυμα ὅτι ἐμελλεν τὴν χρησιμεύσῃ ὡς συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου διὰ τὴν ἐξαιρηθῆ ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν ἐνόρκων δὲν ἐξε-

δόθη ἀπόφασις· 5) Διότι δὲν ἐγράφησαν τρεῖς μαρτυρίαι εἰς τὰ πρακτικὰ ἀλλ' ἐσημειώθη μόνον ὅτι οἱ μάρτυρες εἶπον, ὅτι καὶ εἰς τὴν ἀνάκρισιν· 6) Διότι ὡς πρὸς τὸν ἐπιβληθέντα ἀνώτατον ὄρον τῆς ποινῆς καὶ τὴν στέρησιν τῶν πολιτῶν δικαιωμάτων δὲν ὑπάρχει αἰτιολογία· 7) Διότι δὲν ἐδόθη ἄδεια τῆς ἀρχῆς διὰ νὰ εἰσαχθῆ εἰς δίκην ὁ ἀναιρεσεῖων.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Ι. Α. Σωμάκη, τοὺς πληρεξουσίους τοῦ ἀναιρεσεῖοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ἐφηρμόσθη κακῶς ὁ νόμος καθὼ ἀόριστος εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐκτὸς δὲ τούτου εἶναι καὶ ἀνυπόστατος, καθότι ὁ ἐφαρμοσθεὶς νόμος εἶναι κατάλληλος εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων.

Ἐπειδὴ ἀνυπόστατος ἐπίσης εἶναι καὶ ὁ λόγος ὅτι οἱ ἔνορκοι ἔλυσαν ζήτημα μὴ ὑποβληθὲν εἰς αὐτοὺς ἀπαντήσαντες ὅτι ἢ ἐκ τῆς μὴ καταμητρήσεως πολλῶν ζῶων προελθοῦσα εἰς τὸν κατηγορούμενον καὶ εἰς τοὺς κτηνοτρόφους ὠφέλεια δὲν ὑπερέβαινε τὰς 400 δραχμὰς ἐνῶ ἐρωτήθησαν ἂν αὕτη ὑπερέβαινε τὰς 500· καθότι ἀπαντήσαντες, ὅτι ἢ ὠφέλεια αὕτη δὲν ὑπερέβαινε τὰς 400 δραχμὰς, ἐβεβαίωσαν διὰ τῆς ἀπαντήσεώς των ταύτης ὅτι δὲν ὑπερέβαινε οὐδὲ τὰς 500 δραχμὰς, ἐπομένως ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἀπαντᾷ εἰς τὸ τεθὲν εἰς αὐτοὺς ζήτημα καὶ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἐφαρμόσαν τὸν κατάλληλον νόμον ἐπὶ τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης οὔτε τὸ δικαίωμα τῆς υπερασπίσεως παραβίασε, οὔτε ὑπέρβασιν καθηκόντων ἐπραξεν, ὡς διατείνεται ὁ ἀναιρεσεῖων.

Ἐπειδὴ ὁ τρίτος ἀναρρέσεως λόγος, δὲν εἶναι ἀληθής, καθότι οἱ ἔνορκοι δὲν ἐκήρυξαν διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των ἀθῶν τὸν κατηγορούμενον, οὔδε ἔθεσαν ζήτημα ἴδιον, ἀπαιτήσαντες ὡς προεῖρηται, ὅτι ἢ ὠφέλεια αὐτοῦ καὶ τῶν κτηνοτρόφων δὲν ὑπερέβαινε τὰς τετρακοσίας δραχμὰς.

Ἐπειδὴ ὁ τέταρτος λόγος ἀποδεικνύεται ψευδής ἐξ αὐτῶν τῶν πρακτικῶν τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως τὰ ὅποια διαλαμβάνουσι ῥητῶς, ὅτι γενομένης προτάσεως ὑπὸ τοῦ δικηγόρου Σπυρίδωνος Τριανταφύλλη τοῦ νὰ ἐξαιρεθῆ ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν ἐνόρκων, ὡς μέλλων νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων διεσκέφθη καὶ ὁ πρόεδρος ἀπήγγειλε τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου, δι' ἧς ἐγένετο δεκτὴ ἡ πρότασις τοῦ ῥηθέντος δικηγόρου.

Ἐπειδὴ ὁ νόμος ἄρθρ. 345 ἐδαφ. 2. συνδυασμένον μὲ τὸ 80 τῆς ποιν. δικονομίας δὲν διατάττει τὴν εἰς τὰ πρακτικὰ τοῦ ἀκροατηρίου καταχώρησιν τῶν μαρτυριῶν τῶν ἀκουσθέντων ἐν τῇ προδικασίᾳ μαρτύρων, ἀλλὰ μόνον τὴν καταχώρησιν τῶν μεταξὺ τῶν μαρτυριῶν τῶν προακουσθέντων ἤδη μαρτύρων διαφορῶν, ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι δὲν ἐγράφησαν τρεῖς μαρτυρίαι εἰς τὰ πρακτικὰ, ἀλλὰ ἐσημειώθη μόνον ὅτι οἱ μάρτυρες εἶπον ὅτι καὶ εἰς τὴν προανάκρισιν, εἶναι πάντῃ ἀνίσχυρος.

Ἐπειδὴ τὰ δικαστήρια δὲν ὑποχρεοῦνται ἀπὸ τὸν νόμον νὰ ἐκθέτωσιν εἰς τὰς ἀποφάσεις τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους ἐπιβάλλουσιν εἰς τοὺς κατηγορουμένους τὸν ἀνώτατον ἢ τὸν ἐλάχιστον ὅρον τῆς ποινῆς, ἀλλὰ μόνον νὰ ἐκθέτωσιν τοὺς λόγους, δι' οὓς ἐπιβάλλουσι τοιαύτην ποινὴν, καὶ νὰ περιορίζωνται ἐντὸς τῶν ὁρίων αὐτῆς. Ἐπομένως ὁ λόγος ὁ ἀφορῶν τὴν ἔλλειψιν αἰτιολογιῶν ὡς πρὸς τὴν ἐπιβολὴν τοῦ ἀνωτάτου ὅρου τῆς ποινῆς εἶναι ἀνίσχυρος, καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὴν στέρησιν τῶν μετὰ τῆς ὑπηρεσίας συνημμένων δικαιωμάτων κτλ. ὑπάρχει εἰς τὴν ἀπόφασιν ἀποχρῶσα αἰτιολογία.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι δὲν ἐδόθη ἄδεια τῆς ἀρχῆς διὰ νὰ εἰσαχθῇ εἰς δίκην ὁ Ἀπόστολος Κοκκίδης ἀποδεικνύεται ψευδὴς ἐξ αὐτῆς τῆς εἰς τὸν φάκελλον τῆς δικογραφίας ἐπισυναπτομένης καὶ παρὰ τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματείας ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 25654 ἀπὸ 4 Αὐγούστου 1842 ἀδείας πρὸς εἰσαγωγὴν εἰς δίκην τοῦ Ἀποστόλου Κοκκίδου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἰτήσιν τοῦ Ἀποστόλου Κοκκίδου, κατοικοῦ Χαλκίδος, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 10 Ἰουλίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 58 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν 50 δραχμῶν καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμᾶς 32.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 30 Αὐγούστου 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 63.

Περὶ ἀναίρεσιν αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Σπανοπούλου ὑπευθύνου συντάκτου τῆς ἐφημερίδος ἡ Καρτερία.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάση προέδρου, Α. Πολυζωίδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Η. Καλλιγᾶ παρέδρου, κωλυομένου τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Διομήδους Κυριακοῦ καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν Ἰσυνεδρίασιν τὴν 19 Αὐγούστου 1843 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναίρεσιν τοῦ Γεωργίου Ι. Σπανοπούλου ὑπευθύνου συντάκτου τῆς ἐφημερίδος Καρτερίας, παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του δικηγόρων Α. Μελά καὶ Σ. Τριανταφύλλη.

Ὁ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς διὰ τοῦ ἀπὸ 3 Μαΐου ἐγγράφου του παρήγγειλε τὸν παρὰ τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ ἀνακριτὴν νὰ κατάσχῃ τὸ δημοσιευθὲν ὑπ' ἀριθ. 33 φύλλον τῆς εἰς Πάτρας ἐκ-

διδομένης πολιτικῆς ἑφημερίδος Καρτερίας, θεωρήσαν καταδιώξιμον τὸ ἐν αὐτῷ περιεχόμενον ἄρθρον ἐπιγραφόμενον « Τὰ τελευταία συμβάντα » συναποστείλας ὡς πειστήριον καὶ τὸ παρακατατεθὲν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς αὐτῆς εἰσαγγελίας ὑπ' ἀριθ. 33 φύλλον τῆς εἰρημένης ἑφημερίδος· ἐξετασθέντος τοῦ κατηγορουμένου ὁ παρὰ τῷ εἰρημένῳ δικαστηρίῳ ἀντεισαγγελεὺς ὑπέβαλον τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ συμβούλιον τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου καὶ ἐπρότεινε νὰ παραπεμφθῆ εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν πλημμελειοδικῶν ὁ Γ. Ι. Σπανόπουλος ὑπεύθυνος συντάκτης τῆς ἑφημερίδος Καρτερίας διὰ παράθεσιν τῶν ἄρθρ. 20, 21, 37, 38, 44, §. 1. τοῦ περὶ ἐξυβρίσεων καὶ περὶ τύπου νόμου. Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν ἐξέδωκε τὸ ἀπὸ 22 Μαΐου 1843 βούλευμα δι' οὗ ἀπεφάνθη τὰ ἐξῆς, παραπέμπει εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν πλημμελειοδικῶν τὸν Γ. Ι. Σπανόπουλον ὑπεύθυνον συντάκτην τῆς ῥηθείσης ἑφημερίδος Καρτερίας, διὰ νὰ δικασθῆ ὡς ὑπαίτιος· 1) Ὅτι διὰ τῶν ἐμπεριεχομένων εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 33 τῆς 2 Μαΐου ε. ε. φύλλον τῆς ἑφημερίδος Καρτερίας ἐκφράσεων ἀναφερομένων εἰς τὸ πρῶτον ἄρθρον τοῦ αὐτοῦ φύλλου ἐπιγραφόμενον « τὰ τελευταία συμβάντα » προσβάλλει ἐκ προθέσεως τὴν Κυβέρνησιν δυσφημῶν αὐτὴν καὶ τὰς πράξεις της καὶ προσπαθεῖ τοιουτοτρόπως νὰ διαγείρῃ μῖσος καὶ περιφρόνησιν κατ' αὐτῆς, ἥτοι ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄρθρων 20, 37, 38, καὶ 44 §. 1. τοῦ περὶ ἐξυβρίσεων νόμου· 2) Ὅτι διὰ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου προσβάλλει βλασφημῶν τὸν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν γραμματέα τῆς ἐπικρατείας διὰ τὰς ἀπαντήσεις του πρὸς τὸν πρέσβυν τῆς Α. Μ. πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν, ὡς ὑπαγομένης εἰς τὰ δημόσια καθήκοντά του, ἥτοι ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρ. 21 τοῦ αὐτοῦ περὶ ἐξυβρίσεων νόμου ὑπὸ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 109 τοῦ ποιν. νόμου. Τὸ βούλευμα τοῦτο ἀνέκοψεν ὁ ὑπεύθυνος συντάκτης. Τὸ δὲ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἐξέδωκε τὸ ἀπὸ 6 Ἰουνίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 80 βούλευμα διὰ τοῦ ὁποίου παραδεχθὲν ἐν μέρει τὴν ἀνακοπὴν μετερῆρhythμησε τὸ ἀνακοπὴν βούλευμα κατὰ τὸ 2 κεφάλαιον αὐτοῦ, τὸ δὲ λοιπὸν ἐπικύρωσε. Τοῦ βουλευματος τούτου ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ ῥηθείς ὑπεύθυνος συντάκτης διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1) Διότι μεταρῆρhythμισθέντος ἐν μέρει τοῦ βουλευματος τῶν πλημμελειοδικῶν τὸ συμβούλιον τῶν ἐφετῶν ὤφειλε νὰ παραθέσῃ καὶ τὸ ἀνήκον ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου· 2) Διότι ἐσφαλμένως ἐρμηνεύθησαν καὶ κακῶς ἐφαρμόσθησαν τὰ ἄρθρα 20, καὶ 21 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεων νόμου, καθότι δὲν βεβαιοῦται ἐν τῷ βουλευματι ὁ σκοπὸς ἢ ἡ πρόθεσις τοῦ γράφαντος τοῦ νὰ δυσφημίσῃ τὴν ἐξουσίαν· 3) Διότι ἐκ τῆς ἀτελοῦς καὶ ἐσφαλμένης παραθέσεως τοῦ 20 ἄρθρ. τοῦ περὶ ἐξυβρίσεων νόμου εἰς τὸ ἐπικυρωθὲν παρὰ τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν βούλευμα τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν, προκύπτει ὅτι ἀμφοτέρω τὰ συμβούλια ἐσφαλμένως ἐφήρμωσαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 20, καθότι τοῦτο δὲν τιμωρεῖ τὴν ἀπλήν κατὰ τῆς Κυβερνήσεως προσβολήν·

ἀλλὰ τὴν διὰ στασιαστικῶν ἢ ἀπειλητικῶν ἐκφράσεων προσβολὴν τῆς Κυβερνήσεως ἢ τῶν πράξεων τῆς 4) Διότι τὸ ἄρθρον 20 τιμωρεῖ τὰς κατὰ τῆς Κυβερνήσεως ἐξυβρίσεις, εἰς δὲ τὸ τεμάχιον ἔνεκα τοῦ ὁποίου παραπέμπεται ὁ ὑπεύθυνος συντάκτης δὲν φαίνεται ἡ λέξις Κυβέρνησις, ἀλλὰ ἡ λέξις σύστημα, ὥστε τὸ συμβούλιον τῶν ἐφετῶν ταυτίσαν τὰς λέξεις αὐτὰς καὶ ἐφαρμόσαν τὸν ἀφορόντα τὰς ἐξυβρίσεις τῆς Κυβερνήσεως νόμον εἰς ἐξυβρίσεις ἀφορώσας ἐν ἀφηρημένον σύστημα ἐρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε ἐσφαλμένως τὸν νόμον.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση τοὺς πληρεξουσίου τοῦ ἀνααιρεσέοντος, καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ βουλευματος τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν μεταρρυθμίσθη τὸ τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν μόνον ὡς πρὸς τὸ δεῦτερον τῆς κατηγορίας κεφάλαιον, ἐπικυρώθη δὲ καθ' ὁλοκληρίαν ὡς πρὸς τὸ πρῶτον, ἦτοι τὴν δυσφήμησιν τῆς Κυβερνήσεως, καὶ τὴν πρὸς διεγέρσιν μίσους κατ' αὐτῆς προσπάθειαν, ἐπομένως γενομένων παραδεκτῶν τῶν περὶ τοῦτου περιεχομένων εἰς τὸ τῶν πλημμελειοδικῶν βούλευμα εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχουν παρατετημένα καὶ τὰ ἀνήκοντα ἄρθρα τοῦ ποιν. νόμου, καθίστατο περιττὴ ἢ εἰς τὸ βούλευμα τῶν ἐφετῶν ἐπανειλημμένη παράθεσις αὐτῶν.

Ἐπειδὴ ὁσάκις αἱ κατηγορούμεναι λέξεις καὶ ἐκφράσεις εἶναι καθ' ἑαυτὰς ὑβριστικαὶ καὶ δυσφημηστικαί, εἰκάζεται δι' αὐτὰς ὁ σκοπὸς τῆς προσβολῆς, καὶ εἶναι ἔργον τοῦ κατηγορουμένου ν' ἀποδείξῃ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ὅτι ἡ πρόθεσις αὐτοῦ δὲν ἦτο τοιαύτη.

Ἐπειδὴ τὸ 20 ἄρθρ. τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως νόμου διαλαμβάνει διαφόρους περιπτώσεις διακεκρυμμένας, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ αἰτῶν τὴν ἀνάρεσιν παρεπέμφθη νὰ δικασθῇ ἔνεκα δυσφημῆσεως τῆς Κυβερνήσεως καὶ διεγέρσεως μίσους καὶ περιφρονήσεως κατ' αὐτῆς περιπτώσεων περιεχομένων ῥητῶς εἰς τὸ εἰρημένον 20 ἄρθρ. τοῦ περὶ ἐξυβρίσεων καὶ περὶ τύπου νόμου, ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι ἔλαβε χώραν κακὴ ἐφαρμογὴ τοῦ εἰρημένου ἄρθρου ὡς ἀπαιτοῦντος δῆθεν εἰς τὴν προσβολὴν στασιαστικῆς ἢ ἀπειλητικῆς ἐκφράσεως εἶναι χωρὶς βάσιν.

Ἐπειδὴ τὸ συμβούλιον τῶν ἐφετῶν ἐκ τῶν ὑπόβληθεισῶν εἰς αὐτὸ ἐκφράσεων ἐξήγαγεν ὅτι ἡ εἰς τὴν κατηγορουμένην περικοπὴν περιεχομένη λέξις σύστημα δηλοῖ τὴν ἐνέργειαν τῆς Κυβερνήσεως ἐκτιμήσαν οὕτω τὰς εἰρημένας ἐκφράσεις ἐντὸς τῆς ἀρμοδιότητός του, ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι τὸ συμβούλιον τῶν ἐφετῶν ταυτίσαν τὰς λέξεις σύστημα καὶ Κυβέρνησις καὶ ἐφαρμόσαν τὸν ἀφορόντα τὰς ἐξυβρίσεις τῆς Κυβερνήσεως νόμον εἰς ἐξυβρίσεις, ἀφορώσας ἀφηρημένον σύστημα ἐρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσεν ἐσφαλμένως τὴν ἐκτίμησιν πραγματικῶν ζητήματος δὲν δύναται νὰ ἐξετασθῇ ἀπὸ τὸν ἀρειον πάγον.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσέως αἴτησιν τοῦ ὑπευθύνου συντάκτου τῆς ἐφημερίδος Καρτερίας Γ. Ι. Σπανοπούλου κατοίκου Πατρῶν, γενομένην κατὰ τοῦ ἀπὸ 6 Ἰουνίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 80 βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ κατατεθὲν παράβολον τῶν 50 δραχμῶν καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς 28.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 30 Αὐγούστου τοῦ 1843.
Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 64.

Περὶ ἀναίρεσέως αἰτήσεως τῆς Φωτεινῆς Δ. Τσίμα.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀγρίου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου Α. Πολυλυζαΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη Θ. Μανούση, Διομήδους Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 30 Αὐγούστ. 1843 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσέως τῆς Φωτεινῆς Δ. Τσίμα, παρασταθείσης διὰ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος δικηγόρου Γ. Ἀθανασίου.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3923 βουλευμάτος του, παρέπεμψεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κακούργιοδικείου τὸν Βασίλειον Γεωργίου Μπαλαοῦρα, διὰ νὰ δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος ληστείαςπραχθείσης κατὰ τοῦ Σωτηρίου Ἰωάννου Ἀλεξίου, Δημητρίου Νικολάου καὶ λοιπῶν, τὴν 18 Φεβρουαρίου ε. ε. κατὰ δημοσίαν ὁδὸν μεταξὺ τῶν χωρίων Βιλάρη καὶ παλαιῶν Κουντούρων εἰς τὴν θέσιν Κοῦδέλα. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως ταύτης εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἐνταῦθα κακούργιοδικείου, κατὰ τὴν δικάσιμον τῆς 11 Ἰουνίου 1843 προσήχθη ἡ Φωτεινὴ Δ. Τσίμα, διὰ νὰ ἐξετασθῇ ὡς μάρτυς εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην καὶ ἀφοῦ ὠρκίσθη τὸν ὑπὸ τὸν νόμον διαταπτόμενον ὄρκον κατέθεσεν ὅτι ἐξετάσθη δύο φορὰς εἰς τὴν ἀνάκρισιν, ἀλλ' ὅσα εἶπε τὴν δευτέραν φορὰν εἶναι ψευδῆ, ἡ ἀλήθεια ἐμπεριέχεται εἰς τὴν πρώτην τῆς ἐξέτασιν, ὅτι τὴν πρώτην φορὰν μὴ ἔχουσα νὰ φοβηθῇ τι κατέθεσεν ὅλην τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ τὴν δευτέραν φορὰν, ἐπειδὴ τὴν ἐφοβήρην ὁ ἀστυνόμος καὶ οἱ χωροφύλακες ὡς ἐκ τούτου ἐδιόασθη νὰ εἶπη ψεύματα, ὅτι ὁ ἀνακριτὴς τὴν ἐφοβήρην εἰπὼν, « γαῖδάρα λέγε διότι φέρω χωροφύλακας. » Ὁ εἰσαγγελεὺς συνεπεία τῶν λεγομένων τούτων τῆς Φωτεινῆς Δ. Τσίμα, λαβὼν τὸν λόγον ἐζήτησε νὰ συλληφθῇ αὕτη καὶ ν' ἀνακριθῇ ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ, ν' ἀναβληθῇ δὲ ἡ κυρία ὑπόθεσις. Τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 26 ἀποφάσεώς του διέταξε νὰ συλληφθῇ ἡ Φωτεινὴ Δ. Τσίμα

καὶ νὰ παραδοθῆ εἰς τὸν παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέα διὰ νὰ ἐνεργηθῶν τὰ κατὰ νόμον κατ' αὐτῆς, ὡς ὑπόπτου ψευδομαρτυρίας καὶ ἀνεβάλλε τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Βασιλείου Γ. Μπαλαοῦρα μέχρι τῆς ἐκδικάσεως τῆς ψευδομαρτυρίας τῆς Φωτεινῆς Δ. Τσίμα δίκης. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐγένεν ἀνάκρισις, μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ὁποίας ὁ εἰσαγγελεὺς καθυπέβαλε τὴν δικογραφίαν εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν καὶ ἐζήτησε νὰ παραπεμφθῆ ἡ Φωτεινὴ Δ. Τσίμα εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον, κατηγορουμένη, ὅτι ἐξεταζομένη κατὰ τὴν 11 Ἰουνίου 1843 ὡς μάρτυς ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις Κακουργιοδικεῖου, εἰς τὴν κατὰ τοῦ Βασιλείου Μπαλαοῦρα ἐπὶ ληστεία κατηγορίαν κατέθεσεν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐν γνώσει, ἀφοῦ προηγουμένως ὠρκίσθη ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ψευδῆ περιστατικά. Τὸ δὲ συμβούλιον διὰ τοῦ ἀπὸ 30 Ἰουλ. ὑπ' ἀριθ. 4096 βουλευμάτος του, ἀπεφάνθη ὅτι ὑπάρχει ἀφορμὴ κατηγορίας κατὰ τῆς Φωτεινῆς Δ. Τσίμα, γεννηθείσης εἰς Ναύπλιον κτλ. ὅτι ἐξεταζομένη κατὰ τὴν 11 Ἰουν. 1843 ὡς μάρτυς ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις κακουργιοδικεῖου, δικάζοντος τὸν ἐπὶ ληστεία, τιμωρουμένη μὲ θάνατον, κατηγορούμενον Βασιλείου Γ. Μπαλαοῦραν, κατέθεσεν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐν γνώσει ψευδῶς μετὰ τὴν ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ εὐαγγελίου ὄρκωμωσίαν τῆς περιστατικά ψευδῆ, ὅτι ὁ Βασίλειος Γ. Μπαλαοῦρος δὲν ἔλειψεν ἐξ Ἀθηνῶν κατὰ τὴν 17 καὶ 18 Φεβρουαρίου 1843 καὶ ὅτι δὲν παρέχωσε κατὰ τὴν 19 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς χρήματα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἀρθροῦ 265, §. 3 τοῦ ποιν. Νόμου, καὶ παρέπεμψεν αὐτὴν εἰς τὸ ἀκρατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν συστηθησομένου κακουργιοδικεῖου, διὰ νὰ δικασθῆ διὰ τὴν προμνησθεῖσαν πράξιν. Τοῦ βουλευμάτος τούτου ἡ ἀναιρεσειούσα ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τὸν λόγον ὅτι, τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν ἐρμήνευσε ψευδῶς τὸν νόμον περὶ ἐπιπορκίας, καὶ ἐπροδίκασε τὴν ἐνοχὴν τοῦ Βασιλείου Μπαλαοῦρα παραπέμψαν τὴν ἀναιρεσειούσαν νὰ δικασθῆ ἐπὶ ἐπιπορκία, καθότι αὕτη δὲν ἠρνήθη ὅτι εἶπεν ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ ὅσα ἐγράφησαν εἰς τὴν δευτέραν ἐξέτασιν, ἀλλὰ ἐπρόσθεσεν ὅτι αὐτὰ ἐρρέθησαν κατὰ συνέπειαν τῶν ἀπειλῶν τοῦ ἀνακριτοῦ, ποία δὲ τῶν δύο καταθέσεων εἶναι ἀληθῆς, εἶναι ἀρμόδιοι μόνον οἱ ἑνορκοὶ νὰ δικάσουν ἀφοῦ ἀκούσωσι τοὺς μάρτυρας τῆς ὑπερασπίσεως τοῦ Μπαλαοῦρα.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν πληρεξούσιον τῆς ἀναιρεσειούσης καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 265 ἀρθρ. §. 3 τοῦ ποιν. Νόμου, ὅστις εἰς ἀνάκρισιν τινὰ, ὑπὲρ ἢ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου, ὀρκίζεται ψευδῶς ἐν γνώσει ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἤδη δοθέντα ὄρκον, ἀποφαίνεται ἢ ὁμολογεῖ ἐν γνώσει ψευδὲς τι ἐπὶ δικαστηρίου, τιμωρεῖται ὡς ἐνοχὸς ψευδομαρτυρίας.

1) Διὰ ψευδομαρτυρίαν εἰς τὴν ἕνεκα κακούργηματος γενομένην ἀνάκρισιν. § 3) μὲ δεσμὰ διὰ βίου, ἐὰν τὸ προκείμενον κακούργημα ἡδύνατο νὰ ἐπισύρῃ τὴν αὐτὴν ποινὴν ἢ τὸν θάνατον· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν λαβὼν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐπιμήσαν ὅλα τὰ ἐκ τῆς ἀνακρίσεως ἐξαχθέντα, παρεδέχθη, ὅτι ἡ Φωτεινὴ Δ. Τσίμα ἐξαταζομένη κατὰ τὴν 11 Ἰουνίου 1843 ὡς μάρτυς ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις κακούργιοδικείου δικάζοντος τὸν ἐπὶ ληστεία, τιμωρομένη μὲ θάνατον, κατηγορούμενον Βασίλειον Γ. Μπαλαούραν, καὶ ἀρνούμενη ὅτι, εἶναι ἀληθῆς ὅσα κατέθεσαν εἰς τὸν ἀνακριτὴν Ν. Σεῖδόπουλον τὴν δευτέραν φορὰν καθ' ἣν ἐξετάσθη ὡς μάρτυς, κατέθεσεν ὑπὲρ τοῦ εἰρημένου Μπαλαούρα ἐν γνώσει ψευδῶς μετὰ τὴν ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ εὐαγγελίου ὀρκομοσίαν τῆς περιστατικῆ ψευδῆ, ὅτι ὁ Βασίλειος Γ. Μπαλαούρας δὲν ἔλειψεν ἐξ Ἀθηνῶν κατὰ τὴν 17 καὶ 18 Φεβρουαρίου 1843 καὶ ὅτι δὲν παρέχωσε κατὰ τὴν 19 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς χρήματα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ἐπομένως ἡ πράξις αὕτη, οὔσα κατάθεσις ψευδῶν περιστατικῶν, γενομένης ἐν γνώσει μετὰ τὴν κατὰ νομον ὀρκομοσίαν, ἐνώπιον δικαστηρίου δικάζοντος κακούργημα, δυνάμενον νὰ ἐπισύρῃ τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου, φέρει ἐν ἑαυτῇ ὅλους τοὺς χαρακτῆρας τῆς ψευδορκίας εἰς τὸν ὀρκισθέντα ὑπὸ τοῦ μνημονευθέντος ἀρθροῦ βαθμὸν, τὸ δὲ συμβούλιον παραπέμφαν τὴν Φωτεινὴν Δ. Τσίμα εἰς τὸ τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τῶν κακούργιοδικῶν διὰ νὰ δικασθῇ ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἀρθροῦ 265 §. 3 τοῦ ποιν. Νόμου, ἐφῆρμοςε τὸν νόμον ὀρθῶς.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσεως αἰτήσιν τῆς Φωτεινῆς Δ. Τσίμα κατήκου Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τοῦ ἀπὸ 30 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 4096 βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὴν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάτων δραχ. 29.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 2 Σεπτεβρ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερῶν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 65.

Περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τῆς Κατήκου Λάζου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρι προέδρου, Α. Πολυζωΐδου Ἀντιπροέδρου, Ἰω. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση Διαμῆδου Κυριακοῦ Σ. Πήλληκα καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτσου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Α. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 30 Αὐγούστου 1843 διὰ νὰ δικασθῇ τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναίρεσεως τῆς Κατήκου Λάζου ἐμφανισθείσης αὐτοπροσώπως καὶ διηρησάσης πληρεξουσίαν τῆς τὸν δικηγόρον Γεώργ. Ἀθανασίου.

Ὁ Ἐμμανουὴλ Χ. Γεωργίου Κεφαλαῖς κατεμήνυσε τὴν 26 Ἰουλίου 1843 εἰς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέα τὴν σύζυγον τοῦ Κατήγκω Λάζου ὡς παραβιάσασα τὴν παρὶ τὸν γάμον πίστην, συζῶσα μετὰ τοῦ Ἰω. Ζάρχα· εἰσαχθείσης τῆς κατὰ τῆς Κατήγκως Λάζου καὶ Ἰωάν. Ζάρχα, ἐπὶ μοιχείᾳ κατηγορίας εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, ἡ κατηγορουμένη Κατήγκω Λάζου ἐπρότεινε ὅτι δὲν εἶναι σύζυγος τοῦ μνηστοῦ ὥστε ἐξητήσατο νὰ κηρυχθῇ τὸ δικαστήριον ἀναρμόδιον καὶ νὰ παραπέμψῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον. Τὸ δὲ δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2381 καὶ ἀπὸ 13 Αὐγούστ. 1843 ἀποφάσεως τοῦ σκευθῆν ὅτι ἡ ὑπαρξὶς τοῦ γάμου εἶναι ἐκ τῶν ἀπαρτιζόντων στοιχείων τὴν μοιχείαν, ὅτι ἐπομένως τὸ ζήτημα περὶ τῆς ὑπάρξεως, ἢ μὴ ὑπάρξεως αὐτοῦ ἀνήκει εἰς τὸ ποινικὸν δικαστήριον, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀρμοδιότητα νὰ δικάσῃ ὁλόκληρον τὴν πρᾶξιν τῆς μοιχείας, ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν ταύτην. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ἡ Κατήγκω Λάζου δι' ἐκθέσεως γενομένης ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου γραμματέως τὴν 16 Αὐγούστ. 1843 διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· 1) Διότι ὁ γάμος καθὼς πολιτικὸν συνάλλαγμα δὲν εἶναι ἀντικείμενον ποινικῆς δίκης· 2) Διότι τὰ μετὰ πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ γάμου ὑπάγονται ἐπίσης εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ πολιτικοῦ καὶ οὐχὶ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου. 3) Διότι τὸ 94 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας διαλαμβάνει ῥητῶς τὴν ἐξαίρεσιν ταύτην.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Σ. Πήλληκα τὸν πληρεξούσιον τῆς ἀναιρεσειούσης, καὶ τὸν εἰσαγγελέα μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος Ἐμμ. Χ. Γεωργ. Κεφαλαῖ.

Σκευθῆν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 372 ἀριθ. τῆς ποιν. δικονομίας ἀποβαλλομένων τῶν παρεμπιπτουσῶν αἰτήσεων τοῦ εἰσαγγελέως, οὐδὲ οὐδὲ ἡ συνέχεια τῆς ποιν. διαδικασίας διακόπτεται, οὐδὲ ἡ ἀπόφασις ἀναβάλλεται, μένει δὲ πάντοτε τὸ δικαίωμα τῆς μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως πρὸς ἀναίρεσιν προσφυγῆς· ἡ διάταξις δὲ αὕτη ἔχουσα γενικὸν σκοπὸν τὴν ταχείαν ἀποπεράτωσιν τῶν ποιν. δικῶν, ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰς παρεμπιπτούσας αἰτήσεις τοῦ κατηγορουμένου· ὡς τοῦτο συνάγεται καὶ ἐκ τῶν ἄρθρ. 365, 407, § 8. καὶ 479, τῆς ποιν. δικονομίας ἐπομένως ἀποβληθεῖσων, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2381 ἀπὸ 13 Αὐγούστ. 1843 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν, τῶν παρεμπιπτουσῶν αἰτήσεων τῆς κατηγορουμένης Κατήγκως Λάζου, δὲν εἶχεν αὕτη τὸ δικαίωμα νὰ προσβάλλῃ δι' ἀναιρέσεως τὴν ῥηθείσαν ἀπόφασιν εἰμὴ ἀφοῦ ἤθελεν ἐκδοθῆ ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις· ὅθεν ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησιν καθίσταται ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀπαραδέκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαραδέκτον τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τῆς Κα-

τήγως Λάζου, κατοίκου Αθηνῶν, ἣτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 13 Αὐγούστ. ε.ε. ὑπ' ἀριθ. 2381 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Αθήναις δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὴν αἰτήσασαν τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ καταταθὲν παράβολον τῶν 50 δραχ. καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημερινῆς δραχ. δεκαοκτώ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Αθήναις τὴν 2 Σεπτεμβρ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 66.

Περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ πταισματοδικείου Ὑπάτης δημοσίου κατηγόρου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Α. Πολυζωΐδου, ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ προέδρου Κ. Χ. Κλονάρη, Ἰω. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Διομ. Κυριακοῦ, Σ. Πήλληκα, Ἰω. Τυπάλδου δικηγόρου κωλυομένων τῶν παρέδρων Κ. Κ. Η. Καλλιγᾶ καὶ Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 9 Σεπτεμβρίου 1843 διὰ τὴν δικάσιν τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναίρεσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Ὑπάτης δημοσίου κατηγόρου.

Ὁ Παπασταμάτιος Παναγιωτόπουλος, ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου Ὑπάτης ὅτι εἰς τὸ χωρίον Νεοχώρι διετήρει κατὰ τὸ ἐνεσῶς ἔτος σχολεῖον, χωρὶς νὰ ἦναι διωρισμένος ἐπὶ τούτῳ ἀπὸ τὴν ἀνήκουσαν ἀρχὴν καὶ μετήρχετο τὸ ἐπάγγελμα τοῦ διδασκάλου, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἀρθρ. 532 τοῦ ποιν. Νόμου. Τὸ δὲ ῥηθὲν πταισματοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 352 ἀποφάσεώς του κατεδίκασε τὸν κατηγορηθέντα εἰς πρόσκιμον δύο δραχμῶν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Ὑπάτης δημόσιος κατήγορος ἐζήτησεν τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 481 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας εἰς μόνον τὸν παρὰ τῷ ἀρείῳ πάγῳ εἰσαγγελέα ἐπετράπη τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ζητῇ ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν τῶν ἀποφάσεων. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ζητεῖται ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσις παρὰ δημοσίου κατηγόρου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναίρεσεως αἰτήσιν τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικείῳ Ὑπάτης δημοσίου κατηγόρου ἣτοι ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 10 Αὐγούστ. 1843 ὑπ' ἀριθ. 352 ἀποφάσεως τοῦ αὐτόθι πταισματοδικείου καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς ἔαρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Αθήναις τὴν 16 Σεπτεμβρίου 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 67.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Νικολάου Βλάχου, Σωτηρίου Ἀθανασούλα
καὶ Δημητρίου Καραγιάννη.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη, προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλλικα, Π. Καλλιγᾶ, παρέδρου, ἐν ἐλλείψει ἐτέρου δικαστοῦ, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 16 Σεπτεμβρίου 1843 διὰ τὴν δικάσῃ τὴν κατὰ τῆς ἀπὸ 30 Ἰουνίου 1842 ὑπ' ἀριθ. 5 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Χαιρωνείας αἰτήσιν ἀναιρέσεως τοῦ Νικολάου Βλάχου, Σωτηρίου Ἀθανασούλα καὶ Δημητράκη Καραγιάννη.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 485 ἀριθ. τῆς ποιν. δικονομίας ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσις εἶναι τότε μόνον δεκτὴ, ὅταν ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν παρακαταθέσῃ συγχρόνως μὲ τὴν περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσιν τὸ νόμιμον παράβολον, ἀπηλλαγμένοι δὲ τῆς χρηματικῆς ταύτης παρακαταθέσεως εἶναι οἱ πένητες καὶ οἱ ἐπὶ κακουργίᾳ καταδικασθέντες, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ ἀναιρεσεῖοντες καταδικασθέντες ἐπὶ πταίσματι οὔτε τὸ παράβολον κατέθεσαν οὔτε ἀπέδειξαν ὅτι εἶναι πένητες.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναιρέσεως αἰτήσιν τοῦ Νικολάου Βλάχου, κατοικοῦ Λεβαδίας, Σωτηρίου Ἀθανασούλα καὶ Δημητράκη Καραγιάννη, κατοίκων Διστόμου, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 30 Ἰουνίου 1842 ὑπ' ἀριθ. 5 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Χαιρωνείας καὶ καταδικάζει αὐτοὺς εἰς τὸ πρόστιμον τὸν 50 δραχμῶν καὶ εἰς τὰ τῆς παρουσίας δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς 17.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 20 Σεπτεμβρίου 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 68.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικεῖῳ Κροκεῶν δημοσίου κατοιγόρου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλλικα, Ἰω. Τυπάλδου δικηγόρου, ἐν ἐλλείψει ἐτέρου δικαστοῦ, κωλυ-

μένων τῶν παρέδρων, Π. Καλλιγᾶ καὶ Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 23 Σεπτεμβρίου 1843 διὰ τὴν δικάσιν τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναίρεσεως τοῦ παρὰ τῷ πταισματοδικεῖῳ Κροκεῶν δημοσίου κατηγοροῦ.

Ὁ Κωνσταντῖνος Δημακάκος ἐξ Ἄρνης τοῦ δήμου Φελλίας κατεμήνυσε τῇ 14 Ἰουνίου 1843 πρὸς τὸν ἀστυνόμον Κροκεῶν τὸν Νικολάου Μπακογεώργην ὡς κατακόψαντα μὲ πέλεκυν τὸν Ἀπρίλιον ε. ε. διαφόρους κλάδους ἐνὸς θαλανοδένδρου τοῦ κειμένου ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ χωρίου Ἄρνης καὶ οὕτω προξενήσαντα εἰς αὐτὸν ζημίαν περίπου 8 δραχμῶν. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικεῖου Κροκεῶν, τὸ δικαστήριον τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 51 καὶ ἀπὸ 30 Ἰουλίου 1843 ἀποφάσεώς του σκεφθὲν ὅτι κατὰ τὰ ἄρθρα 21, 29 καὶ 135 τῆς ποιν. δικονομίας μόνος ἀρμόδιος ἀνακριτικῆς ὑπάλληλος εἶναι ἐκεῖνος εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ἐγένινεν ἡ πράξις, ἐπομένως ὅτι ὁ ἀστυνόμος Κροκεῶν ἦτον ἀναρμόδιος νὰ παραλάβῃ τὴν τοῦ Κωνσταντῖνου Δημακάκου ἔγκλησιν περὶ πράξεως γενομένης ἐκτὸς τῆς περιφερείας του, παρεδέχθη τὴν ἔνστασιν τοῦ κατηγορουμένου, ἀπεράθη μὴν ὑπάρχουσαν τὴν ἔγκλησιν τοῦ Κ. Δημακάκου καὶ μὴν ἔνοχον τοῦ Ν. Μπακογεώργην τῆς ἀποδιδομένης εἰς αὐτὸν πράξεως. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ δημοτικὸς ἀστυνόμος Κροκεῶν δι' ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ 135 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας, διότι ἀρμόδιος θεωρεῖται καὶ ὁ εἰς τὴν ἔδραν τοῦ πταισματοδικεῖου ἐδρεύων ἀστυνόμος ὡς δηλοῦται καὶ ἐκ τοῦ 31 ἄρθρου τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ Κ. Σ. Πήλληκα καὶ τὸν εἰσαγγελέα προτείναντα τὸ ἀπαράδεκτον τὴν περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως δυνάμει τοῦ 480 ἄρθρου τῆς ποιν. δικονομίας, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ Ν. Μπακογεώργην.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ εἰς τὰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ἐκ μέρους τοῦ ἀδικηθέντος ἔγκλησιν δὲν συγχωρεῖται κατὰ τὸ 22 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας, ἐξ ἐπαγγέλματος ποινικὴ καταδίωξις, ἐὰν δὲ γίνῃ τὰ ἀρμόδια δικαστήρια ἀποφαίνονται αὐτὴν ἀπλῶς ἀπαράδεκτον, ἀλλὰ δὲν δύνανται καὶ ν' ἀπολύσωσι τὸν κατηγορούμενον, διότι δὲν δικάζουν κατ' οὐσίαν τὴν δημοσίαν ἀγωγὴν, ἀθλώνει δὲ μόνον ὅστις δύναται καὶ νὰ καταδικάσῃ, ἐπομένως ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ πταισματοδικεῖου Κροκεῶν, ἂν καὶ ἀποφαίνεται μὴ ἔνοχον τὸν κατηγορούμενον Νικόλαον Μπακογεώργην τῆς εἰς αὐτὸν ἀποδιδομένης πράξεως δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀθωωτικὴ ἀπόφασις καὶ ὡς ὑπαγομένη εἰς τὴν διάταξιν τοῦ 480 ἄρθρου τῆς ποιν. δικονομίας, διότι δὲν στηρίζεται εἰμὴ εἰς τὸν λόγον,

ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ὑπῆρχε ἔγκλησις τοῦ παθόντος, ὡς μὴ ἐγγειρισθεῖσα αὕτη εἰς ἀρμόδιον ἀνακριτικὸν ὑπάλληλον.

Ἐπειδὴ πρὸς τούτοις καὶ ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἀνύσχυρος, διότι ἡ ρηθεῖσα ἀπόφασις παρεδέχεται ὅτι ἡ πράξις δι' ἣν κατηγορεῖται ὁ Νικόλ. Μπακογεώργης ἐπράχθη ἐντὸς τῆς περιφέρειας τοῦ εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ πταισματοδικείου Κροκεῶν ὑπαγομένου δήμου Φελλίας, καὶ ὅτι ὁ παθὼν ἔδωσε τὴν ἔγκλησίν του εἰς τὸν παρὰ τῶ πταισματοδικεῖω Κροκεῶν δημόσιον κατήγορον, τοῦ ὁποίου ἡ ἀρμοδιότης ἐκτείνεται εἰς ὅλην τὴν περιφέρειαν τὸν παρ' ᾧ διατελεῖ δικαστηρίου κατὰ τὸ 31 ἄρθρ. τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ τὰ ἄρθρα 333 καὶ 332 τῆς ποιν. δικονομίας ἐπομένως ἐδόθη εἰς ἀρμόδιον πρόσωπον καὶ κατ' αὐτὴν τοῦ 29 ἄρθρου τῆς ποιν. δικονομίας τὴν ἔννοιαν, τὸ δὲ πταισματοδικεῖον Κροκεῶν κακῶς ἀπεφάνθη μὴ ὑπάρχουσα τὴν κατὰ τοῦ Ν. Μπακογεώργη ἔγκλησιν, ὡς δοθεῖσαν εἰς ἀναρμόδιον πρόσωπον, καὶ ἐσφαλμένω ἡρμήνευσε τὰ ρηθέντα ἄρθρα, τὰ ὁποῖα καθὼ ἀφορῶντα τὴν ἐνέργειαν τῆς δημοσίου ἀγωγῆς, εἶναι οὐσιώδη.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 30 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 51 ἀπόφασιν τοῦ πταισματοδικείου Κροκεῶν παραπέμπει τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν εἰς τὸ πταισματοδικεῖον Χρυσάφης πρὸς νέαν συζήτησιν καταδικάζει τὸν ἀναιρεσιβλήτον Ν. Μπακογεώργην κάτοικον Ἄρνης τοῦ δήμου Φελλίας τῆς τῆς Διοικήσεως Λακεδαιμόνος, εἰς τὰ τέλη τῆς σημερινῆς δραχ. 18 διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος δαπάνη τοῦ ἡτηθέντος.

Ἐκρίθη καὶ ἀποφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 27 Σεπτεμβρ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 68.

Περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀναγν. Χρυσοχόου, καὶ Ἰω. Σωλομοῦ.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωῆδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλλικα, Π. Ι. Τυπάλδου δικηγόρου, κωλυομένων τῶν παρῶν Κ. Κ. Π. Καλλιγᾶ καὶ Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 23 Σεπτεμβρίου 1843 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν κατὰ ἀπὸ 31 Ἰουλίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 14 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Λιγίνης, αἰτήσιν ἀναίρεσεως τοῦ Ἀναγνώστου Χρυσοχόου καὶ Ἰω. Σωλομοῦ μὴ ἐμφανισθέντων.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Ι. Α. Σωμάκη καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 492 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ τὴν ἀναίρεσιν αἰτοῦντος, ἢ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ, τὸ δικαστήριον ἀκοῦσαν τὸν εἰσαγγελέα ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν καὶ καταδικάζει τὸν ἀναιρεσεῖοντα εἰς τὸ παράβολον καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ ἀναιρεσεῖοντες προσκληθέντες διὰ τῆς ἀπὸ 16 Αὐγούστου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 7442/4498 κλήσεως τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ εἰσαγγελέως δὲν ἐνεφανίσθησαν κατὰ τὴν δικάσιμον ἡμέραν, καὶ τοὶ παρελθούσης τῆς προθεσμίας τῶν δέκα ἡμερῶν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ Ἀναγνώστου Χρυσοχόου καὶ Ἰωάννου Σολομοῦ, κατοίκων Αἰγίνης ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 31 Ἰουλίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 14 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδικείου Αἰγίνης καὶ καταδικάζει αὐτοὺς εἰς τὸ πρόστιμον τῶν 50 δραχμῶν καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάσεως δραχμᾶς 17.

Ἐκρίθη καὶ ἀποφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 27 Σεπτεμβρίου 1843.

Ἐδῆμοσιεῦθη αὐτῆς ἡμέρας.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 70.

Περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τῆς Παναγιώτας Βασιλοπούλας.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐτου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδῆλη, Θ. Μονούση, Σ. Πήλληκα, Ἰ. Τυπάλδου δικηγόρου, κωλυομένων τῶν παρέδρων Κ.Κ. Π. Καλλιγᾶ καὶ Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 27 Σεπτεμβρ. ε. ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τῆς Παναγιώτας Βασιλοπούλας, πένητος, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς δικηγόρου Χ. Ζώτου.

Ἡ Παναγιώτα Π. Βασιλοπούλου ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου Νυμφασίας ὑπὸ τοῦ παρ' αὐτῷ δημοσίου κατηγόρου ὅτι τὴν 2 Ἰουνίου ε. ε. συνέλλεξε τὰ φύλλα μιᾶς συκαμινομωρέας, ἀνηκούσης εἰς τὸν Ἰωάννην Ὀρφανόπουλον ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως αὐτοῦ, καὶ διὰ τῆς ἐκκοπῆς τῶν βλαστῶν κατέστρεψεν αὐτήν. Τὸ δὲ πταισματοδικεῖον διὰ τῆς ἀπὸ 10 Ἰουλίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 27 ἀποφάσεώς του ἐκήρυξεν ἔνοχον τὴν Παναγιώταν Π. Βασιλοπούλαν, ὅτι τὴν 2 τοῦ μηνὸς Ἰουνίου ε. ε. ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ Ἰω. Ὀρφανοῦ, συνέλλεξε τὰ φύλλα μιᾶς συκαμινομωραίας αὐτοῦ εἰς Βαλτεσινίκον, καὶ κατεδίκασεν αὐτήν εἰς πρόστιμον δραχῶν 3 πρὸς ὄφελος τοῦ δημοτικοῦ ταμείου Κλείτορος. Τῆς

ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ἡ καταδικασθεῖσα Παναγιώτα Βασιλοπούλα τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους· α) Διότι ἡ ἀναιρεσεῖουσα κατεδικάσθη διὰ πρᾶξιν μὴ περιεχομένην εἰς τὸ κλητήριον θέσπισμα, οὐδὲ ἐγένετο περὶ τοιαύτης λόγος εἰς τὸ ἀκροατήριον, ὑπὸ τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ· 2) Διότι παρεβιάσθησαν τύποι τῆς διαδικασίας ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένοι καὶ 3) Διότι ἐφῆρμόσθη ἐσφαλμένως καὶ ἐρμηνεύθη ψευδῶς τὸ ἄρθρ. 693 τοῦ ποιν. Νόμου.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Α. Πολυζοῦδου, τὸν πληρεξούσιον τῆς ἀναιρεσεῖουσης καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ ἀναιρεσεῖουσα Παναγιώτα Π. Βασιλοπούλου κατηγοροθεῖσης ἐνώπιον τοῦ πτατοδικείου Νυμφασίας ἐπὶ καταστροφῇ ξένης ἰδιοκτησίας, ἀθωώθη μὲν διὰ τοῦτο κατεδικάσθη δὲ ἐξ ἐναντίας ἐπὶ κλοπῇ· ἡ δὲ ἀπόφασις δὲ ἧς κηρύττεται ἔνοχος τῆς τελευταίας πράξεως ἀποφαινομένη ἀπλῶς ὅτι ἡ κατηγορηθεῖσα συνέλλεξε τὰ φύλλα μιᾶς συκαμιομωρέας ἀνηκούσης εἰς ἄλλον, δὲν βεβαιώνει ὅτι συνέτρεξαν ὅλα τὰ ἀπαρτίζοντα τὴν κλοπὴν στοιχεῖα, ἤγουν ἡ αὐτογνώμων καὶ ἐπὶ προθέσει παρὰ νόμου κατοχῆς ἀφαίρεσις τῆς ξένης κινητῆς ἰδιοκτησίας· ἐπομένως τὸ πταισματοδικεῖον ἐρμήνευσε ψευδῶς καὶ ἐφῆρμosen ἐσφαλμένως τὰ ἄρθρ. 371 καὶ 693 τοῦ ποιν. Νόμου, ἐπιβάλον ποινὴν εἰς πρᾶξιν, τὴν ὁποίαν ὁ νόμος δὲν τιμωρεῖ.

Διὰ ταῦτα ἀναίρει τὴν ἀπὸ 10 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 27 ἀπόφασιν τοῦ πταισματοδικείου Νυμφασίας, ἀπολύει ἐντελῶς τὴν ἀναιρεσεῖουσαν Παναγιώταν Παναγίου Βασιλοπούλου, κατοίκου Βαλτεσινίκου, τῆς κατ' αὐτῆς κατηγορίας, ἀποφασίζει τὰ ἐξόδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς ἔαρος τοῦ δημοσίου, διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 4 Ὀκτωβρ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 71.

Περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀντωνίου Κυριακίδου ὑπομειράρχου τῆς χωροφυλακῆς.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἄρσιου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Ποζωῖδου ἀντιπροέδρου, Γ. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση Σ. Πήλληκα, Π. Στρούμπου δικηγόρου κωλυομένου τῶν παρέδρων Κ. Π. Καλλιγᾶ καὶ Γ. Ἀφρονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθόν εις δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 4 Ὀκτώβρ. 1843 διὰ νὰ δικασθῆ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Ἀντωνίου Κυριακίδου ὑπομοιράρχου τῆς χωροφυλακῆς, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Μ. Κ. Μαρίνογλου.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Πάτρει; πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 199 βουλευμάτος του παρέπεμψε τὸν Ἀντωνιον Κυριακίδην ὑπομοιράρχον τῆς χωροφυλακῆς εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν, διὰ νὰ δικασθῆ ὡς ὑπάιτιος; 1) ὅτι ἐνεργουμένης τῆς δημοπρασίας τῶν προσόδων τοῦ δήμου Φελλίας κατὰ τὸ 1842 ἐν Καλάβρυτα, ἐμπόδισε δι' ἀπειλῶν τὸν ἐλεύθερον διαγωνισμὸν καὶ δι' ὑποσχέσεων ἀπεμάκρυνε τοὺς πλειοδοτούντας ἵνα μὴν ὑπερθεματίσωσιν, ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ κατακυρωθῶσιν αἱ πρόσουδαι τοῦ αὐτοῦ δήμου, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἀνεψιοῦ του Ἀλεξάνδρου Ζαφειρίδου καὶ ἐπιτυχόντος τοῦ σκοποῦ του προέκυψε ζημία εἰς τὸ δημόσιον ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἀρθρ. 436 τοῦ ποιν. νόμου. 2) καὶ ὅτι ἀρχηγὸς ὢν τῆς σταθμισούσης εἰς Κύναθα χωροφυλακῆς εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ὁποίου ὑπήγετο ὁ δῆμος Φελλίας καὶ ὅπου ἐξέστελει τὰ δημόσια χρέη του ἐλάθε κρυφίως καὶ ἐμμέσως ἰδιαιτέραν μετοχὴν εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν προσόδων τοῦ ἔτους 1842 τοῦ αὐτοῦ δήμου, κατακυρωθεισῶν ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἀνεψιοῦ του Ἀλεξ. Ζαφειρίδου ἐπὶ παραβάσει τοῦ 466 ἀρθρου τοῦ ποιν. νόμου. Γενομένης κατηγορίας καὶ συζητηθείσης ταύτης ἐνώπιον τοῦ ἀκροατηρίου τῶν ἐν Πάτρει; πλημμελειοδικῶν, τὸ δικαστήριον τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 192 καὶ ἀπὸ 30 Δυγούστ. ἀποφάσεώς του ἀπεφάνθη ἔνοχον τὸν Ἀντωνιον Κυριακίδην τῆς πρώτης πράξεως καὶ ἀθῶον τῆς δευτέρας, δυνάμει δὲ τῶν ἀρθρων 436 καὶ 494 τοῦ ποιν. νόμου, κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς 3 μηνῶν καὶ πέντε ἡμερῶν φυλάκισιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Ἀντωνιος Κυριακίδης διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους, 1) Διὰ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου καθύτι τὸν εἰσαγγελικὸν ἀνεπλήρωσεν ὁ νεώτερος δικαστὴς Π. Γαλινόπουλος, ἐνῶ οὗτος ὄφειλε νὰ λάβῃ μέρος ὡς δικαστὴς τὴν δὲ θέσιν τοῦ εἰσαγγελέως νὰ κατέβῃ ὁ πάρεδρος ὅστις ἐδίκασεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου 2) Διότι ἐσφαλμένως ἐφηρμόσθη τὸ ἀρθρ. 436 τοῦ ποιν. νόμου κατὰ τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖται ἡ παρεμπόδισις τοῦ ἐλευθέρου συναγωνισμοῦ τῶν πλειστηριοζόντων, ἐνῶ ἐκ τῆς ἀποφάσεως δὲν βεβαιοῦται ὅτι ὑπῆρχετις πλειστηριαζῶν, μήτε τὸ δικαστήριον δίδει τὰ στοιχεῖα τῆς πεποιθήσεώς του, περὶ τῆς ὑπάρξεως πλειοδοτούντων. 3) Διότι τὸ δικαστήριον ἐνῶ ἐκήρυξε ἔνοχον τὸν Ἀντωνιον Κυριακίδην, κατεδίκασεν αὐτὸν ὡς ὑπομοιράρχον τῆς χωροφυλακῆς ἀναιτιλογητῶς, ἐσφαλμένως ἐφαρμόσαν τὸ ἀρθρ. 494 τοῦ ποιν. νόμου. 4) Διότι κακῶς ἐρμηνεύθη καὶ ἐφηρμόσθη τὸ φηθέν 436' ἀρθρον τοῦ ποιν. νόμου, διότι ἡ παράβασις τοῦ ἀρθρου τούτου συνέσταται εἰς τὴν δι' ἀπειλῶν ὑποσχέσεων κτλ. διακοπὴν

τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἧτις ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ὑπῆρξε· διότι αἱ ἀπειλαὶ πρέπει νὰ ᾔναι ἱκαναὶ νὰ προξενήσωσιν ἐκφύβησιν, ὡς εἰς τὸ πολιτικὸν δίκαιον· διότι τὸ ῥηθὲν ἄρθρον ἀφορᾷ μόνον δικαστικούς πλειστηριασμούς, καὶ ὄχι δημορασίας τῶν δημοσίων προσόδων· 5). Δι' ἔλλειψιν αἰτιολογιῶν, διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δὲν ὀρίζει τὴν ιδιότητα τῶν ἀπειλῶν καὶ τῶν ὑποσχέσεων τοῦ Κυριακίδου.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ Κ. Σ. Πήλλικα, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα, γνωμοδοτήσαντα ν' ἀναιρεθῇ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις διὰ κινήσιν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου ὡς παραβιασθέντος τοῦ ἄρθρ. 27 συνδιζομένου μετὰ τοῦ ἄρθρ. 278 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ 278 ἄρθρ. τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ ἀφορᾷ μόνον τὴν τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου τῶν δικαστηρίων συνεδρίασιν ἀναπλήρωσιν δικαστοῦ τινὸς ἢ εἰσαγγελέως, ἐπομένως ἐπὶ τῆς προκειμένης περιπτώσεως, καθ' ἣν μὴ ὑπάρχοντος ἀντεισαγγελέως παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν καὶ ἀσθενοῦτος τοῦ εἰσαγγελέως, ὡς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς 30 Αὐγούστου 1843 τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου ὑπῆρχε διαρκεῖ κώλυμα, δὲν ἐφαρμόζεται τὸ ῥηθὲν ἄρθρον, ἀλλὰ τὰ ἄρθρα 27 καὶ 33 τοῦ δικαστ. ὀργανισμοῦ, συμφώνως μὲ τὰ ὁποῖα ἐξεπλήρωσε κατὰ τὴν δίκην τοῦ ἀναιρεσειόντος χρέη τοῦ εἰσαγγελέως ὁ νεώτερος δικαστὴς Πέτρος Γαλανόπουλος.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις περιέχει ἀποχρῶσας αἰτιολογίας καὶ ἀναφέρει τὰς ἀπειλάς καὶ τὰς ὑποσχέσεις τὰς ὁποίας ἔκαμεν ὁ κατηγορούμενος ὡς ἐπίσης καὶ τὰ ὀνόματα τῶν πλειστηριαζόντων τοὺς ὁποίους ἀπεμάκρυνεν, οὐδὲ καταδικάζει ἄλλου ἢ τὸν κατηγορηθέντα, ἐπομένως οἱ ἀναιρέσεως λόγοι 2, 3 καὶ 5 εἶναι ἀνυπόστατοι.

Ἐπειδὴ τὸ 436 ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου δὲν ἀπαιτεῖ ὡς στοιχεῖον τῆς ἐν αὐτῷ προβλεπομένης κολασίμου πράξεως τὴν διακοπὴν τοῦ πλειστηριασμοῦ, οὐδὲ ὀρίζει τὰς ἀπειλάς δι' ὧν ἐμποδίσθη ὁ ἐλεύθερος διαγωνισμὸς ἢ περιορίζει τὴν ἀπαγόρευσιν εἰς μόνους τοὺς δικαστικούς πλειστηριασμούς ἐπομένως ὁ 4 ἀναιρέσεως λόγος εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ 436 ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου κατὰ ἀπλοῦν τυπογραφικὸν λάθος φέρει ὡς ἐλάχιστον ὄρον τὴν ποινήν τῶν τριῶν μηνῶν φυλάκισεως, ὡς γίνεται φανερὸν ἐκ τοῦ ὅτι ἄλλως ὁ μέγιστος ὄρος τῆς ποινῆς ἤθελεν εἶσθαι κατὰ τὸ 12 ἄρθρ. τοῦ ποινικοῦ νόμου φυλάκισις πέντε ἐτῶν, ποινὴ ὅλως δυσανάλογος ὡς πρὸς τὴν βαρύτητα τῆς πράξεως ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐφαρμόζεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι τὸ ἀντιστοιχοῦν γερμανικὸν ἄρθρον συμφώνως καὶ μὲ τὴν διάταξιν τοῦ 412 ἄρθρου, τοῦ Γαλλικοῦ ποινικοῦ ποιν. νόμου, φέρει ὡς μέγιστον καὶ ὄχι ὡς ἐλάχιστον ὄρον τὴν ποινήν

τῶν τριῶν μηνῶν ὅπως φέρει καὶ τὸ ἐπόμενον 437 ἄρθρον τοῦ ποινικοῦ νόμου, ἐπομένως κατ' ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ ρηθέντος ἄρθρ. καὶ κατὰ παραβίασιν τοῦ 3 ἐδαφίου τοῦ 108 ἄρθρ. τοῦ αὐτοῦ νόμου κατεψήφισθη κατὰ τοῦ ὑπομοιράρχου Κυριακίδου ποινὴ φυλακίσεως τριῶν μηνῶν καὶ 5 ἡμερῶν, τουτέστιν ἀνωτέρα τοῦ παρὰ τοῦ νόμου ὠρισμένου ἀνωτάτου ὅρου, ἐπομένως ἔγινε κακὴ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 500 ἄρθρ. τῆς ποινικῆς δικονομίας, ἐν γείνη ἀναίρεσις ἐνεκὰ ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς ἢ ψευδοῦς ἐρμηνείας τοῦ ποιν. νόμου, ὁ Ἄρειος Πάγος ἐφαρμόζει αὐτὸς τὸ ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 30 Αὐγούστ. ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 192 ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν, καὶ ἐφαρμόζον τὰ ἄρθρ. 436 καὶ 494 τοῦ ποιν. νόμου ἔχοντα οὕτως (ἀριθ. 436) « ὅστις εἰς δημοσίους πλειστηριασμοὺς ἐμποδίζει βιαίως ἢ δι' ἀπειλῶν τὸν ἐλεύθερον διαγωνισμὸν (concours), ἢ διὰ δώρων ἢ ὑποσχέσεων ἀπομακρύνει τοὺς πλειστηριάζοντας ἢ γίνεται ἐπίτηδες αἴτιος νὰ μένουν ἀπομειωκρισμένοι τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν (ἄρθρ. 494). » Ἐὰν δημόσιοι ὑπάλληλοι ἢ ὑπηρετὰ ἐκτελῶσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των πράξεις, οὔσας καθ' ἑαυτὰς κακουργήματα ἢ πλημμελήματα, ἢ πρὸς ἐκτέλεσιν τοιούτων πράξεων καταχρῶνται τοῦ δημοσίου χαρακτῆρος των ἢ τῆς ὑπηρεσίας των, ὑποβάλλονται μὲν, καθόσον δὲν ἐλήφθη πρόνοια ἰδιαιτέρα, εἰς τὰς δικτεταγμένας κατὰ τοιούτων πράξεων ποινὰς, ἢ ἰδιότης ὅμως τοῦ πράξαντος, ὡς δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ ὑπηρετοῦ εἶναι ἰδιαιτέρα ἐπὶ βαρυντικῇ οἰτία. »

Καταδικάζει τὸν Ἀντῶ. ἰον Κυριακίδην ὑπομοιράρχον τῆς χωροφυλακῆς ἐτῶν 38 εἰς ἐνὸς μηνὸς φυλάκισιν καὶ εἰς τὰ ἐνώπιον τοῦ ἐν Πάτραις πλημμελειοδικεῖον γενομένα ἔξοδα, ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου καὶ διατάττει νὰ ἐπιστραφῇ τὸ παράβολον τῶν 50 δραχ. νὰ γραφῇ ἢ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναيرهθείσης καὶ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 14 Ὀκτωμβρ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 72.

Περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Γεωργίου Βοϊδάκου ἢ Νεοφωτιστοῦ.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἄρειου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωίδου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Α. Σωμάκη, Δ. Σκαρδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Π. Καλλιγιᾶ παρέρδρου καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐστ. Ζωντανοῦ.

Συνελθόν εις δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 11 Ὀκτωβρ., 1843 διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναίρεσεως τοῦ Γεωργ. Βοϊδάκου ἢ νεοφωτίστου παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Γ. Βέλλιου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Διὰ βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικῶν τῆς 4 Ἀπριλίου 1830 ὁ Γεωργ. Βοϊδάκος ἢ Νεοφώτιστος παρεπέμφθη εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Νκυπλίῳ ἐφετῶν Κακουργιοδικίων διὰ τὴν δικάσῃ ὡς ὑπαίτιος φόνου προχθέντος ἀπρομελετήτως καὶ εἰς θρασυὸν ψυχικῆς ὀρμῆς. Εἰσαχθείσης τῆς δίκης εἰς τὸ ἐν Τριπόλει δικαστήριον τῶν κακουργιοδικῶν, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων φέρουσαν. α Ναὶ εἶναι ἔνοχος ὁ Γεωργ. Βοϊδάκος ἢ Νεοφώτιστος ὅτι τὴν ἐσπέραν τῆς 23 Φεβρουαρ. 1843 κατὰ τὸ χωρίον Ἀσῆμι ἐλθὼν εἰς λόγους μετὰ τοῦ Ἀργύρι Νεοφωτίστου καὶ συμπλακείς μετ' αὐτοῦ ἀπρομελετήτως καὶ εἰς θρασυὸν ψυχικῆς ὀρμῆς ἀπεφάσισε καὶ ἐφόνευσεν αὐτὸν, καταδίκασε τὸν κατηγορηθέντα διὰ τῆς ἀπὸ 16 Σεπτεμβρ. 1843 καὶ ὑπ' 48 ἀποφάσεώς του εἰς δεκαπέντε ἐτῶν δεσμὰ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: 1) διότι ἐνῶ ἀπὸ τὴν συζήτησιν ἐζήχθη καὶ ἀπεδείχθη ὅτι ὁ ἀναίρεσιών ἦλθεν εἰς λόγους καὶ συνεπλάκη μετὰ τοῦ Ἀργύρι Νεοφωτίστου ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων δὲν ἔθεσεν ζήτημα περὶ αὐτοῦ τοῦ περιστατικοῦ. 2) Διότι ἐπίσης ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων δὲν ἔθεσε ἰδιαίτερον ζήτημα, ἀν' ἡ πράξις διὰ τὴν ὁποίαν ἐκατηγορεῖτο ὁ ἀναίρεσιών ἦτο τραῦμα θανατηφόρον, ὡς ἐζήχθη καὶ τοῦτο ἀπὸ τὴν συζήτησιν. 3) Διότι ἐπίσης ὁ πρόεδρος δὲν ἔθεσεν ἰδιαίτερον ζήτημα, περὶ τοῦ ὅτι ὁ φόνος προῆλθεν ἐξ ἀμύνης, ὡς τοῦτο κατέθεσεν ὁ μάρτυς Παναγῆς Βλαχάκος. 4) Διότι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων κακῶς ἐφήρμοσε τὸ ἀρθρ. 293 τοῦ ποιν. Νόμου, ἐνῶ ἔπρεπε κατὰ τὴν αἰτήσιν τοῦ ἀναίρεσιόντος ἐφαρμόζον τὸν §. 3 τοῦ ρηθέντος νόμου τὴν ἐπιβάλλῃ τὴν ποινὴν τῆς εἰρκτικῆς ἀντὶ τῶν δεκαπέντε ἐτῶν δεσμῶν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰσαγγητοῦ Κ. Θ. Μανούση, τὸν συνήγορον τοῦ ἀναίρεσιόντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως δὲν ἐξάγεται ὅτι προέκειψεν οὐδεμίαν ἐκ τῶν προκειμένων εἰς τοὺς εἰρημένους λόγους περιστάσεων οὐδὲ ἐγένετο πρότασις τις ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ἐκ μέρους τοῦ αἰταῦντος, τὴν ἀναίρεσιν διὰ τὴν τεθῶσι τοιαῦτα ζητήματα, ἐπομένως οἱ λόγοι οὗτοι εἶναι ἀνυπόστατοι.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως βεβαιοῦται ὅτι τὸ δικαστήριον ἐφήρμοσεν ἐπὶ τοῦ κυρηθέντος ἐνόχου ἀναίρεσιόντος τὸν ἐλάχιστον ὄρον τῆς παρὰ τοῦ ἀνήκοντος, ἀρθρου ποιν. νόμου ὀριζομένης ποινῆς,

ἡ αὐτὴ δὲ ἀπόφασις φέρει ῥητῶς ὅτι δὲν ἔλαβε χώραν ἐπὶ τῆς προκει-
μένης πράξεως οὐδεμία ἐκ τῶν περιπτώσεων τοῦ 2 καὶ 3 ἄρθρου τοῦ
293 ἄρθρου τοῦ ποιν. Νόμου, ἐπομένως καὶ ὁ 4 ἀναιρέσεως λόγος εἶναι
ἀνυπόστατος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γεωργ. Βοῦδάκου
Νεοφωτίστου, κατοίκου τοῦ χωρίου Ἀσῆμι τοῦ δήμου Κροκεῶν τῆς Λα-
κεδαίμονος, ἥτις ἐγίνε κατὰ τῆς ἀπὸ 17 Σεπτεμβρ. 1843 ὑπ' ἀριθ. 48
ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει Συνέδρων καὶ καταδικάζει
αὐτὸν εἰς τὰ τέλη τῆς σημάσεως δραχ. 18.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 21 Ὀκτωβρ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθιμυρόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 73.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Φριδερίκου Ζέρτζ.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πα-
λυζωῖδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ.
Πήλλια Π. Καλλιγᾶ παρέδρου καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ.
Σούτζου καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωτανοῦ.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 11 Ὀκτωβρ. 1843 διὰ τὴν
δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Φριδερίκου Ζέρτζ, παρασταθέν-
τος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Γ. Βέλλιου ἐξ ἐπαγγέλματος
διορισθέντος.

Διὰ βουλεύματος τῶν ἐν Καλάμαις πλημμελειοδικῶν, ὁ Φριδερίκος
Ζέρτζ, παρεπέμφθη εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ
ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον, διὰ τὴν δικασθῆ ὡς ὑπαίτιος φόνου ἐκ προμε-
λέτης. Δικασθεὶς δὲ ἐνώπιον τῶν ἐν Τριπόλει κακουργιοδικῶν, τὸ δικα-
στήριον τῶν συνεδρῶν, λαθὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων
φέρουσαν, ὅτι ὁ Φριδερίκος Ζώρτζ εἶναι ἔνοχος ὅτι τὴν νύκτα τῆς 6—7
Ἀπριλίου 1843 ἐσκεμμένως καὶ ἐκ προμελέτης ἐφόνευσε διὰ πυροβόλου
ὄπλου τὸν Νικόλαον Κυριακὸν ἢ Μπόγγρον, κατεδίκασε τὸν ῥηθέντα Φρι-
δερίκον Ζώρτζ, διὰ τῆς ἀπὸ 31 Αὐγούστ. 1843 ὑπ' ἀριθ. 8 ἀποφάσεως
του, εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης καθὼς καὶ τῶν
ὑπ' ἀριθ. 6 καὶ 7 ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς
λόγους. 1) Διότι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων διέταξε τὴν ἐξέτασιν τῶν
παρὰ τῆς πολιτικῶς ἐναγούσης καὶ μὴ ἐμφανισθείσης ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ
κλητευθέντων μαρτύρων, ἀπορρίψαν παρανόμως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6 ἀπο-
φάσεώς του τὴν περὶ τῆς μὴ ἐξετάσεως αὐτῶν ἐνστασιν τοῦ ἀναιρεσειόντος
2) Διότι τὸ αὐτὸ δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7 ἀποφάσεώς του, διέταξε

νά αναγνωσθῶσι καὶ παρέδωκεν εἰς τοὺς ἐνόρκους τὰς ἐν τῇ ἀνακρίσει ληφθείσας καταθέσεις τῶν μετὰ τοῦ ἀναιρεσεῖοντος συγκατηγορηθέντων Πηνελόπης Φ. Ζέρτζ καὶ Νικολάου Μαχαίρα ὑπηρετοῦ αὐτοῦ, ἐνῶ τοῦτο ἀπαγορεύεται ἀπὸ τὸν νόμον. 3) Διότι δὲν διαρίσθη εἰς τὸν ἀναιρεσεῖοντα διερμηνεύς μὴ γινώσκοντος αὐτοῦ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ Κ. Δ. Σκορδίλη τὸν συνήγορον τοῦ ἀναιρεσεῖοντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως καὶ ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐπισυνημμένων ἐγγράφων οἱ παρὰ τῆς πολιτικῆς ἐναγούσης προταθέντες τέσσαρες μάρτυρες, ἐκλητεύθησαν καὶ ὀνόματα αὐτῶν ἐκοινοποιήθησαν προσηκόντως εἰς τὸν κατηγορούμενον παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως ἀπευθείας, ὅστις ἀπεφάνητο ἐπὶ ἀκροατηρίου ὅτι ἀνεδέχεται αὐτοὺς ὡς μάρτυρας τῆς κατηγορίας, ἐπομένως ἐκ τῆς γενομένης ὑπ' αὐτοῦ χρήσεως τῶν μαρτύρων τούτων δὲν προσεβλήθησαν παντάπασι τὰ τὰ δικαιώματα τοῦ κατηγορουμένου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 431 ἀρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας μόνον αἱ ἐν τῇ προανακρίσει ἐγγράφως γενόμεναι ἐξετάσεις μαρτύρων δὲν παραδίδονται εἰς τοὺς ἐνόρκους, ἐκ τούτου δὲ ἐπιτεταί ὅτι αἱ ἐξετάσεις τῶν συγκατηγορουμένων, οἵτινες παρίστανται καὶ καταθέτουσι ὑπὸ ἄλλην ἰδιότητα παρὰ τὴν τοῦ μάρτυρος πρέπει νὰ ἐγχειρισθῶσι μετὰ τῶν λοιπῶν ἐγγράφων εἰς τοὺς ἐνόρκους, καὶ εἶναι ἀδιάφορον ἂν αἱ ἐξετάσεις αὗται ἀναγνωσθῶσιν ἐπὶ ἀκροατηρίου, καθότι τοῦτο δὲν ἀπαγορεύεται ἀπὸ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ οὔτε ἀπὸ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν οὔτε ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως προκύπτει ὅτι ἔγινε πρότασις, περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ διορισθῇ ἐρμηνεύς εἰς τὸν κατηγορούμενον, ἐπομένως ὁ ἀφορῶν τὴν ἔλλειψιν διερμηνεύς λόγος εἶναι ἀνυπόστατος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ Φριδερίκου Ζέρτζ γεννηθέντος εἰς Ἀννόβερ καὶ κατοικοῦντος εἰς Καλάμας, ἧτις ἔγινε κατὰ τῶν ἀπὸ 30 καὶ 31 Αὐγούστ. 1843 ὑπ' 6, 7 καὶ 8 ἀποφάσεων τῶν ἐν Τριπόλει Συνέδρων καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 15.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 21 Ὀκτωβρ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 74.

Περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ πλημμελοδίκαις εἰσαγγελέως.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωίδου ἀγτιπρέδρου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ.

Πήλληκα, Π. Καλλιγᾶ παρέδρου καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 16 Σεπτεμβρ. 1843 διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτησὶν ἀναίρεσέως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Ὁ Ἐμμ. Καταλίκης πλοίαρχος, ὁ Ἰω. Σουπάκης καὶ Θεόδωρος Βερίκοκος, ἐκατηγορηθησαν ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου Τραγαίας, ὁ μὲν πλοίαρχος Κατελάκης, ὅτι ἐδέχθη εἰς τὸ πλοῖον του κατὰ τὴν 27 Νοεμβρίου 1842, ἔτοιμον θν ν' ἀποπλεύσῃ εἰς Σμύρνην, ὡς ἐπιβάτας τοὺς ῥηθέντας Ἰω. Σουπάκην, καὶ Θ. Βερίκοκον, χωρὶς νὰ ᾔηται ἐφοδιασμένοι μὲ τακτικὸν ἐξωτερικὸν διαβατήριον· οἱ δὲ λοιποὶ ὅτι τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐντὸς τοῦ εἰρημένου πλοίου ἀνεχώρουν διὰ τὰ ἐκτὸς τοῦ κράτους ἄνευ τακτικοῦ ἐξωτερικοῦ διαβατηρίου. Τὸ ῥηθὲν πταισματοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3 ἀποφάσεώς του, κηρύξαν τοὺς κατηγορηθέντας ἐνόχους τῶν ῥηθέντων πράξεων κατεδίκασε τὸν μὲν Μανόλην Κατελάκην εἰς πρόστιμον δραχ. 20 τοὺς δὲ Ἰωάν. Σουπάκην καὶ Θ. Βερίκοκον ἕκαστον εἰς 5 δραχ. πρόστιμον. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ πταισματοδικεῖον κακῶς ἐρμήνευσε καὶ ἐφῆρμοσε τὸ ἄρθρ. 43 τοῦ περὶ Ἀστυνομίας τῆς ἐμπορικῆς ναυτηλίας νόμου, μὴ διατρέξῃ συγχρόνως τὴν στέρησιν τοῦ διπλώματος τοῦ πλοίαρχου. Τὸ ῥηθὲν πλημμελειοδικεῖον ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 1 Ἰουνίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 118 ἀπόφασίν του δι' ἧς σκεφθὲν ὅτι ὁ κατηγορούμενος δὲν ἐκλητεύθη προσηκόντως, καθότι ἡ κλήσις τοῦ εἰσαγγελέως δὲν ἐπεδόθη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἰδίου κατηγορουμένου, ἀπόντος ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἀλλ' ἀφέθη εἰς τὴν οἰκίαν του, δὲν παρεδέχθη τὴν πρότασιν τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ νὰ δικάσῃ ἐρήμην τὸν πλοίαρχον Μανόλην Κατελάκην. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐξήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελεὺς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: 1) Διότι ἡ περὶ φυγοδίκων διαδικασία ἄρθρ. 460 καὶ 463 τῆς ποιν. δικονομίας δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τὰ πταίσματα, καθότι οὕτω μένουσιν ἀτιμώρητοι αἱ κατὰ φυγοδίκων ἢ ἀπόντων κολάσιμοι πράξεις πταισμάτων παραγραφόμενων μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς ἔτους. 2) Ὅτι ἐκ τοῦ συνδιασμοῦ τῶν ἄρθρων 145, 161, 190, 336, 637 καὶ 357 τῆς ποιν. δικονομίας συνάγεται, ὅτι αἱ διὰ τὰ πταίσματα κλήσεις καὶ αἱ καταδικαστικαὶ ἀποφάσεις, θεωροῦνται ὡς προσηκόντως κοινοποιημέναι εἰς τοὺς κατηγορουμένους, ἢ καταδικαζομένους, ὅταν ἐπιδοθῶσιν ἢ ἀφαιθῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν των.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδίλη, καὶ τὸν εἰσαγγελέα, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ 357, 337, 163 καὶ 190 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας ἡ κλήσις τοῦ κατηγορουμένου ἐπιδίδεται εἰς τὸν κλητευόμενον αὐτὸν, ἢ

εἰς τινὰ τῶν συνοίκων ἢ γειτόνων, κατ' οἶκον αὐτοῦ, τούτέστιν εἰς τὸν τόπον ὅπου διατρίβει, ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Σύρῳ πλημμελειοδικῶν ἐδίκασεν ὀρθῶς μὴ παραδεχθὲν τὴν πρότασιν τοῦ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελέως νὰ δικάσῃ ἐρήμην τὸν Μανόλην Κατελάκη, ὡς μὴ προσηκόντως κλητευθέντα, διότι ἐνῶ οὗτος ἦτον ἀπὼν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἢ κλήσις τοῦ ῥηθέντος εἰσαγγελέως ἐγχειρίσθη εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ ἐν Μυκόνῳ.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἰτήσιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελέως, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 1 Ἰουν. 1843 ὑπ' ἀριθ. 118 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Σύρῳ πλημμελειοδικῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἐξόδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς θάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπερασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 21 Ὀκτωβρ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη ἀθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 75.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς Πάτραις πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελέως.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐλου ἀντιπροέδρου, Ἰω. Α. Σωμάκη Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Σ. Τριανταφύλλη δικηγόρου, κωλυμένων τῶν παρέδρων Π. Καλλιγᾶ καὶ Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 4 Ὀκτωβρίου 1843 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναιρέσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελέως.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Πάτραις πλειμμελειοδικῶν παρέπεμψε διὰ βουλεύματός του εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου τὴν Μαρίαν Χ. Κούτρου σύζυγον τοῦ Δημητρίου Ἀνδριοπούλου καὶ τὸν Ἀθανάσιον Παπαβασιλόπουλον διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι, ἢ μὲν ὅτι πρὸ ἐνός καὶ ἡμίσεως ἔτους πρέβη διὰ μοιχείας τὴν ὁποίαν ὄρειλε πίστιν εἰς τὸν εἰρημένον σύζυγόν της, ὁ δὲ διὰ τῆς συνδρομῆς του ὑπεστήριξε τὴν διαληφθεῖσαν πράξιν τῆς μοιχείας. Κατὰ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ὁ κατηγορούμενος ἐπρότεινε νὰ παύσῃ ἢ κατ' αὐτοῦ κατηγορία ὡς ἀποβιωσάτης τῆς κατηγορουμένης Μοιχείας. Τὸ δικαστήριον παραδέχθη τὴν αἰτήσιν τοῦ κατηγορουμένου Ἀθανασίου Παπαβασιλοπούλου, ἀπεράσθη δὲ τῆς ἀπὸ 16 Αὐγούστου 1843 ἀποφάσεώς του πεπαυμένην τὴν ποινικὴν καταδίωξιν ἐπὶ τῆς ἄνωθεν ἐπὶ μοιχείᾳ κατηγορίας ἐπὶ τῷ τέλει νὰ μείνῃ ἀκαταδίωκτος ὁ ὡς συνεργὸς τῆς εἰρημένης πράξεως κατηγορούμενος Ἀθανάσιος Παπαβασιλόπουλος. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης

ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις πλημμελειδικαῖς εἰσαγγε-
 λυὸς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους, διότι τὸ δικαστήριον ἠρμήνευσεν ὄχι ὀρθῶς τὰς
 διατάξεις τοῦ ποινικοῦ νόμου περὶ τῶν συνεργῶν ἀξιοποίνων πράξεων,
 διὰ τῆς ἐρμηνείας τὴν ὁποίαν ἔκχευε τῷ ἄρθρῳ 5 τῆς ποιν. δικονομίας
 καὶ ἐφήρμοσε ἐπὶ τῆς προκειμένης δίκης περιστάσεις τιαύτας, τὰς ὁποίας,
 ἐνῶ εἰσῆχθη ἐνώπιόν του ὑπόδικος ὁ κατηγορούμενος ὡς συναίτιος, καὶ
 ἐπομένως ὑποκείμενος ὡς αὐτουργὸς εἰς τὰς συνεπείας τοῦ περὶ μοιχείας
 νόμου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 286 τοῦ ποιν. νόμου συνδυασμέ-
 νου μὲ τὸ ἄρθρον 56 § τοῦ ἰδίου νόμου, καὶ ἀπηγγέλη κατὰ τοῦ ὑποδί-
 κου κατηγορία δημοσίου, ἀπέφυγε νὰ δικάσῃ τὸν ὑπόδικον παραδεχθὲν
 τὴν ἀνατρεπτικὴν ἔνστασιν αὐτοῦ.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου καὶ τὸν
 εἰσαγγελέα, μὴ ἐμφανισθέντος, τοῦ Ἀθανασίου Παπαβασιλοπούλου.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ διάταξις τοῦ 118 ἄρθρ. τοῦ ποινικοῦ νόμου καὶ τοῦ 1 ἐδα-
 φίου τοῦ 5 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας, ἐφαρμόζεται εἰς μόνον τὸ πρόσω-
 πον τοῦ ἀποθανόντος, οὐδὲ οὐδὲ ἐπεκτείνεται κατὰ γενικὸν κανόνα εἰς
 τοὺς συνεργοὺς ὡς πρὸς τοὺς ὁποίους εἶναι ζῆνον τὸ περιστατικὸν τοῦ θα-
 νάτου τοῦ αὐτουργοῦ, τοῦ δὲ κανόνος τούτου δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἐξέ-
 ρσεις τις ὡς πρὸς τὴν πράξιν τῆς μοιχείας ἐπὶ τῆς λόγῳ ὅτι ἡ
 ὑπερξήμιση τοῦ συνεργοῦ καθίσταται δυσκολωτέρα ἢ ἐάντιον τοῦ νόμου
 ἀνακρίνεται ἡ πράξις τῆς μοιχείας, ἥτις ἀπορᾷ καὶ αὐτὴν τὴν ἀποθανού-
 σαν σύζυγον, διότι ἡ ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων μεγαλητέραν δυσχέρεια
 τῆς ἀποδείξεως τῆς ἀθωότητος τοῦ κατηγορουμένου δὲν εἶναι λόγος ἐξα-
 λείφων τὸ ἀξιοποίνον αὐτοῦ, τὰ δὲ ρηθέντα ἄρθρα δὲν ἀπαγορεύουν τὴν
 ἐξέτασιν τῆς κολασίμου πράξεως τῆς ἀποθανούσης ἐν γένει, ἀλλὰ μόνον
 ὡς πρὸς τὸ πρόσωπον αὐτῆς.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 16 Αὐγούστου ε.ε. ὑπ' ἀριθ. 179 ἀπό-
 φασιν τοῦ ἐν Πάτραις δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, παραπέμπει τὴν
 προκειμένην ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Νικηλῖω πλημμελειοδικεῖον πρὸς νέαν
 συζήτησιν, καταδικάζει τὸν Ἀθανάσιον Παπαβασιλόπουλον, κάτοικον Πα-
 τρῶν, εἰς τὰ τῆς πρῶτης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 18, καὶ δια-
 τάττει νὰ γρηγορῇ ἡ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου
 τῆς ἀναίρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος δαπάνη τοῦ ἡτ-
 τηθέντος. Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 21 Ὀκτωβρ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 76.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Χρήστου Καλλιγᾶ καὶ Ἰακώβου Φερεντίνου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωτῆδος ἀντιπροέδρου, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πιλληκα, Π. Καλλιγᾶ παρέδρου καὶ Μ. Κ. Μαρίνογλου δικηγόρου, κωλυομένου τοῦ παρέδρου Γ. Ἀφθονίδου καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ἰω. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 14 Ὀκτωβρ. 1843 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναιρέσεως τοῦ Χρήστου Καλλιγᾶ καὶ Ἰακώβου Φερεντίνου, παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων των δικηγόρων Σ. Τριανταφύλλη καὶ Δ. Κορόκη.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειδικῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 18 Αὐγούστου 1843 ὑπ' ἀριθ. 4141 βουλευμάτος του παρέπεμψεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν κακούργιοδικείου τὸν Ἰακώβον Φερεντίνον καὶ Χρήστον Καλλιγᾶν διὰ νὰ δικάσῃσιν ὡς ὑπάκτιοι ὅτι κατὰ τὰ μέσα Ἰουνίου τοῦ 1843 ἔτους ἐν Ἀθήναις προτιθέμενοι σκοπὸν νὰ παραχράξωσιν ἀργυρᾶ νομισμᾶτα πενταδράχμου Ἑλληνικῶν καὶ Αὐστριακῆς σφάντζικας, μὴ ἀπαγορευομένης ἐντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους, ἐπρομηθεύθησαν τὰ πρὸς τοῦτο συντείνοντα ἐργαλεῖα χωρὶς εἰσέτι νὰ κάμωσι χρῆσιν αὐτῶν, κακὺργημα προνοούμενον καὶ τιμωρούμενον ἀπὸ τὰ ἄρθρα 234 §. 2, 238 καὶ 47 τοῦ ποιν. νόμου. Τὸ βούλευμα τοῦτο ἀνέκοψαν οἱ κατηγορούμενοι. Τὸ δὲ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 7 Σεπτεμβρίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 836 βουλευμάτος του ἀπέρριψε τὴν ἀκακίην τοῦ βουλευμάτος τούτου ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ παραπεμφθέντες διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους, 1) Διότι δὲν ὑπάρχει καμμία θεσπίσις περὶ ἀνευρέσεως πειστηρίων καὶ 2) Διότι ὑπάρχει ψευδὴς ἐφαρμογὴ νόμου, καθότι τὸ βούλευμα δὲν ἀναφέρει ἂν τὰ εὑρεθέντα ἐργαλεῖα ἦσαν πρόσφορα πρὸς παραποίησιν νομισμάτων, καθότι ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν εὑρέθησαν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ κατηγορουμένου παρὰ δύο τῶν νομισμάτων χωνευτήρια, μὴ συντείνοντα εἰς παραχράξιν νομισμάτων.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ Κ. Α. Σκορδίλη, τοὺς πληρεξουσίου τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκευθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ νόμος τιμωρᾶν τὸν προμηθευόμενον ἐργαλεῖα πρὸς παραποίησιν νομισμάτων δὲν προσδιορίζει ποια ἤδη ἐργαλεῖα πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ὡς εἰδικῶς συντείνοντα πρὸς τὸν σκοπὸν ταῦτον, ὥστε ἐν περιπτώσει κατηγορίας τοιαύτης, ἡ ἐκτίμησις τοῦ ἂν τὰ εὑρεθέντα ἐργαλεῖα εἶναι πρόσφορα εἰς νομισματοποιεῖν ἢ μὴ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν κρίσιν τοῦ δικάζοντος δικαστοῦ· ἐπομένως τὸ δικαστικὸν συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις

ἔφετῶν, παραδεχθὲν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, κατὰ συνέπειαν τῆς γνωμοδοτήσεως τῶν πραγματογνωμόνων καὶ τῶν λοιπῶν ἀποδείξεων ὅτι τὰ προμνησθέντα παρὰ τῶν κατηγορουμένων ἐργαλεῖα καὶ ἄλλα ἦσαν πρόσφορα καὶ ἐπιτήδεια πρὸς πραραχάραξιν νομισμάτων ἐνήργησεν ἐντὸς τῶν καθηκόντων του, χαρακτηρίσαν δὲ τὴν πράξιν ταύτην ὡς ὑπαγομένην ὑπὸ τὰ ἄρθρα 238 τοῦ ποιν. νόμου καὶ παραπέμφαν τοὺς ἀναιρεσεύοντας ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν κκυουργιοδικῶν, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ρηθέντος ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου, ἐφήρμοσε τὸν νόμον ὀρθῶς.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι δὲν ὑπάρχει βεβαίωσις περὶ ἀνευρέσεως πειστηρίων εἶναι ἀπαράδεκτος καθὼ ἀφορῶν ἀντικείμενα πραγματικὰ καὶ διότι δὲν εἶναι ἐκ τῶν δυναμένων κατὰ τὸ 263 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας, νὰ φέρωσιν τὴν ἀναίρεσιν τῶν βουλευμάτων.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσεως αἵτησιν τοῦ Χρήστου Καλλιγᾶ καὶ Ἰκχώβου Φερεντίνου κατοικοῦ Ἀθηνῶν, ἧς ἔγεινε κατὰ τὴν ἀπὸ 7 Σεπτεμβρίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 836 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημανσεως δραχ. 18.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 21 Ὀκτωβρ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 77.

Περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδίκαις
εἰσαγγελέως.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Σ. Τριανταφύλλη δικηγόρου, κωλυομένων τῶν παρέδρων Π. Καλλιγᾶ καὶ Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Α. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 21 Ὀκτωβρίου 1843 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἵτησιν ἀναίρεσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέως.

Ὁ Νικόλαος Κολοκύθας ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ ἐν Μεσολογγίῳ πταισματοδικείου ὅτι ἄνευ ἀδείας τῆς ἀρχῆς ἐφήμισεν ἐαυτὸν ἰατρὸν, κατασκεύασεν ἰατρικὰ καὶ ἔδωκεν εἰς τὴν πάσχουσαν σύζυγον τοῦ Ἀθανασίου Βαρθολομαίου. Τὸ ρηθὲν πταισματοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 65 ἀποφάσεώς του καταδίκασε τὸν κατηγορηθέντα, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 533 τοῦ ποιν. νόμου εἰς πέντε ἡμερῶν κράτησιν. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ Ν. Κολοκύθας, τὸ δὲ δικαστήριον τοῦ ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδικῶν κηρύξεν διὰ τῆς ἀπὸ 28 Σεπτεμβρίου 1843 καὶ ὑπ' ἀριθ. 107 ἀποφάσεώς του ἔνοχον τὸν Ν. Κολοκύθαν τοῦ ὅτι ἄνευ ἀδείας τῆς Κυ-

θερνήσεως άντεποιήθη τὰ ἔογα ἱατροῦ, καὶ χειρουργοῦ ἐν Μεσολογγίῳ, παραγγείλας ὡς τοιοῦτος διάφορα φάρμακα εἰς τινὰς πάσχοντα, ἀπὸ διχφόρους ἀσθενείας, καταδίκασε τὸν ῥηθέντα Ν. Κολοκύθαν εἰς φυλάκισιν 15 ἡμερῶν, εἰς χρηματικὴν ποινὴν 20 δραχμῶν, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου, ὁ παρὰ τῷ ῥηθέντι πλημμελειοδικεῖω χρέη εἰσαγγελέως ἐκπληρῶν δικαστής· ὁ δὲ παρὰ τῷ ἀρείῳ πάγῳ εἰσαγγελεὺς εἰτάγων τὴν αἴτησιν ταύτην ἐζήτησατο ν' ἀπορρίψῃ ὡς ἀπαράδεκτος δυνάμει τοῦ 481 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ Κ. Θ. Μανούση καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σχεθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 481 τῆς ποιν. δικονομίας εἰς μόνον τὸ παρὰ τῷ ἀρείῳ πάγῳ εἰσαγγελεῖα ἐπιτρέπη τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ζητῆ τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσιν τῶν ἀποφάσεων, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ζητεῖται ἡ ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀναίρεσις παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως τῶν ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδικῶν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελέως, γενομένην κατὰ τῆς ἀπὸ 28 Σεπτεμβρίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 107 ἀποφάσεως τῶν ἐν Μεσολογγίῳ πλημμελειοδικῶν καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς ἔαρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 28 Ὀκτωβρίου 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 78.

Περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Βασιλείου, Δημητρίου, Ἰω. Μποζαντζῆ, Γεωργίου καὶ Σωτηρίου Κῶστα Βλάχου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγγεμίμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωίδου ἀντιπροέδρου, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκη, Π. Καλλιγὰ παρέδρου Μ. Κ. Μαρίνογλου δικηγόρου, κωλυομένου τοῦ τε ἀρειοπαγίτου Κ. Ι. Α. Σωμάκη, καὶ τοῦ ἐτέρου παρέδρου Γ. Λεβονίδου καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 28 Ὀκτωβρίου, διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως, τοῦ Βασιλείου καὶ Δημητρίου Ι. Μποζαντζῆ, Γεωργίου καὶ Σωτηρίου Κῶστα Βλάχου, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Δ. Καρόκη, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν ὁ Βασίλειος καὶ Δημήτριος Ι. Μποζαντζῆ, Γεώργιος καὶ Σωτήριος Κῶστα

Βλάχου παρεπέμφθησαν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν κακουργιοδικεῖον, διὰ νὰ δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι ληστείας. Εἰσαχθείσης τῆς δίκης ἐνώπιον τῶν ἐν Τριπόλει κακουργιοδικῶν καὶ συζητήσεως γενομένης οἱ ἔνορκοι διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐκήρυξαν ἐνόχους τοὺς ῥηθέντας Βασίλειον Μποζαντζήν κλπ. ὅτι ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι συναπεφάσισαν νὰ ληστεύσωσι τὴν ἐν τῷ χωρίῳ Ψάρι οἰκίαν τῆς Τασιᾶς Πανάγου Παππαδοπούλου καὶ συνομολογήσαντες πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν, εἰσῆλθον ἐνόπλιως καὶ ἐν καιρῷ νυκτός κατὰ τὴν 4—5 Μαΐου 1843 εἰς τὴν οἰκίαν τῆς εἰρημένης Τασιᾶς, καὶ ἐπιπεσόντες ἐλήστευσαν αὐτὴν καὶ τοὺς ἄλλους συνοίκους ἀπειλήσαντες τὸ σῶμα οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ζωὴν αὐτῶν. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης τὸ δικαστήριον τῶν συνδρῶν, καταδίκασε τοὺς κηρυχθέντας ἐνόχους εἰς δεκαετῆ δεσμά. Τῆς ἀποφάσεως τῶν συνδρῶν ἐκδόθεισης τὴν 5 Ὀκτωβρίου 1843 καὶ ὑπ' ἀριθ. 98 ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν οἱ καταδικασθέντες διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: 1) ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων, ἠθέλησε νὰ ἐπιβρέασῃ τὴν συνείδησιν τῶν ἐνόρκων, εἰπὼν πρὸς αὐτοὺς, ὅτι ἐὰν πεισθῶσιν ὅτι ἡ πράξις εἶναι κλοπὴ νὰ κηρύξουν ἀθῶοι τοὺς κατηγορουμένους, καθότι ἡ πράξις διὰ τὴν ὁποίαν παρεπέμφθησαν νὰ δικασθῶσιν χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸ κλητήριον θέσπισμα ληστεία. 2) ὅτι διὰ τῶν ἐκφράσεων τοῦ τούτων ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ἐξέφρασε γνώμην ἐναντίον τῆς προτάσεως τοῦ συνηγόρου τῶν κατηγορουμένων, πρὶν εἰσέτι προταθῆ αὕτη παρὰ τοῦ συνηγόρου, καὶ πρὶν εἰσέτι ἀποσυρόμενοι εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκεψέων διασκεψθῆ μετὰ τὴν ὀλομέλειαν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων περὶ τῆς παραδοχῆς ἢ μὴ τῆς προτάσεως. 3) διότι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων μὴ θελήσαν νὰ θέσῃ ζήτημα εἰς τοὺς ἐνόρκους ὅτι ἡ πράξις ἦτο κλοπὴ μὴ ὑπερβαίνουσα τὰς 400 δραχμὰς παρέξήγησε τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀρθροῦ 430 τῆς ποινικῆς δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωίδου τὸν συνηγόν τῶν ἀναιρεσειόντων, καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρέσεως λόγοι πρῶτος καὶ δεύτερος ὅτι δηλαδὴ ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων εἰπὼν εἰς τοὺς ἐνόρκους νὰ κηρύξωσι τοὺς κατηγορουμένους ἀθῶοις ἂν πεισθῶσιν ὅτι ἡ πράξις τῶν δὲν εἶναι ληστεία, ἀλλὰ κλοπὴ, καὶ ὅτι ὁ αὐτὸς πρόεδρος ἐξέφρασε γνώμην ἐναντίον τῆς προτάσεως τοῦ συνηγόρου τῶν ἀναιρεσειόντων καὶ πρὶν αὕτη προταθῆ παρ' αὐτοῦ ἐξελέγχονται ἀμφοτέρω φευδεῖς, ἐξ αὐτῶν τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως καὶ ἐπομένως εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ὁ τρίτος λόγος ὅτι ἡ πράξις ἦτον αὐτόχρημα κλοπὴ μὴ ὑπερβαίνουσα τὰς 400 δραχμὰς, καὶ ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων μὴ θελήσαν νὰ θέσῃ τὸ ζήτημα τοῦ ὅτι οἱ κατηγορούμενοι ἔλαβον εἰς τὴν κατοχὴν τῶν αὐτογνωμόνως διάφορα κινητὰ πράγματα εἶναι ἀνίσχυρος

διόλου, διότι οί ἔνορκοι ἐδύναντο ἀρνούμενοι ὅτι ὑπῆρξεν ἐπίθεσις κατά προσώπου νά παραδεχθῶσιν ὅτι οί κατηγορούμενοι ἐγένοντο ἔνοχοι ἀπλῶς κλοπῆς.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσέως αἴτησιν τοῦ Βασιλείου καὶ Δημητρίου Ἰωάννου Μποζαντζῆς, σκηνητῶν, διαμενόντων εἰς τὰ πέριξ τοῦ χωρίου Κανδύλαν τῆς Μαντινείας, τοῦ Γεωργίου καὶ Σωτηρίου Κῶστα Βλάχου, κατοικούντων εἰς Σκοτεινὴν, γενομένην κατὰ τῶν ἀπὸ 5 Ὀκτωβρίου ὑπ' ἀριθ. 97 καὶ 98 ἀποφάσεων τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει συνόδρων καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς συμάνσεως δραχμὰς 18.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 2 Νοεμβρίου 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθιμῆρον.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 79.

Περὶ ἀναίρεσέως αἰτήσεως τοῦ Γεωργ. Πατζιάδου.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Νλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωίδου ἀντιπροέδρου, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Π. Καλλιγᾶ παρέδρου, Μ. Κ. Μαρίνογλου δικηγόρου, κωλυομένου τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Ι. Α. Σωμάκη καὶ τοῦ παρέδρου Γ. Ἀφθονίδου καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 20 Ὀκτωβρίου 1843 διὰ νά δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσέως τοῦ Γεωργίου Πατζιάδου παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Σ. Τριανταφύλλη.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 29 Ἀπριλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 154 βουλεύματός του παρέπεμψεν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτόθι πλημμελειοδικῶν τοὺς Κ. Κοτζογεώργην καὶ Γ. Πατζιάδην, διὰ νά δικασθῶσιν ὡς ὑπάιτιοι ὅτι τὴν νύκτα τῆς 9 Ὀκτωβρίου 1842 ἐντὸς τῆς ἐν τῷ χωρίῳ Κυναίθης ἀγορᾶς ἐξέυρισε τὸν δήμαρχον Κερπινῆς καὶ ἠπειλήσεν αὐτὸν διὰ τὰ ἔργα τῆς ὑπηρεσίας του, ἐπὶ παραβάσει τοῦ 2 ἄρθρου τοῦ περὶ ἐξέυρῖσεων ἐν γένει καὶ τύπου νόμου. Τὸ βούλευμα τοῦτο ἀνέκοψαν οἱ ρηθέντες κατηγορούμενοι, τὸ δὲ συμβούλιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 116/1060 βουλεύματός του ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν τῶν κατηγορουμένων καὶ ἐπεκύρωσε τὸ ἀνακοπὴν βούλευμα. Τοῦ βουλεύματος τούτου ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Γ. Πατζιάδης δι' ἐκθέσεως γενομένης ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου γραμματέως διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους 1) διὰ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου, διότι δὲν ἀποδεικνύεται τὸ νόμιμον κώλυμα τοῦ εἰσαγγελέως ἐνεκα τοῦ ὁποίου τὸν ἀνεπλήρωσεν ὁ ἀντεισαγγελέως· 2) διότι καὶ ἀστυνομικαὶ διατάξεις τὰς ὁποίας ἐξετέλει ὁ δήμαρχος Κερπινῆς, ὅτε ἐξέυρῖσθη ἀπὸ τοὺς κατηγορουμένους δὲν ἀποδεικνύεται ὅτι ἦσαν δημοσιευμένοι,

ἐὰν δὲ ἦσαν πάλιν δὲν ἴσχυον μετὰ τὸν τρύγον καὶ διότι τὸ ποιμνιον τοῦ ἀναιρεσειόντος εὐρίσκετο ἐντὸς τοῦ ἀμπελώνος του· 3) ἔνεκα μὴ παραθέσεως τοῦ ἀνήκοντος ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου, διότι μετὰ τὴν ἀνακοπήν τὸ βούλευμα τῶν πλημμελειοδικῶν θεωρεῖται ὡς μὴ ὑπάρχον.

Ἀκοῦσαν τὴν αἴτησιν τοῦ εἰσηγητοῦ Κ. Σ. Πήλληκα, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 91 ἄρθρον τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ ὁ εἰσαγγελεὺς δύναται ν' ἀναθέσῃ εἰς τὸν ἀντεῖσαγγελέα του ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν καὶ διεύθυνσιν του μέρος τῶν ὑποθέσεων, ἐπομένως δὲν εἶναι ἀνάγκη ὡσάκις ὁ ἀντεῖσαγγελεὺς λαμβάνει μέρος εἰς τὰ δικαστικά συμβούλια νὰ βεβαιῶνται νόμιμόν τι κώλυμα τοῦ εἰσαγγελέως.

Ἐπειδὴ ὁ β'. ἀναιρέσεως λόγος στηρίζεται εἰς πραγματικὰ περιστατικὰ τὰ ὅποια δὲν ἐπροτάθησαν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσειόντος ἐνώπιον τῶν κατωτέρω δικαστηρίων καὶ τὰ ὅποια διαφεύγουν τὴν δικαιοσύνην τοῦ ἀρείου πάγου.

Ἐπειδὴ τὸ συμβούλιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἀπορρίψαν τὴν ἀνακοπήν τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ ἐπικυρώσαν τὸ βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν, τὸ ὅποιον παραθέτει προσηκόντως τὸ παραβιασθὲν ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου, δὲν ὄφειλε νὰ παραθέσῃ καὶ αὖθις τὸ αὐτὸ ἄρθρον.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως, αἴτησιν τοῦ Γεωργίου Πατζίτσου, κατοικοῦ Κυναίθης, γενομένην κατὰ τοῦ ἀπὸ 19 Ἰουλίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 116 βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ παράβολον τῶν πενήντα δραχμῶν καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς συμάνσεως δραχ. 16.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 4 Νομβρίου 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 80.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Νικολάου Γυβάλα.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου·

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικτστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωῆτου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μχνούση, Σ. Πήλληκα, Μ. Κ. Μαρινόγλου, δικηγόρου κωλυομένων τῶν παρέδρων Κ. Κ. Π. Καλλιγᾶ καὶ Γ. Ἀφθονίδου καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 4 Νομβρίου 1843 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν κατὰ τῆς ἀπὸ 12 Ὀκτωβρίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 431 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἰπᾶτῃ πταισματοδικείου αἴτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Νικολ. Γηλάβα.

ιά.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ Κ. Δ. Σκορδίλη, καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσεῖον Νικόλαος Γκλάβας δὲν παρεκασέθεσε τὸ παρά τοῦ 485 ἄρθρου τῆς ποιν. δικονομίας, ἀπαιτούμενον παράβουλον, οὐδὲ ἀπέδειξε κατὰ τὸ 486 ἄρθρ. τῆς αὐτῆς δικονομίας ὅτι εἶναι πένης.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Νικολάου Γκλάβα, κατοικοῦντος εἰς Πουγκάκια τῆς Φθιώτιδος, ἣτις ἔγνε κατὰ τῆς ἀπὸ 12 Ὀκτωβρίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 431 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἰπάτῃ πταισματοδικείου, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὸ πρῶστιμον τῶν 50 δραχμῶν καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάσεως δραχμᾶς 16.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 11 Νοεμβρίου 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 81.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Νικολάου, Ἰω. Δελιγιάννη ἢ Ζαίμη, Ἰω. Οἰκονομοπούλου καὶ ἱερομονάχου Φιλαρέτου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολιζωῖδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμακή, Δ. Σκορδίλη. Θ. Μανούση, Σ. Πήλληκα, Π. Καλλιγᾶ παρέδρου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 1. Νοεμβρίου 1843· διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως, τοῦ Νικ. Ἰω. Δελιγιάννη ἢ Ζαίμη, Ἰω. Οἰκονομοπούλου καὶ ἱερομονάχου Φιλαρέτου, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Σ. Τριανταφύλλου.

Οἱ ῥηθέντες Νικόλαος Δελιγιάννης καὶ λοιποὶ κατεμηνύθησαν ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Κυναίθης πρὸς τὸν παρὰ τῆς ἐν Πάτραις πλημμελειοδίκαις εἰσαγγελέα, ὅτι κατὰ τὴν 29 Ἀπριλ. 1843· προσέφερον διὰ τοῦ ἱερομονάχου Φιλαρέτου εἰς τὸν ἐκπληροῦντα τότε χρῆσι Διοικητοῦ Ἰωάννην Γλαράκην γραμματέα τῆς Διοικήσεως Κυναίθης τάλληρα 250 ἐπὶ σκοπῷ νὰ ἀφαιρέσῃ ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν δημοτικῶν ἐκλογέων ὀνόματά τινα καὶ νὰ προσθέσῃ ἄλλα μὴ ἐγγεγραμμένα ἐν αὐτῷ. Κατὰ συνέπειαν τῆς μηνύσεως ταύτης γενομένης ἀνακρίσεως καὶ καθυποβληθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Πάτραις πλημμελειοδικῶν, τοῦτο ἐξέδοτο τὸ ἀπὸ 15 Ὀκτωβρίου 1842 ὑπ' ἀριθ. 417 βούλευμα διὰ τοῦ ὁποίου παρέπεμψεν ἅπαντας τοὺς κατηγορηθέντας εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν διὰ νὰ δικασθῶσιν ὅτι οὗτοι διὰ τοῦ ἱερομονάχου Φιλαρέτου προσέφερον εἰς τὸν ἐκπληροῦντα χρῆσι Διοικητοῦ Ἰωάννην Γλαράκην γραμματέα τῆς διοικήσεων Κυναίθης τάλληρα 250 διὰ νὰ προστεθῶσι καὶ ἀφαιρηθῶσιν ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ἐκλογέων τὰ ἄτομα εἰς τοὺς ὑπὸ

στοιχείον α. και β'. καταλόγους τούς οποίους τοῦ ἔπεμψαν και πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεώς των τοῦ ἔδωκεν ὁ αὐτὸς ἱερομόναχος τάλ-
ληρα Γαλλικὰ 70. Μεξικανικὰ ὀκτώ, Ἰσπανίας 4, και ἐν πεντάδραχμον
φέροντα ὄλα δραχ. 467 και λεπ. 60· ὑποσχεθέντες νὰ στείλωσιν ἀκο-
λούθως και τὸ ὑπόλοιπον πρὸς συμπλήρωσιν τῶν 250 ταλλήρων, ἐπὶ
παραβάσει τοῦ ἄρθρου 459 τοῦ ποιν. νόμου. Τὸ βούλευμα τοῦτο ἀνεκο-
ψαν οἱ κατηγορούμενοι, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν διὰ
τοῦ ἀπὸ 9 Δεκεμβρίου 1842 ὑπ' ἀριθ. 188 βουλευμάτος του παραδεχθέν
τὰς αἰτιολογίας τοῦ προσβληθέντος βουλευμάτος και τούς λόγους τοῦ
εἰσαγγελέως και ἐπιληφθὲν τῆς ὑποθέσεως διὰ τῆς ἀνακοπῆς, ἀπέρριψεν
μὲν τὰς προτάσεις τῶν ἀνακοπόντων, μεταρρυθμίσαν δὲ τὸ διατακτικὸν
τοῦ ἀνακοπόντος βουλευμάτος και χαρακτηρίσαν ἐπὶ τὸ ἀκριβέστερον
τὴν πρᾶξιν δι' ἣν παρεπέμφθησαν εἰς δίκην οἱ ἀνακόπτοντες προσδιόρι-
σεν ὡς ἐποχὴν αὐτῆς τὴν 29 Ἀπριλίου 1842, και ἀπεφάνθη ὅτι ἡ δω-
ροδοκία ἔτεινε πρὸς βλάβην τινῶν ἐν τῷ καταλόγῳ δημοτικῶν ἐκλογέων
και ὠφέλειαν ἄλλων μὴ ἐγγεγραμμένων ἐν αὐτῷ και σκοπὸν εἶχε τὴν
ἀποπλάνησιν τοῦ γραμματέως τῆς Διοικήσεως Κυναίτης, ὡς πρᾶξιν ἐναν-
τίον τῶν καθηκόντων τῆς ὑπηρεσίας του, ἐν παραβάσει τοῦ ἄρθρου 456
§. 1. και δευτέρου τοῦ Ποιν. Νόμου· και ἐπεκύρωσε κατὰ τὰ λοιπὰ μέρη
τὸ αὐτὸ βούλευμα. Τοῦ βουλευμάτος τοῦτου ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ πλη-
ρεξούσιος τῶν κατηγορουμένων Θ. Μιχαλόπουλος διὰ τούς ἐξῆς λόγους·
1) διὰ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου, καθότι δὲν ἀποδεικνύεται νόμι-
μόν τι κώλυμα τοῦ εἰσαγγελέως ἀναπληρωθέντος παρὰ τοῦ ἀντεισαγγε-
λέως· 2) διότι δὲν φαίνεται εἰς τίνα τόπον συνῆλθε τὸ συμβούλιον τῶν
ἐφετῶν.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ Κ. Ι. Α. Σωμάκη, τὸν πληρεξού-
σιον τῶν ἀναιρεσιόντων και τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ 91 ἄρθρ. τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικα-
στηρίων ὁ εἰσαγγελεὶς δύναται νὰ ἀναθέσῃ εἰς τὸν ἀντεισαγγελέα του
μέρος τῶν ὑποθέσεων ἢ και νὰ ἐπιτρέψῃ διὰ παντὸς εἰς αὐτὸν ὠρισμένον
τινα κλάδον ἐπομένως παρόντος τοῦ ἀντεισαγγελέως εἰς τὰ ἐν τῷ ἀκροα-
τηρίῳ ἢ ἐν τῷ συμβουλίῳ συνεδριάσεις τοῦ δικαστηρίου, χωρὶς νὰ βε-
βαιούται τὸ κώλυμα τοῦ εἰσαγγελέως, ὡς συνέβη ἐπὶ τοῦ προκειμένου,
δὲν ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου ὡς διῆχυρίζονται οἱ ἀναιρε-
σιόντες.

Ἐπειδὴ ὁ νόμος (ἄρθρ. 250 ὀργ. δικαστ.) ἀπαιτεῖ νὰ προσδιορίζεται ὁ
τόπος τῶν δημοσίων συνεδριάσεων, οὐχὶ δὲ και ὁ τόπος τῶν ἐν τῷ συμ-
βουλίῳ διασκέψεων, ἅπαζ δὲ προσδιορισθεὶς και δημοσιευθεὶς δὲν εἶναι
ἀνάγκη νὰ ἀναφέρεται εἰς ἐκάστην ἀπόφασιν, ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι δὲν

φαίνεται εἰς τῖνα τόπον συνῆλθε τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν εἶναι ἀνυπόστατος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἰτήσιν τοῦ Νικολάου Ἰωάννου Δελιγιάννη ἢ Ζαῦτη Ἰωάννου Οἰκονομοπούλου, κατοίκων Κερπινῆς καὶ Ἱερομονάχου Φιλαρέτου κατοίκου Κλαπατζούνας τοῦ δήμου Σηληνίας γενομένην κατὰ τοῦ ἀπὸ 9 Δεκεμβρίου 1842 ὑπ' ἀριθ. 188 βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν καὶ καταδικάζει τοὺς αἰτήσαντας τὴν ἀναιρέσιν εἰς τὸ παράβολον τῶν 50 δραχμῶν καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάνσεως δραχμὰς 26.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 29 Νοεμβρίου τοῦ 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ Ἀριθ. 82.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰάννου Κακούρη.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζίδου ἀντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σχορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλικα, Α. Τολμίδου δικηγόρου, κωλυομένου τῶν παρέδρων Π. Καλλιγᾶ καὶ Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 2 Δεκεμβρίου 1843 διὰ τὴν δίκασιν τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἰωάννου Κακούρη παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ δικηγόρου Γεωργίου Ἀθωνασίου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Διὰ βουλευμάτος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν ὁ Ἰω. Κακούρης παρεπέμφθη εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν, διὰ τὴν δίκασιν ὅτι τὴν νύκτα τῆς 21 - 22 Αὐγούστου ε.ε. ἐνταῦθα ἀπρομελετήτως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς ἀπεφάσισε καὶ ἤκισε τὸν Δαμιανὸν Κουτζούρη διὰ λίθου πλησίον τοῦ ἀριστεροῦ ὀφθαλμοῦ, ὅστις ἔνεκα τούτου ὑπέπεσεν εἰς νόσον καὶ ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν πλέον τῶν τριῶν ὀγδὲ καὶ τῶν τριάκοντα ἡμερῶν. Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 2 Νοεμβρ. 1843 ὑπ' ἀριθ. 2440 ἀποφάσεώς του τὸν κατηγορηθέντα Ἰω. Κακούρη εἰς εἰκοσήμερον φυλάκισιν καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης, καὶ προσέτι τὴν πληρώσιν πρὸς τὸν πολιτικῶς ἐνάγοντα Δαμιανὸν Κουτζούρη δραχ. 100 δι' ἀποζημιώσιν τῶν πρὸς θεραπείαν του ἐξόδων καὶ ἑτέρας δραχ. 100 δι' ἰδιοτικὴν ἱκανοποίησιν αὐτοῦ καὶ δραχ. 30 διὰ δικαστικὰ ἔξοδά του, ἀπήγγειλε κατὰ τοῦ δικασθέντος προσωπικὴν κράτησιν πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἀνωτέρω περὶ ἀποζημιώσεως κεφαλαίων. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναιρέσιν ὁ καταδικασθεὶς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: 1) Διότι τὰς δαπάνης εἰς ἰατρὸν καὶ βδέλλας παρεδέξατο

τὸ πλημμελειοδικεῖον ἄνευ τινος ἀποδείξεως. 2) Δότι δὲν ὑπάρχει κανεὶς νόμιμος λόγος, ὡς πρὸς τὴν εἰς ἱκανοποίησιν καταδίκην αὐτοῦ. 3) Διότι τὸ πλημμελειοδικεῖον ὄφειλεν ἀφοῦ ἀνεγνώρισεν ὅτι ἰδιωτικαὶ ἀπαιτήσεις τοῦ παθόντος δὲν ἦσαν δικαιολογημέναι, νὰ παραπέμψῃ αὐτὰς κατὰ τὸ 85 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας εἰς τὸ ἀρμόδιον πολ. δικαστήριον.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσειόντος, τὸν πληρεξούσιον τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος Δαμιανοῦ Κατζίρη, δικηγόρου Π. Στρούμπου καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος ἀναιρέσεως λόγος, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθῆναις πλημμελειοδικῶν παρεδέχθη ἄνευ ἀποδείξεως τὰς εἰς ἱκτὸν καὶ ἑδύλλας γενομένας δαπάνας, καθ' ἑξαγωγικὸς προτεινόμενος ἐνώπιον τοῦ ἀρείου πάγου εἶναι ἀνίσχυρος ἄλλω, δὲ τὸ πλημμελειοδικεῖον ἐξετίμησεν ἐντὸς τῶν καθηκόντων αὐτοῦ τὰς γενομένας περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ παθόντος δαπάνας ἐλαττώσαν αὐτὰς ἀπὸ 160 εἰς 100 δραχμάς.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ ἀναιρεσειόντος λόγος, ὅτι ἡ εἰς ἱκανοποίησιν καταδίκην αὐτοῦ στερεῖται πάσης νομιμότητος εἶναι οὐδὲν ἤτιον ἀνίσχυρος, διότι κατὰ 6 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας ἡ ἱκανοποίησις ὡς καὶ ἡ ἀποζημίωσις δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἐγκληματικῶν πράξεων, καὶ ἰσάκις αὕτη προτείνεται παρὰ τοῦ παθόντος τὸ ποινικὸν δικαστήριον ὄφειλε νὰ τὴν ἐκδικήσῃ εἰς τὴν ποινικὴν του ἀπόφασιν, ὑπερ ἑπραξεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου καὶ τὸ πλημμελειοδικεῖον Ἀθηνῶν μὴ θεωρήσαν ἄλλως τὰς ἰδιωτικὰς τοῦ ἀδικηθέντος ἀπαιτήσεις ὡς ἐχούσας χρεῖαν διευκρινήσεως, καὶ ἀναπτύξεως, ὥστε δυνάμει τοῦ 85 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας νὰ παραπέμψῃ κατὰ τὴν ἀξίωσιν τοῦ ἀναιρεσειόντος τὴν περὶ τούτων περαιτέρω συζήτησιν εἰς τὸ ἀρμόδιον πολιτ. δικαστήριον.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἰωάννου Κακούρη, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 2 Νοεμβρίου 1843 ὑπ' 2440 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθῆναις δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει τὸν αἰτήσαντα τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὸ παράβολον τῶν πενήτηντα δραχμῶν καὶ εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάσεως δραχ. 16 τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι ὡς πένης καὶ εἰς τὰ ἐξόδα τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος Δαμιανοῦ Κατζούρη μετριασθέντα εἰς δραχ. 20.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τὴν 13 Δεκεμβρ. τοῦ 1843.

Ἐδημοσιύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 83.

Περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰουλίου Σακελαρίου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου Α. Πο-

λυζώιδου αντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σχορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλλικα, Π. Καλλιγᾶ παρέδρου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου, καὶ τοῦ γραμματέως Ι. Δ. Φέστα.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίσιν τὴν 6 Δεκεμβρίου 1843 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν κατὰ τῆς ἀπὸ 20 Ὀκτωβρ. 1843 ὑπ' ἀριθ. 34 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Σύρῳ συνέδρων αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Ἰουλίου Σακελλαρίου μὴ ἐμφανισθέντος.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ Κ. Ι. Α. Σωμάκη, καὶ τὸν εἰσαγγελέα, προτείναντα νὰ ἀπορρίψῃ ἡ ἀναίρεσεως αἴτησις ὡς ἀπαράδεκτος, διότι ὁ ἀναίρεσιών, κλητευθεὶς, δὲν ἐνεφανίσθη.

Λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὸ ἀπὸ 20 Νοεμβρ. ε.ε. ἀποδεικτικὸν ἐπιδόσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Νιυπλίῳ πρωτοδίκαις κλητῆρος Κωνσταντίνου Δασκάλου.

Συλθὲν κατὰ τὸν Νόμ. ν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 492 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ τὴν ἀναίρεσιν αἰτοῦντος ἢ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ, τὸ δικαστήριον ἀκούσαν τὸν εἰσαγγελέα, ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν καὶ καταδικάζει τὸν ἡττηθέντα εἰς τὸ πρόστιμον, καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναίρεσιών Ἰούλιος Σακελλαρίου, προσκληθεὶς διὰ τῆς ἀπὸ 5 Νοεμβρίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 7633/4671 κλήσεως τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ εἰσαγγελέως δὲν ἐνεφανίσθη διὰ νομίμου πληρεξουσίου κατὰ τὴν δικάσιμον, καὶ τοὶ παρελθούσης τῆς προθεσμίας τῶν 14 ἡμερῶν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει, ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ Ἰουλίου Σακελλαρίου, γεννηθέντος καὶ κατοικοῦντος εἰς Κάσσον, ἧς ἔγεινε κατὰ τὴν ἀπὸ 20 Φεβρουαρίου 1843 ὑπ' ἀριθ. 94 ἀποφάσεως τῶν ἐν Σύρῳ συνέδρων καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ τῆς παρούσης δίκης τέλη τῆς σημάτων δραχμ. 17.

Ἐκρίθη καὶ ἀπερασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 16 Δεκεμβρίου 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΠΟΙΝΙΚΗ ἀριθ. 84.

Περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Νικολάου Γαραντζιώτη.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζώιδου αντιπροέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Σχορδίλη, Θ. Μανούση, Σ. Πήλλικα, Π. Καλλιγᾶ παρέδρου, καὶ παρόντων, τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου τοῦ ὑπογραμματέως Εὐ. Ζωντανοῦ.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεύρισιν τὴν 20 Ὀκτωβρ. 1843 διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ Νικολάου Γαραντζιώτη, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Σ. Ῥωσσέτου ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ὁ ῥηθεὶς Νικόλαος Γαραντζιώτης ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου Κυπαρισσίας, ὅτι τὴν 20 Ὀκτωβρ. 1843 εἰσέβαλε τὸ ποιμνιὸν

του εἰς τὴν κατὰ τὴν θέσιν Ἀρμενοῦς σταφιδάμπελον τοῦ Χασάν Ἀλάγα τὴν ὁποίαν ἔχουν δεκαετῶς ἐνοικισμένην οἱ Κωνσταντ. Δημόπουλος καὶ Κωνστ. Τομορόπουλος, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρ. 693 τοῦ ποιν. νόμου. Τὸ δὲ πταισματοδικεῖον κηρύξαν διὰ τῆς ἀπὸ 15 Νοεμβρ. 1843 ὑπ' ἀριθ. 130 ἀποφάσεώς του τὸν Νικόλαον Γαραντζιώτην ἔνοχον ὅτι ἄφησεν τὸ ποίμνιόν του χωρὶς κἀμμίαν ἐπιτήρησιν, τὸ ὁποῖον εἰσῆλθεν εἰς τὴν κατὰ τὴν θέσιν Ἀρμενῆς Σταφιδάμπελον τοῦ Ἀλάγα, ἐνοικιασμένην δεκαετῶς παρὰ τοῦ Κωνστ. Τομαρᾶ καὶ Δημοπούλου καὶ ἐζημίωσεν αὐτὴν, κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς πρόστιμον δραχ. 3 καὶ εἰς τὰ ἐξόδα. Παρέπεμψε δὲ τὰς περὶ ἀποζημιώσεως πολιτικῆς ἀπατήσεις τοῦ Κωνστ. Τομαρᾶ καὶ Κ. Δημοπούλου εἰς τὸ ἀρμόδιον πολιτικὸν δικαστήριον ὡς ἀκαθαρίστους. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Ν. Γρανιτζιώτης, διὰ τοῦ ἐξῆς λόγου. 1) Διότι τὸ πταισματοδικεῖον Κυπαρισσίας ἦτον ἀναρμόδιον νὰ δικάσῃ τὴν προκειμένην πρᾶξιν, καθότι δὲν ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀπόφασιν οὔτε εἰς τὸ κλητῆριον θέσπισμα ἂν ἡ πρὸς κηρύξιν πρᾶξις ἐγένεεν ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ πταισματοδικείου Κυπαρισσίας. 2) Διότι δὲν ἐδόθη εἰς τὸν ἀναίρεσοντα διερμηνεὺς, καθότι ὡς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ πρακτικὰ οὗτος ἦτον κωφός. 3) Διότι ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιτιολόγητος μὴ ἀναφέροντα τὰ τελεστικὰ διὰ τῶν ὁποίων ἐπέσθη ὁ δικασθεὶς περὶ τῆς πρᾶξεως. 4) Διότι διότι δὲ παρετέθη εἰς τὴν ἀπόφασιν τὸ ἀνήκον ἄρθρον τοῦ ποιν. Νόμου. 5) Διότι ἐνῶ κατηγορήθη ὁ ἀναίρεσεικὸν ὅτι τὰ πρῶτά του κατέστρεψαν τὰς φουρνάδας τῆς σταφίδος καὶ ὅχι ὅτι ἐδόσκησαν παρανόμως ὁ πταισματοδικῆς κατεδίκασεν αὐτὸν, διότι ἄφησεν ἄνευ ἐπιτηρήσεως τὸ ποίμνιόν του βόσκον εἰς ἀπηγορευμένους τόπους, πρᾶξις μὴ ἀναφορομένη ποῶς εἰς τὸ κλητῆριον θέσπισμα. 6) Διότι ὁ πταισματοδικῆς ἐδίκασε περὶ πολιτικῶν ἀποζημιώσεων χωρὶς νὰ παρουσιασθῇ πολιτικῶς ἐνάγων.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ εἰτηγητοῦ Κ. Δ. Σκορδίλη, τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναίρεσεικόντος καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὰς Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι τὸ πταισματοδικεῖον Κυπαρισσίας δὲν ἦτον ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν δὲν στηρίζεται εἰς κἀμμίαν ἀπόδειξιν.

Ἐπειδὴ ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως ὁ κατηγορούμενος εἶπε μὲν ὅτι δὲν καλὰ ἀκούει, ἀπήντησεν ὅμως εἰς ὅλας τὰς αὐτὸν γενομένας ἐρωτήσεις, ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι εἰς αὐτὸν καθὼ κωφός πρὸς ἔμπροσθεν νὰ διορισθῇ διερμηνεὺς εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις εἰς τὸ αἰτιολογικὸν μέρος αὐτῆς περιέχει ὅλα τὰ περιστατικὰ ὅσα ἔπεισαν τὸν δικαστὴν περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου, ἐπομένως ὁ ἀφορῶν τὸ ἀναιτιολόγητον τῆς ἀποφάσεως λόγος εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς προβαλλομένης ἀποφάσεως ὁ ἀναιρε-
σεῖων ἐκατηγορήθη, ὅτι εἰσέβαλλε τὸ ποῖμνίον τοῦ εἰς ξένην σταφιδαμ-
πελον, κατεδικάσθη δὲ διὰ τὴν αὐτὴν πράξιν εἰς πρόστιμον δραχ. τριῶν,
ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι ἡ καταδίκη δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὴν κατηγορίαν
δὲν εἶναι ἀληθής.

Ἐπειδὴ ἡ διάταξις διὰ τῆς ὁποίας ἡ προβαλλομένη ἀπόφασις παρα-
πέμπει τὴν ἀγωγὴν τῶν πολιτικῶς ἐναγόντων εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια
εἶναι μὲν περιττή, καὶ ὅτι οὔτε ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν οὔτε ἀπὸ τὰ πρακτικὰ
φαίνεται νὰ ἐμφανίσθησιν αἱ πολιτικῶς ἐνάγοντες κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς
συζητήσεως, ἀλλ' ὅμως διὰ τῆς διατάξεως ταύτης δὲν προσεβλήθησαν
τὰ δικαιώματα οὐδενὸς οὔτε νόμος τις παρεβίβηθη, καθότι ἅμα ὁ κατη-
γορούμενος ἐκηρύχθη ἔνοχος τῆς εἰς αὐτὸν προσδιορισμένης πράξεως, οἱ
ζημιωθέντες εἶχον καὶ χωρὶς νὰ τὸ διατάξη ἡ ἀπίφασις, τὸ δικαίωμα
τοῦ νὰ ζητήσωσι τὰς ἀποζημιώσεις των.

Ἐπειδὴ ἡ διαίρεσις τῆς ἀποφάσεως εἰς δύο διακεκριμένα μέρη, τὸ
ἄρροῶν τὴν ἐνοχίαν καὶ τὸ περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς λαμβάνει χώραν
μόνον εἰς τὰ δικαστήρια τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ τῶν καιουργιοδικῶν
ὡς τοῦτο προκύπτει ἐκ τῶν ἄρθρ. 396, 397, 449 καὶ 450 τῆς ποινικῆς
δικονομίας, καὶ ἐκεῖ ἡ παραθεσις τοῦ ποιν. ἄρθρ. πρέπει ἐξ ἀνάγκης νὰ
γίνῃ εἰς τὸ μέρος τῆς ἀποφάσεως τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλει τὴν ποινήν, ὁ δὲ
πταισματοδίκης μὴ ὢν ὑπόχρεος εἰς τὴν τήρησιν τοῦ τύπου τούτου ἀρκεῖ
νὰ μὴ παραλείψῃ τὴν παράθεσιν τοῦ ποιν. ἄρθρ. δύναται ὅμως νὰ θέσῃ
αὐτὸ εἰς ὅποιονδήποτε μέρος τῆς ἀποφάσεώς του, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου
ὁ ποινικὸς ἔρος δυνάμει τοῦ ὁποίου κατεδικάσθη ὁ ἀναιρεσεῖων ὑπάρχει
παρατεθειμένος ἀμέσως μετὰ τὸ αἰτιολογικὸν τῆς ἀποφάσεως μέρος· ἐπο-
μέως ὁ λόγος ὅτι παρελήθη ἡ παράθεσις τοῦ ἀνήιοντος ἄρθρου εἶναι
ἀνυπόστατος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Νικολ. Γαφαντζι-
ώτη, κατοικοῦ Κυπαρισσίας, γενομένης κατὰ τῆς ἀπὸ 15 Νοεμβρ. 1843
ὑπ' ἀριθ. 130 ἀποφάσεως τοῦ πταισματοδοκείου Κυπαρισσίας καὶ κατα-
δικάζει αὐτὸν εἰς τὸ πρόστιμον τῶν 50 δραχμῶν καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς
σημάνσεως δραχ. 26 τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ
παρόντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 27 Δεκεμβρ. 1843.

Ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΤΩΝ ΠΟΙΝΙΚΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ 1843.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000014541